

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Primer període

Sèrie P - Número 2
20 de desembre de 2010

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 2, primera reunió

SUMARI

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat H. Sr. Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Transcripció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 2.1

La sessió s'obre a les onze del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat del programa i votació d'investidura del diputat H. Sr. Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/09).

La presidenta

Comença la sessió.

Em plau saludar, en nom de la cambra, el delegat del Govern, els expressidents, exconsellers, exdiputats i autoritats que avui ens acompanyen. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputades i diputats. Abans d'iniciar el debat de l'únic punt de l'ordre del dia de la sessió, aquesta presidència informa que l'excellentíssim senyor López Tena, en nom propi i dels diputats de Solidaritat Catalana per la Independència, ha presentat un escrit a la Mesa del Parlament sobre l'ordenació d'aquest debat.

Em plau informar a la cambra que la Mesa, reunida aquest matí, ha resolt desestimar la reclamació formulada, fet que ja s'ha notificat als autors de la reclamació i a la resta dels grups parlamentaris.

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat H. Sr. Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/09)

L'únic punt de l'ordre del dia és el debat del programa i votació d'investidura del diputat honorable senyor Artur Mas i Gavarró a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 127 del Reglament del Parlament de Catalunya, el debat d'investidura ha de començar amb la lectura de la resolució de la presidenta del Parlament en la qual es proposa un candidat a la presidència. Prego al secretari primer que doni lectura a aquesta resolució.

El secretari primer

«Presidència del Parlament. D'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, i una vegada consultats els representants dels partits i els grups polítics amb representació parlamentària, proposo a la cambra el diputat honorable senyor Artur Mas i Gavarró com a candidat a la presidència de la Generalitat.

»La presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert i Català.

»Palau del Parlament, 17 de desembre de 2010.»

La presidenta

El candidat proposat, l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, senyores i senyors diputats, president Jordi Pujol, president Heribert Barrera, senyores i senyors, en compliment de l'encàrrec rebut per la presidenta del Parlament, em presento davant d'aquesta cambra per formalitzar la meva candidatura a ser investit com a cent vint-i-novè president de la Generalitat de Catalunya, presentar el programa de govern que l'acompanya i demanar-los, si escau, la seva confiança.

Si em permeten una breu referència personal, els diré que, durant el llarg camí de gairebé deu anys que m'ha dut fins aquí, fins a aquesta sessió d'investidura, en molts moments m'he preguntat quins sentiments impregnarien, en aquest moment, el meu esperit. I avui puc dir que l'únic sentiment que m'acompanya és el de l'agraïment. No hi ha ni en el meu cor ni en el meu cap cap racó, per petit que sigui, reservat al ressentiment o a l'esperit de revenja. Sento un profund agraïment per totes les persones que, durant tots aquests anys, m'han ajudat a mantenir el rumb de la nostra navegació i, sobretot, agraïment al poble de Catalunya que, d'una manera clara, va dipositar recentment una gran dosi de confiança en el nostre projecte.

Compareixo davant de vostès, representants elegits pel poble de Catalunya per als propers quatre anys, amb la mateixa triple actitud que vaig expressar després de conèixer el resultat electoral: amb la humilitat de saber-me no pas salvador, sinó simple servidor d'un país i d'una pàtria; amb un gran sentit de la responsabilitat pel pòsit de confiança que ens ha atorgat el poble català i pels reptes de gran calat que hem de saber superar entre tots i amb una viva esperança plena d'illusió i de convicció en un futur millor per als gairebé set milions i mig de catalans i catalanes, als quals aspiro a fer un bon servei.

Sé que no puc demanar a la resta de grups que assumeixin en la seva totalitat el programa que ara els presentaré; sí que puc, però, apellar al seu sentit de la responsabilitat per llegir conjuntament el missatge del poble català a les urnes i facilitar, en conseqüència, la governació del país.

Sóc molt conscient que, tot i disposar d'una gran majoria, aquesta no és suficient per si sola ni per garantir la investidura ni la posterior governabilitat. Cal, per tant, un exercici constant de diàleg, de recerca de consensos i d'acords. He de dir que em sento còmode amb aquest escenari, com crec haver demostrat amb els nombrosos pactes que hem assolit en els nostres anys d'oposició.

Faig front a aquest debat d'investidura conscient de les enormes incerteses i dificultats que viu el nostre país: la crisi econòmica clarament no superada; les se-

ves conseqüències socials, manifestades sobretot en l'atur, la precarietat, la pobresa i el risc d'exclusió d'una part significativa de la nostra població; la crisi de les finances públiques, que amenaça el manteniment i l'enfortiment del nostre estat del benestar i dels programes de modernització i competitivitat del nostre país; la crisi de confiança dels ciutadans en les institucions i en la política; la crisi de relació entre Catalunya i l'Estat, evidenciada de manera prou clara amb la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, que obliga a redefinir sobre bases noves l'esmentada relació Catalunya-Espanya; i, finalment, la crisi d'actituds i de valors, que va més enllà de la política, que afecta la societat i que ens aboca a una creixent desvinculació entre el legítim interès individual i el necessari bé comú. A tot això ens enfrontem, que no és poca cosa.

Tanmateix, com més grans siguin les dificultats, més estímuls hem de trobar per vèncer-les. En aquest sentit, estic fermament convençut que Catalunya tornarà a vèncer en aquests moments difícils de la seva història.

Sento, per tant, la necessitat i el deure de subratllar que tenim un país amb grans actius, en el qual podem confiar plenament. Tenim un país que conserva un alt grau de dinamisme i de capacitat d'iniciativa, de ganes de fer coses; una cohesió interna que altres països més rics del nostre entorn voldrien per a ells mateixos; un país creatiu i amb talent; una base econòmica molt diversificada i, en bona part, oberta cap a l'exterior; un teixit associatiu viu i ben present a tota la geografia catalana; una cultura i una llengua que segueixen definint la nostra identitat mil·lenària; centres de formació, en les diferents etapes de l'ensenyament, d'alta qualitat i ben reconeguts; una base científica cada vegada més sòlida; una posició geogràfica que ens permet exercir la capitalitat Mediterrània, i una personalitat nacional no només capaç de sobreviure, sinó de projectar-se amb força cap al futur, ben empetada d'aportacions i corrents molt diversos.

Crec, per tant, en aquest país i en la seva gent. Crec en la capacitat de superació i de fer front a les dificultats. Crec en la força del treball i de la feina ben feta i en l'empenta per emprendre nous reptes i noves responsabilitats. Crec en el talent i en la capacitat creativa que tenim en molts àmbits i que ens fan ser reconeguts arreu. Crec que si aprofitem la força dels nostres actius i la sumem a l'esforç decidit per afrontar i superar els reptes no solament superarem les dificultats, sinó que en sortirem més forts i més ben preparats.

El missatge de canvi que el poble de Catalunya ens ha donat el passat 28 de novembre penso que va més enllà de la política o del Govern. El canvi el que aquest país reclama és també un canvi d'actituds, de maneres de fer i de valors.

Permetin-me, per tant, que abans d'endinsar-me en el programa de govern els parli de les actituds i els valors amb què el Govern que aspiro a presidir ha d'enfocar aquest nou cicle que encetem.

Primer. El Govern que aspiro a presidir serà el Govern de Catalunya, sense cap més element que l'adjectiu o el defineixi; un govern per a tots, ens hagin votat o no.

Segon. El Govern que aspiro a presidir serà un govern transparent i clar, tant pel que fa a explicar a la ciutadania la difícil realitat que li pertoca gestionar com per definir i dur a terme les propostes i accions per a fer-hi front.

Tercer. El Govern que aspiro a presidir serà un govern dialogant, obert a les aportacions de tothom, un govern que demana ajut i que vol ser ajudat; ajudat per part de vostès, els grups parlamentaris que representen la voluntat popular, i ajudat per persones destacades de la nostra societat, que poden posar el seu talent i la seva experiència al servei de grans objectius de país.

En aquest sentit, i només a tall d'exemple, els anuncio que he demanat al president del Cercle d'Economia, senyor Salvador Alemany, i al president del Col·legi de Metges de Barcelona, senyor Miquel Vilardell, que posin en marxa consells assessors de format reduït i no retribuïts que ajudin el Govern a la reactivació econòmica i al creixement, en el primer cas, i a la modernització i millora del nostre sistema de salut, en el segon cas; consells assessors que estaran a disposició també del Parlament i als quals, fins i tot, es podrà encarregar gestions i accions concretes en nom del mateix Govern.

Quart. El Govern que aspiro a presidir tindrà un alt sentit institucional. El meu propòsit és que tot allò que funciona no ha de ser canviat. El nou Govern se sentirà orgullós de tot allò que s'hagi fet bé per part d'anteriors governs i ho defensarà com a propi.

Cinquè. El Govern que aspiro a presidir estarà compost per persones d'alta capacitat tècnica i professional, un govern amb la millor gent disponible, un govern que combini experiència i força política amb alta i reconeguda professionalitat.

I sisè. El Govern que aspiro a presidir, amb el president al capdavant donant exemple, es caracteritzarà per la seva austeritat, la seva honestat, la seva cohesió, el seu esperit de treball, el seu sentit de país i la seva capacitat de prendre decisions, amb un lideratge ferm, serè i dialogant.

Passo, a partir d'ara, a presentar les prioritats del nostre programa de govern. Procuraré no caure en el detall excessiu, que podria dificultar la comprensió del projecte de fons, amb el benentès que, en el transcurs del debat, respondré a les qüestions més concretes o puntuals que vostès vulguin plantejar.

Per altra banda, em sembla imprescindible de cara a introduir el programa de govern per als propers quatre anys mostrar una gran prudència davant el desconeixement sobre la situació financera real del Govern de la Generalitat. No plantejo aquesta reflexió com un retret, sinó com una responsable i necessària expressió de cautela davant de l'actual situació, i per ser conscients, també, de quin és el punt de partida amb què hem d'encarar el futur.

Sé de la bona predisposició de l'actual Govern i del conseller d'Economia en particular per fer un traspàs de poders clar i ordenat. A partir d'aquell moment, coneixerem la situació real de les finances de la Generalitat, que haurem de complementar amb estudis pro-

pis per arribar a una fotografia final de l'estat de les nostres finances.

Certament imaginem una situació difícil i delicada, però també sabem de la fortalesa i del potencial que té la institució de la Generalitat per fer front a la necessitat d'estabilitzar les seves finances.

És per tot plegat que ens obliguem a un exercici de prudència programàtica en presentar els eixos i les accions principals que volem dur a terme en aquesta propera legislatura. No hi vegin, en aquesta prudència, una excusa, sinó un exercici de màxima responsabilitat.

Programa de govern, el resumiré en vuit grans eixos i una conclusió final.

Primer eix: economia, empresa i ocupació. El primer i principal objectiu del proper Govern serà aixecar Catalunya econòmicament i lluitar contra la xacra social que representa un atur superior al 17 per cent, que, en el cas dels joves de menys de vint-i-cinc anys arriba al 40 per cent.

Reitero el que vaig expressar uns mesos enrere: no podem dir, com a país, que hem sortit de la crisi econòmica fins que no reduïm com a mínim a la meitat la xifra d'atur actual, que tot just ens permetria equiparar-nos a la mitjana europea actual. Vegin en aquest propòsit de reducció dràstica de l'atur no tant un objectiu de govern, sinó un objectiu de país; a tots ens pertoca sumar esforços per donar compliment a la primera preocupació de la nostra societat. L'únic camí que ens pot portar a crear ocupació és recuperar el valor social de l'empresa, entesa com a cèl·lula bàsica de qualsevol sistema econòmic, l'empresa com a lloc comú del sentit emprendre i del sentit professional i del treball. Ens cal urgentment situar el valor i el concepte d'empresa a dalt de tot de l'escala del prestigi social.

Per fer front a l'objectiu de país de reducció substancial de l'atur, el Govern desenvoluparà un pla per a la reactivació econòmica i el creixement, debatut i, si s'escau, consensuat amb aquest Parlament i amb el conjunt dels agents econòmics i socials. Davant de l'espiral de la crisi –disminució del consum, caiguda de l'activitat econòmica i de la inversió, tancament d'empreses, destrucció d'ocupació–, aquest pla hauria de crear el marc que ens permetés contraposar-hi l'espiral de la prosperitat, basada en la moderació fiscal, major liquiditat per a les pimes, menor morositat, mesures de competitivitat basades en la triple I –innovació, internacionalització i infraestructures–, formació per a l'ocupació, i un pla de reformes estructurals, tant a nivell català com estatal. Desenvolupo, a grans trets, aquestes idees.

Primera. El Govern desenvoluparà una política fiscal que incentivi el creixement econòmic i l'activitat productiva. Només des del creixement econòmic aconseguirem crear més llocs de treball i incrementar els recursos disponibles per a les polítiques públiques. Cal, doncs, moderació fiscal si volem créixer econòmicament. Certament, cal també reduir els dèficits públics, però és preferible fer-ho gastant millor que no pas apujant els impostos de manera genèrica. És des

d'aquesta perspectiva de moderació fiscal que s'hauran de revisar de manera progressiva els increments impositius adoptats darrerament pel Govern i equiparar l'impost de successions i donacions al d'aquells territoris de l'Estat amb una fiscalitat més favorable, a fi d'eliminar qualsevol discriminació entre Catalunya i la resta de l'Estat. En un sentit més ampli, qualsevol increment de la pressió fiscal ha de ser posterior a la recuperació econòmica, però no anterior, com passa ara, dificultant o alentint la mateixa recuperació.

Segona. El Govern ha de fer tot el possible per afavorir una major circulació del diner, posant en marxa un potent sistema d'aval públics, especialment dirigit a les petites i mitjanes empreses, que són les que tenen més dificultat per accedir al crèdit. El progressiu compliment de la Llei de la morositat ha de ser un altre element que permeti alleugerir les tensions de tresoreria de moltes empreses i proveïdors del sector públic.

Tercera. El Govern ha d'utilitzar tots els instruments al seu abast per impulsar un model econòmic basat en l'estalvi i la inversió, les exportacions, el valor afegit, la formació i les millores de la productivitat, i superar així un model obsolet, fonamentat en l'excés de consum a base de grans endeutaments, la bombolla immobiliària, l'ocupació poc qualificada i un diferencial inassumible entre importacions i exportacions.

Quarta. El Govern ha de donar prioritat a les polítiques micro, que millorin la productivitat del nostre teixit econòmic. Si volem mantenir i reforçar el nostre benestar, cal millorar la nostra productivitat, perquè si no ho fem ens veurem abocats a pèrdues de benestar col·lectiu. Polítiques econòmiques micro signifiquen més i millors infraestructures de transport, des del corredor del mediterrani, viari i ferroviari, fins a un sistema aeroportuari propi i autònom, que reforcin la nostra capacitat exportadora de béns i serveis. Polítiques econòmiques micro signifiquen apostes clares de transformació de diners en coneixement –la recerca–, i de coneixement en diners –la innovació–, aprofitant al màxim el vigent Pacte nacional per a la recerca i la innovació, en un moment en què Catalunya s'ha situat en el mapa europeu, i en alguns casos mundial, en aquests terrenys de futur. Polítiques micro signifiquen acompanyar i facilitar la internacionalització del nostre teixit productiu, tenint ben present que la conquesta de mercats exteriors requereix una acció constant, dinàmica i lliure de burocràcia per part del Govern. Polítiques micro signifiquen també una bona i eficaç orientació de la formació professional, assignatura eternament pendent a Catalunya i aposta que es veurà convenientment reflectida en l'organigrama del nou Govern.

Cinquena. El Govern que aspiro a presidir serà un govern *business friendly*, amic de l'activitat econòmica. Els sectors productius han de veure en el Govern un aliat que afavoreix el seu creixement i desenvolupament, en lloc d'un agent que posa traves i dificulta l'activitat econòmica.

Això requereix accions específiques per als autònoms i les microempreses, i per a les pimes en general; infraestructures i centres de suport per a la indústria, per-

què no hem d'oblidar que una part de la recuperació econòmica l'haurem de basar en una clara aposta de relançament industrial. Accions específiques en el camp de la construcció i l'habitatge, sabent que aquest sector no ha de tornar a tenir un pes tan determinant com havia tingut en els anys del *boom* immobiliari, però sense oblidar que Catalunya disposa d'una base professional i tècnica en aquest sector que hem de saber valorar i aprofitar en el futur. Accions en l'àmbit del comerç, amb una nova llei general del comerç i dels serveis de Catalunya, amb l'objectiu d'unificar, actualitzar i completar la normativa actualment dispersa, per tal de recuperar i potenciar el model català de comerç. Accions en el terreny del turisme, com la consolidació de la marca «Catalunya» com a destinació turística i la creació de la línia «Turisme futur» com a sistema permanent de finançament adaptat a les necessitats específiques de les empreses turístiques. Accions en el món agrari i ramader, aplicant els acords del Ple monogràfic celebrat el passat mes d'abril d'enguany; per exemple, estimulants mesures d'acompanyament per a la implantació de les polítiques ambientals en l'agroindústria, introduint un règim simplificat per a la legalització ambiental d'instal·lacions de petita dimensió o situada en municipis rurals, o defensant el sector agrari català davant les institucions europees; en definitiva, situant, tal com vàrem dir, la pagesia com un sector estratègic del nostre país. Amb la mateixa fermesa i actitud cal també defensar el sector pesquer, amb el compromís, entre altres, de desenvolupar mesures de suport a la comercialització dels productes de la pesca de casa nostra. Accions específiques també per anar consolidant sectors amb gran potencial de cara al futur i amb una identificació clara amb el territori català, com poden ser les indústries culturals, la indústria de la salut, la indústria agroalimentària i la indústria del disseny.

Aquestes són accions i prioritats que han d'ajudar a fer realitat l'espiral de la prosperitat que els indicava i donar sortida a la recuperació econòmica de Catalunya, hi insisteixo, primera i principal prioritat del proper Govern de Catalunya.

Segon eix: educació. L'objectiu fonamental del segon eix de l'acció de govern que els proposo és fer front al fracàs escolar. No podem parlar d'una educació de qualitat fins que no reduïm notablement les actuals xifres de fracàs escolar, com a mínim també fins a la meitat. I ho hauríem de poder fer en els propers vuit, deu anys.

Catalunya pot aspirar a ser un dels països de referència en matèria educativa. Tenim un bon punt de partida: una tradició docent de bon nivell i uns professionals de l'ensenyament amb una gran potencialitat. Tenim, a més, la Llei catalana d'educació, un pacte de país elaborat per una majoria sòlida d'aquest Parlament i que faig personalment meu, una llei que ens ha de permetre posar el focus en els resultats del sistema educatiu i oblidar, per exemple, l'anacrònic i paralitzant debat sobre la titularitat de les escoles. Tots els centres escolars, amb independència de la seva titularitat, són i han de ser un servei d'interès públic. És fonamental la implicació de tots els agents educatius

en aquesta gran tasca que és fer de l'educació un dels referents per a un país de qualitat. L'educació anticipa el futur i cohesiona la societat. Perquè l'ascensor social funcioni a Catalunya, cal que l'educació funcioni millor. Si l'ascensor social s'atura, Catalunya perdrà un dels grans trets de la seva identitat col·lectiva.

Convé també recordar que la millora de l'ensenyament no descansa exclusivament, ni tan sols principalment, a abocar més recursos econòmics. Tothom sap que en el context actual i en el curt termini serà pràcticament impossible gastar o invertir més diners. La manca de recursos, però, no pot ser l'excusa per aturar reformes que afecten més el model d'ensenyament que el pressupost. La clau de la millora de l'ensenyament rau precisament en la millor evolució i orientació del model. Les reformes i prioritats que entenem com a principals es poden resumir en les següents.

Primera. Formació de mestres i concentració de recursos a fi de detectar precoçment el fracàs escolar, procurant que quan aquest es detecta no sigui ja massa tard per actuar a temps.

Segona. Actuar, si cal, sobre el currículum, per fer de la competència lectora un punt central de la lluita contra el fracàs escolar. El mateix raonament serveix per a l'expressió oral i escrita, la capacitat de càlcul i de raonament matemàtic, i l'aprenentatge de llengües estrangeres.

Tercera. Garantir que els mestres siguin la pedra angular del sistema educatiu. Necessitem bons mestres i ben formats, per fer possible el gran repte de combatre el fracàs escolar i millorar significativament la qualitat del nostre ensenyament. Ens cal també descomprimir el sistema escolar de burocràcia inútil, controls de tota mena i canvis de criteri constants i contradictoris, procurant que els mestres facin de mestres i no de buròcrates.

Quarta. Cada centre ha de ser un bon centre. Això requereix autonomia real per poder prendre decisions i administrar recursos.

Cinquena. Garantir el dret a l'educació en un marc de llibertat, on es faci realitat el model educatiu d'interès públic, basat en la coresponsabilitat entre famílies i Administració, i s'eviti la delegació de responsabilitats de les primeres cap a la segona. La família i els pares són els primers responsables de l'educació dels seus fills i, en conseqüència, han de disposar de major llibertat a l'hora de triar el centre educatiu dels seus propis fills.

Sisena. Garantir a través dels currículums escolars el domini ple del català, el castellà i l'anglès en finalitzar l'etapa educativa. El català, però, com a llengua pròpia, serà la llengua emprada normalment com a llengua vehicular d'aprenentatge i de relació escolar en totes les etapes i en tots els centres. Aquest ha estat el model que tots aquests anys ha facilitat tant l'aprenentatge de les dues llengües oficials com ha actuat de garant de la cohesió social. Aquest és un model socialment just i nacionalment necessari, model que ha rebut diversos reconeixements internacionals per la seva efectivitat, en assolir els seus objectius. L'aposta

del Govern que aspiro a presidir serà per una escola catalana i uns alumnes trilingües.

Abans de tancar l'eix destinat a l'educació permetin-me fer una breu referència a la universitat. La universitat ha d'esdevenir un dels agents clau que possibiliti que la propera dècada sigui la dècada del coneixement a Catalunya; una universitat que ha de fer una clara aposta per l'espai europeu d'educació superior i de recerca, per la qualitat formativa i per una projecció internacional del sistema català i de la marca Universitat de Catalunya. Aquesta aposta també quedarà reflectida en l'organigrama del nou Govern que proposaré si resulto investit president de la Generalitat.

Tercer eix: sanitat. El model sanitari català és un model d'èxit que cal preservar, i per tal de fer-ho ens cal apostar per un model d'interès públic i de qualitat, que inclogui el tractament de la malaltia, la prevenció, la promoció de la salut i dels hàbits saludables, la rehabilitació, l'assistència i la recerca, i basat en els principis d'universalitat, assistència de qualitat, equitat, solidaritat i sostenibilitat.

Catalunya ha sabut construir en les darreres dècades un dels millors sistemes sanitaris d'Europa i, per tant, del món. Es tracta, però, d'un sistema fortament tensionat, que requereix d'algunes reformes per no perdre qualitat.

Primera, centres de salut més autònoms en la seva gestió, alliberats de les càrregues burocràtiques actuals, clarament excessives. La Generalitat ha de planificar serveis, garantir drets, controlar i avaluar qualitats i resultats i vetllar per un sistema de salut just i equitatiu. Aquesta responsabilitat no és delegable, però tampoc pot ser l'excusa per retallar la capacitat d'autoorganització i autonomia dels centres de salut.

Segona, la sanitat és un element d'interès públic, el que no implica, però, que el que presta el servei hagi de ser necessàriament l'Administració. Cal buscar les millors fórmules de gestió, amb independència de la titularitat del servei, i responsabilitzar els professionals d'aquesta gestió.

Tercera, decidir com a país i per ampli consens quin catàleg de serveis podem garantir i quin no, ja que el sistema està tensionat pel fet que en deu anys s'han fet més d'un milió de targetes sanitàries noves.

Quarta, flexibilitzar les condicions de jubilació dels metges, de manera voluntària, a fi d'aprofitar les altes capacitats professionals de metges amb llarga experiència.

Cinquena, la clau principal del nostre sistema sanitari són els seus professionals. Metges, infermeres, farmacèutics, personal auxiliar han d'implicar-se en les millores de gestió, promoure la formació continuada i l'intercanvi de coneixements.

Sisena, en un moment en què el sistema sanitari de provisió i finançament públic està immers en les dificultats pròpies d'una situació econòmica i pressupostària complicada, el Govern ha de prendre mesures que permetin el manteniment d'un sistema complementari, no alternatiu, d'assegurament privat.

Setena, ens caldrà revisar, com a país, la manera d'accedir als estudis de medicina, perquè no té sentit que

alumnes amb vocació de ser metges i amb bons expedients acadèmics ni tan sols puguin accedir a les facultats de medicina.

Vuitena, convé racionalitzar bé les inversions futures en el sistema sanitari, no duplicant serveis d'alta tecnificació i aprofitant bé l'àmplia oferta avui ja existent.

El Govern que aspiro a presidir no és partidari del copagament a la sanitat. Els principals usuaris del sistema són els jubilats, i la pensió mitjana en el nostre país és d'uns nou-cents euros al mes. El copagament afectaria la part més vulnerable de la nostra població. Es buscaran, tanmateix, mesures alternatives realment destinades a superar els actuals abusos en la demanda del sistema sanitari.

Vull finalitzar aquest tercer eix fent referència a la investigació biomèdica i biotecnològica i a la recerca en tecnologies de la salut. La recerca ha de ser un dels motors de modernització del sistema productiu del país. En aquest sentit, el Govern potenciarà la bioregió com un dels motors de dinamització econòmica de Catalunya en col·laboració amb la indústria i els centres de recerca existents.

Quart eix: polítiques socials i de família. La nació comença amb les persones i són i seran les persones, el seu desenvolupament i el seu benestar les principals preocupacions i responsabilitats del Govern que aspiro a presidir.

Aixecar el país des del punt de vista econòmic i educatiu és la millor inversió en polítiques socials, és sembrar la base que ha de permetre garantir i millorar l'estat del benestar. Crear riquesa és el millor mitjà per poder redistribuir de manera més justa els recursos disponibles. La dita catalana és prou clara: d'on no n'hi ha, no en raja. Només si aconseguim que el país recuperi un ritme econòmic suficient i sostingut podrem mantenir i millorar el nostre estat del benestar.

En l'actual context de forts desequilibris en les finances públiques no serà possible incrementar en el curt termini els pressupostos destinats a polítiques socials i de família. Tanmateix, un compromís ha de quedar molt clar: qualsevol millora de les nostres finances ha de tenir un efecte immediat i directe a augmentar els pes de les polítiques socials fins a arribar, com a mínim, al 55 per cent sobre el pressupost de la Generalitat que havíem assolit en alguns moments.

Conjuntament amb l'increment del nivell de despesa en polítiques socials, en aquest quart eix de l'acció de govern voldria que es visualitzés també, com a prioritat cabdal, la promoció de la família i de la natalitat. La família és la cèl·lula bàsica de la societat. Si no garantim una organització de la nostra societat en base a famílies sòlides i estructurades minvarà la nostra cohesió social, i més en moments de dificultat com els actuals. Els reconec que seria voluntat del Govern que aspiro a presidir el compromís de garantir de manera immediata estendre més enllà dels tres anys els ajuts directes a les famílies amb infants, però cal ser conscients que no podrem aplicar aquesta mesura fins que es torni a crear riquesa en termes reals.

Altres accions a tenir en compte en el camp del benestar social. Primera, tenim intenció de desenvolupar un marc legal propi d'autonomia personal, en el que en podríem dir una llei d'atenció a la dependència catalana. El Govern de la Generalitat és el responsable principal de vetllar pel benestar dels seus ciutadans i no ha de delegar fora de Catalunya aquesta competència. I, sobretot, el Govern de la Generalitat ha de demostrar una especial sensibilitat vers totes les persones amb discapacitat, tant psíquica com psíquica com sensorial, i la seva integració social.

Segona, fixar com a objectiu de país la inclusió social i la lluita contra la pobresa, en un moment en el qual tenim més persones excloses en situació de marginació o de pobresa creixent.

Tercera, li correspon a l'Administració garantir els drets, la qualitat, l'accés a les prestacions, l'equitat i la planificació dels serveis. Podem i hem de fer, però, la gestió dels serveis coresponsablement amb el teixit d'entitats d'iniciativa social i empreses del nostre país. El tercer sector cívico-social està cridat a jugar un paper clau en aquest àmbit.

Quarta, el suport a la infància, la joventut i la gent gran. Els infants són el futur d'un país i han de tenir garantides les necessàries mesures de prevenció i protecció, especialment aquells que tenen una major situació de risc. Els joves són un col·lectiu especialment maltractat per la crisi, amb unes xifres d'atur del 40 per cent, que dificulten la seva emancipació i l'accés a la vida adulta en igualtat de condicions. Un país que no inverteix en els seus joves està hipotecant el seu futur. El Govern haurà d'invertir en el que són les preocupacions bàsiques dels joves: feina, formació i habitatge assequible.

Les societats occidentals, i Catalunya no n'és una excepció, veuen com s'incrementa progressivament el nombre de persones grans que les conformen; persones grans que, gràcies als avenços mèdics, tenen cada cop millors condicions de vida i viuen més anys. Necessitem una participació activa de la gent gran a la societat i aprofitar tot el coneixement i l'experiència que han acumulat al llarg de la vida.

Cinquena, les diferències de religió, sexe, raça i orientació sexual, entre d'altres, no han de suposar en cap cas una desigualtat, i l'únic camí per aconseguir-ho és el respecte a aquesta pluralitat i l'establiment d'una xarxa transversal que garanteixi la igualtat d'oportunitats en tots els camps del desenvolupament personal i professional.

Sisena, Catalunya és i ha estat sempre un país d'acollida i d'integració. El somni català es conforma a partir de la voluntat de crear una comunitat de destí i no d'origen. Per reforçar la cohesió social ens cal la integració de les persones nouvingudes, amb drets i deures. S'han desenvolupat bones eines com el Pacte nacional per a la immigració i la llei d'acollida, als quals ara caldrà donar compliment.

Vull fer una breu referència per acabar aquest eix de l'acció de govern al món de l'esport. La pràctica de l'esport afavoreix la salut i la socialització i és, alho-

ra, una eina important per a la cohesió. El Govern que aspiro a presidir garantirà el suport a les entitats i clubs que fomenten la pràctica de l'esport. I des de la mateixa presidència de la Generalitat es tutelarà la política esportiva, atenenent el relleu que cal atorgar-li com a país.

Cinquè eix: seguretat. Un major nivell de seguretat suposa un nivell més alt de benestar, de llibertat i de qualitat de vida. La política de seguretat serà una de les prioritats clares del Govern que aspiro a presidir. Una política de seguretat efectiva és aquella que assoleix els seus objectius sense ser notícia permanent. Cal que les anècdotes en matèria de seguretat deixin de ser referent constant a l'opinió pública i que el prestigi i la tasca ben feta dels cossos de seguretat i emergències siguin l'element més destacable d'aquests en el futur.

La política de seguretat del Govern vindrà definida per dos elements clau. Primer, tolerància zero amb la delinqüència i lluita ferma contra el crim organitzat, el tràfic de drogues també prop de les escoles i el vandalisme antisistema. En aquest sentit, és clau que la capital del país, Barcelona, deixi de ser notícia arreu del món com a capital de referència de la transgressió, i que establim mesures clares que posin fre de manera efectiva a la multireincidència. La darrera reforma del Codi penal ens dóna una clara oportunitat que volem aprofitar.

Segon, ens proposem recuperar el prestigi i l'autoestima del Cos de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Després d'uns anys difícils per al cos, el Govern que aspiro a presidir vol fer de la confiança i el respecte vers la policia el referent de la seva actuació. S'acabarà immediatament amb les actituds de dubte i de qüestionament permanent del cos dels darrers anys. Tal com vaig anunciar en el seu moment, si sóc investit president una de les primeres accions que ordenaré serà la supressió del denominat «Codi ètic» del Mossos d'Esquadra. Un codi deontològic és sempre necessari i oportú en qualsevol professió. El que és un error és pretendre'n la imposició des d'un govern, i més encara si és contra la voluntat dels professionals a qui va destinat.

Definits els dos elements clau en matèria de seguretat, no vull tancar aquest eix de l'acció de govern sense fer referència a la gestió d'emergències i del trànsit. El Govern que aspiro a presidir implementarà un sistema de gestió integral d'emergències i dotarà dels mitjans necessaris el Cos de Bombers, tot donant compliment a les recomanacions de la comissió d'investigació parlamentària del foc d'Horta de Sant Joan.

Com tot govern, reduir la sinistralitat a les carreteres catalanes serà una prioritat en matèria de seguretat viària. Es milloraran les mesures destinades a reduir les situacions de risc i, donant compliment al que hem anant defensant els darrers anys, s'eliminarà la limitació horària indiscriminada dels vuitanta quilòmetres per hora en les àrees d'accés a Barcelona.

Sisè eix: política territorial i sostenibilitat. Apostar per l'equilibri territorial, construir les infraestructures necessàries i garantir la sostenibilitat dels nostres recursos naturals són els tres pilars que proposo per dur

a terme una política territorial moderna i ajustada a les prioritats del nostre país. Només amb un país territorialment equilibrat es garantirà l'accés als serveis en igualtat de condicions per a tots els ciutadans, amb independència del seu lloc de treball o de residència. I només la presència d'activitat econòmica arreu és garantia d'aquesta igualtat territorial.

En aquest sentit el proper Govern haurà d'actuar de tal manera que no s'escapi activitat econòmica del país, facilitant la feina dels que volen invertir, sempre que sigui compatible amb la realitat de cada territori.

Necessitem més que mai un país en xarxa, totalment lligat, ben connectat pel que fa al transport de persones i mercaderies, a l'aigua, a l'energia i també respecte a les tecnologies de la comunicació. És per això que també vull assumir el compromís de promoure totes aquelles infraestructures que el país necessita prioritant aquelles que ofereixen un millor rendiment en termes de creixement econòmic.

Situades aquestes prioritats –equilibri territorial i construcció de les infraestructures necessàries–, entrats com estem al segle XXI, seria d'una gran irresponsabilitat no situar també com a prioritat en la política territorial la necessària sostenibilitat del nostre medi natural i, si m'ho permeten, de tot allò que impulsem o fem.

La sostenibilitat no pot ser només una etiqueta, sinó que ha d'impregnar tota l'acció del Govern i, si fos possible, de tota la societat. És per això que els proposo passar pàgina a la guerra de banderes o etiquetes i fer de la sostenibilitat un objectiu que combini amb encert i eficàcia la preservació del nostre medi natural, creant un ecologisme del fer que permeti garantir el creixement econòmic que ens cal avui, i el futur que volem per a demà.

Situades les grans prioritats, passo a esmentar algunes accions més concretes.

Primera. Disposem avui de les eines necessàries per trencar les barreres d'espai i temps: les tecnologies de la comunicació i la informació, tecnologies que permeten que el talent i la creativitat puguin pesar més que el lloc físic on es desenvolupa l'activitat. Per això estimularem mesures per garantir l'accés en igualtat de condicions a aquestes tecnologies arreu del territori.

Segona. Tan important com la inversió i construcció d'infraestructures ho és la seva gestió; de poc hauran servit les inversions milionàries en infraestructures d'aquests darrers deu anys si no som capaços de gestionar-les d'acord amb els interessos i prioritats del nostre país. Aquesta reflexió val particularment per les infraestructures com l'aeroport de Barcelona o els altres aeroports de Catalunya, els serveis de trens de totes les característiques, els ports de Barcelona i Tarragona, etcètera. La gestió de totes aquestes infraestructures s'ha de fer des de Catalunya i pensant en Catalunya. Aquest és el compromís i l'aposta del Govern que aspiro a presidir.

Tercera. Es garantirà la connectivitat i l'accés a tot el territori de l'aigua i l'energia. Catalunya no és una illa que pugui romandre al marge de les xarxes d'aigua i

energia. L'aigua, cal anar a buscar-la allà on hi ha excedents i sigui menys costós energèticament portar-la.

I respecte a l'energia necessària per activar el nostre país econòmicament, cal anar cap a un model energètic més àgil, més net, més eficient i més respectuós amb el canvi climàtic. Cal apostar per reduir la dependència dels combustibles fòssils, costosos i contaminants, a través d'un major pes de les energies renovables, que sigui compatible amb l'estructura de costos del teixit productiu a fi de no perjudicar la capacitat de competir, i a través de millorar l'eficiència en la utilització de l'energia amb mesures d'estalvi. En aquest sentit, s'impulsarà una política fiscal verda que incentivi les empreses a invertir en aprofitament d'aigües, reciclatge de residus, estalvi i eficiència.

Permetin-me una breu referència a les polítiques d'habitatge. La política d'habitatge s'integrarà en l'àmbit de la política territorial i haurà de fer front de manera prioritària a la sortida de l'estoc d'habitatges sense vendre ni llogar, clarament excessiu en moltes poblacions catalanes, i al mateix temps concentrar els recursos disponibles en l'àmbit del lloguer i de la rehabilitació.

Setè eix: administracions. Actualment l'Administració de la Generalitat representa aproximadament un 20 per cent del producte interior brut català. Amb aquest volum sobre el total de l'economia, l'Administració no pot quedar al marge de les grans reformes que s'han de dur a terme en tots els àmbits. No s'entendria que des de la política es prediquin reformes per a tots els sectors excepte per a aquell sobre el qual som directament responsables. Govern i Parlament han d'assumir que no poden defugir de fer front a la gran reforma pendent, la de l'Administració i la de la funció pública, tot i les limitacions que encara tenim a nivell de marc legal.

La reforma que els proposo s'ha de fer comptant amb els actius interns de la mateixa Administració: un gran nombre de professionals d'alta qualificació i un *know-how* acumulat que hem de saber aprofitar. L'objectiu que perseguim és una administració amb bona capacitat de resposta, tràmits més senzills i menys burocràcia. He parlat sovint d'una triple a, que ha de caracteritzar el funcionament de les administracions: austeritat, aprimament i agilitat.

Creiem en una administració austera, per això en el proper Govern hi haurà una reducció d'un 20 per cent del nombre de departaments –màxim dotze, enlloc dels quinze actuals– i una reducció d'alts càrrecs i personal de confiança d'un mínim del 25 per cent. I també proposo reduir com a mínim entre un 15 i un 25 per cent la despesa en informes, estudis tècnics, campanyes institucionals, despeses de representació, publicitat i protocol.

Les polítiques d'austeritat han d'anar acompanyades d'altres que amb el pas del temps vagin aprimant l'estructura de la Generalitat, que ha crescut en accés. En aquest sentit, caldrà no cobrir les baixes per jubilació, excepte en els serveis bàsics, i redimensionar a la baixa molts organismes autònoms, empreses i consorcis de l'Administració, fusionant entitats per evitar dupli-

citats i eliminant aquelles que no siguin estrictament necessàries. També caldrà impulsar la concertació de serveis per part de la Generalitat, aprofitant la llarga i rica tradició d'entitats privades i teixit associatiu del nostre país.

Volem una administració àgil. Ens comprometem a no aprovar cap regulació nova que no comporti, com a mínim, l'eliminació d'una d'antiga, i, si poden ser dues, millor. L'objectiu ha de ser menys normes, més ben fetes i més fàcils de complir. Una administració àgil vol dir una administració col·laboradora i facilitadora de l'activitat, i amb empleats públics més formats i més incentivats.

La fórmula de bon govern que volem per a l'Administració catalana es defineix amb més lideratge i menys burocràcia, més austeritat i menys despesa inútil o supèrflua, més llibertat i menys dirigisme, més protecció i menys control.

Permetin-me tancar aquest setè eix de l'acció de govern fent una breu referència al model d'organització territorial, a l'Administració de justícia i a la necessitat d'una nova llei electoral.

Catalunya ha de tenir una organització territorial pròpia, procurant superar l'actual divisió provincial del segle XIX, consensuada amb el territori i que no suposi un augment de costos i de nivells administratius per als ciutadans; a Catalunya no hi caben més nivells d'administració. També caldrà desenvolupar les lleis de governs locals, de finançament local i la de l'Aran per desplegar el règim jurídic especial previst a l'Estatut.

L'Administració de justícia ha d'estar configurada com un bon servei públic per als ciutadans. Seran prioritats l'impuls del Consell de Justícia de Catalunya com a òrgan de govern descentralitzat del poder judicial i amb totes les funcions per poder apropar la justícia al ciutadà, així com l'assumpció de les plenes competències sobre els mitjans materials, les oficines judicials i els òrgans i els serveis de suport.

Així mateix l'esforç inversor de futur caldrà focalitzar-lo sobre la millora del sistema que poden suposar les tecnologies de la informació i de la comunicació.

Per lluitar contra la desafecció necessitem també una administració més transparent i més propera a la ciutadania. El Govern que aspiri a presidir buscarà aconseguir el consens necessari per elaborar una llei electoral de Catalunya, que afavoreixi l'apropament de la política a la ciutadania i garanteixi l'adequada representació del conjunt del país.

De la mateixa manera caldrà modificar la Llei de consultes via referèndum aprovada a la darrera legislatura, a fi de facilitar la participació ciutadana sense necessitat d'intervenció dels poders públics estatals.

Vuitè eix: la nació. La defensa, millora i creixement de l'autogovern, el desenvolupament d'una política activa de defensa i promoció de la llengua i la cultura catalanes, així com garantir la projecció exterior del nostre país, són els objectius principals que el Govern que aspiri a presidir desenvoluparà en matèria d'autogovern i d'identitat.

Pel que fa a l'autogovern, volem aconseguir noves cotes de sobirania per a Catalunya, mitjançant tots els mecanismes que tinguem a l'abast. Per exemple, començant per la potencialitat que li queda a l'Estatut després de la sentència del Tribunal Constitucional, renegociant amb el Govern de l'Estat tots aquells traspassos que no s'han tancat correctament i també exigint i fent possible el compliment íntegre del que se'ns deu de la disposició adicional tercera de l'Estatut en matèria d'inversions en infraestructures.

La política lingüística tindrà com a principal objectiu avançar cap a la plena normalització del català amb accions com el desplegament del reglament de la Llei del cinema o reforçant el paper de la Televisió de Catalunya com a motor del sector audiovisual en català.

La cultura és el nervi de la nació, és l'element central que la vertebrava i la defineix. De la cultura emana el sistema de valors propis que ens caracteritza com a poble i ens permet interlocutar en igualtat de condicions amb la resta de cultures d'arreu del món. Des d'un punt de vista cultural, podem i hem d'actuar com un país independent.

Tanmateix, es fa necessari per dignificar i potenciar la nostra cultura afavorir la tasca dels creadors, desenvolupar nous públics, estimular la professionalització, la industrialització i la internacionalització dels diferents actors i agents culturals, i donar valor com a gran factor d'identitat, cohesió i integració a la nostra cultura popular i tradicional.

Un país que vol ser present al món global ha de vetllar per la seva projecció i desenvolupar una política de relacions exteriors que promogui la màxima integració possible de Catalunya al món, la presència en els fòrums econòmics, en els diferents organismes i comitès de treball de la Unió Europea i en altres organismes internacionals, com la UNESCO.

El futur Govern té com a objectiu irrenunciable situar Catalunya al món; situar-la econòmicament, culturalment, turísticament, nacionalment i políticament; donar a conèixer la realitat catalana arreu i procurant aprofitar el nostre potencial de capitalitat mediterrània per projectar-nos al món no com una regió perifèrica d'Espanya, sinó com una nació central del sud d'Europa, ròtula entre les riberes sud i nord del mar Mediterrani.

Presentats els vuit eixos sobre els quals girarà l'acció del Govern que aspiri a presidir, vull fer una reflexió específica sobre el repte històric de país que ens cal enfrontar en els propers anys.

La Catalunya d'avui és fruit del fil roig de moltes generacions que han maldat per construir una nació amb progrés econòmic i social i amb capacitat d'autogovern. És des d'aquesta perspectiva que va néixer i es va forjar l'acord de l'Estatut del 2006, que va ser validat directament pel poble de Catalunya, i que pretenia renovar la relació amb l'Estat espanyol a partir del reconeixement nacional de Catalunya i del salt en l'autogovern i el finançament.

És així que la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut té una dimensió també històrica per a tots nosaltres. Negligir-ho i voler-la situar en el ter-

reny purament anecdòtic no només seria un error sinó que seria donar l'esquena a la veu democràtica del poble català.

S'ha constatat, tal com van dir clarament alguns pares de la Constitució, que el pacte constitucional entre Catalunya i l'Estat, tal com el llegeix l'actual Tribunal Constitucional, no dóna més de si. El Tribunal Constitucional ha tallat de soca-rel qualsevol possibilitat de fer evolucionar Espanya cap a un estat plurinacional.

Catalunya ha d'entendre que Espanya vol seguir sent una sola nació amb un sol estat, i no sembla que res la faci canviar d'aquest propòsit. Hi té el seu dret i s'ha d'assumir.

Tanmateix, Espanya també ha d'entendre que Catalunya i el poble català no defalliran, com no ho han fet al llarg de la història, en la defensa del seu autogovern i les seves llibertats. Ens cal, per tant, forjar el nostre propi camí de futur; ens cal canviar i començar un nou camí.

Val a dir que el nou camí ja el va marcar el poble de Catalunya en la manifestació del 10 de juliol d'enguany, amb el lema «Som una nació, nosaltres decidim». I sobretot l'ha marcat amb el resultat de les eleccions del passat dia 28 de novembre.

Igual que Espanya va fer la seva transició democràtica un cop acabada la dictadura franquista, Catalunya ha d'encarar la seva pròpia transició nacional. Parlo de transició, no de revolució. I com tota transició, cal fer-la de manera democràtica, pacífica, i a base de grans consensos interiors.

En aquest sentit, el dret a decidir aconsella, i de fet, requereix, que els temes sobre els quals s'exerceixi descansin sobre majories àmplies qualificades o reforçades, amb la finalitat de donar a la decisió tota la legitimitat i la força necessàries. I també d'evitar dividir la societat catalana en dues meitats, amb el risc de fractura social i nacional que això comporta.

El dret a decidir dels catalans enfonsa les seves arrels en les conviccions i en les creences més genuïnament democràtiques. El dret a decidir d'un poble és l'exercici de la democràcia en estat pur. A quin demòcrata li fa por això? A quina persona amb principis democràtics sòlids i ben fonamentats li pot fer basarda que la democràcia es manifesti amb naturalitat?

Si Catalunya és una nació, i ho serà mentre els catalans ho vulguin, i no és simplement una derivada o un subproducte constitucional, els catalans tenen –tenim– el dret democràtic a decidir el que més ens convé com a poble. És responsabilitat d'un president i d'un govern no tancar les portes als anhels d'un poble, així com evitar fractures internes i portar-lo a la frustració.

Per tant, proposarem com a gran repte per als propers anys, en el camí de la transició catalana que iniciem, basada en el dret a decidir, la definició d'un model propi de finançament per a Catalunya: el pacte fiscal.

La demanda d'un model de finançament més just per a Catalunya genera grans consensos en la societat catalana. I consensos transversals entre els electors de les diferents formacions polítiques d'aquest Parla-

ment. Aprofitem doncs la força que neix de la reclamació justa dels nostres conciutadans per assolir el pacte fiscal que ens permeti decidir sobre els recursos que nosaltres mateixos generem com a país i com a societat.

Aquest gran repte de país no pot afrontar-lo un govern en solitari, ni tant sols un Parlament. Cal sumar-hi tots els agents socials, la societat civil organitzada i la majoria de la ciutadania al costat. La força de la unitat és el nostre principal actiu davant d'una demanda que sabem justa i necessària.

Estem oberts a acordar amb vostès, amb els grups parlamentaris, la millor manera de forjar un acord intern a Catalunya d'àmplia base per plantejar amb tota la força la demanda del pacte fiscal que permeti a la Generalitat gestionar els recursos que es generen a Catalunya. Un pacte fiscal inspirat per tant en els models de concert o conveni econòmics.

La nostra proposta –simplement proposta– es podria resumir així:

Aprofitar l'any 2011 per bastir a Catalunya els acords interns necessaris, com més amplis millor.

Treballar de manera discreta per no reproduir la discussió fatigant de l'Estatut. La ciutadania no entendria que aquest fos l'únic tema de debat prioritari en aquest Parlament.

Plantejar el pacte fiscal acordat a Catalunya al proper Govern central –del color que sigui– en el moment de la seva constitució després de les properes eleccions a Corts Generals, previstes per a la primavera de l'any 2012.

I, finalment, condicionar la nostra política d'estabilitat i governabilitat a Madrid a la consecució del pacte fiscal.

Els parlava, en el punt anterior, del fil roig de la història mil·lenària de Catalunya, de la qual nosaltres som hereus i continuadors. Tanmateix, les nacions les fan dones i homes concrets. Els líders només són aquells que interpreten el sentit de cada moment històric, els que troben el camí escoltant amb atenció el batec de la societat. Jo vull escoltar el batec d'avui perquè em sento hereu de tots els que m'han precedit en el lideratge del país.

Em sento hereu d'Enric Prat de la Riba, forjador de la primera administració catalana, per minsa que fos, des de la derrota del 1714. De Francesc Macià, el president estimat, idealista, que va saber captar la realitat sense renunciar als ideals. De Lluís Companys, el president afusellat –el president màrtir– només pel fet de ser president de Catalunya. De Josep Irla, el president de la resistència. De Josep Tarradellas, el president de la continuïtat, del retorn i de la recuperació de la Generalitat. De Jordi Pujol, el president constructor de la Catalunya moderna, promotor del respecte i del bon nom de Catalunya. De Pasqual Maragall, el president del nou Estatut. I de José Montilla, el president que exemplifica l'èxit del model català d'integració. De tots ells n'agafo el millor, de tots ells en vull preservar el llegat més valuós. A tots ells els hem de donar les

gràcies per haver dirigit el país i servit la seva gent. Jo, humilment, vull continuar, simplement, fent camí.

Tots els presidents que he esmentat són fites en el fil roig del catalanisme que ha construït la nació. El catalanisme ha estat el principal factor de modernitat de la Catalunya contemporània. Malgrat els forts cops de vent i de mar que han fet escorar i alguns cops embarancar el vaixell de la nostra història, la vitalitat del catalanisme ha proporcionat a la gent una brúixola i un mapa molt valuosos.

Ara ens toca a nosaltres, dones i homes de començaments del segle XXI, de fer servir la brúixola amb encert i tornar a mirar el mapa per avançar. I començar una nova singladura, aprofitant els vents favorables que puguem trobar.

Catalunya és una idea en moviment. Catalunya és una idea construïda amb els somnis, els anhels i el treball de dones i homes concrets, una idea viva perquè ha estat assumida i sostinguda per diverses generacions fins al dia d'avui.

Catalunya segueix essent Catalunya perquè els catalans, malgrat el nostre poder limitat, hem tingut i tenim el gran poder de creure en nosaltres mateixos. Per això la nació catalana ha sobreviscut a diversos intents d'aniquilació.

Per sobre i per sota de la nació material hi ha una idea poderosa, atractiva i compartida que ens salva de les derrotes i ens projecta cap al futur: el catalanisme, com a esperança en nosaltres mateixos i en les nostres forces; el catalanisme, com a sentiment d'estima al país i de compromís amb la seva gent.

Som, doncs, i des de fa tres-cents anys, una idea d'esperança contra la derrota, contra la resignació, contra l'assimilació, contra la desaparició i contra l'oblit. L'endemà mateix de l'11 de setembre de 1714, quan la ciutat de Barcelona va caure davant les tropes franco-castellanes, el nostre país va començar a creure en el futur i va posar-se a treballar. Venim d'aquell moment tràgic d'autoafirmació però no som presoners del passat, ans al contrari. El catalanisme com a idea és, per sobre de tot, una conquesta obstinada del futur. És mirant sempre endavant que hem esdevingut una història d'èxit a Europa, «un miracle» per dir-ho en paraules de l'historiador Josep Termes.

Amb aquesta idea al cap, l'any 1914, Prat de la Riba posa els fonaments del modern autogovern amb vocació i mentalitat d'estat. També agafats a aquesta idea, com un naufrag a una fusta, suportem la guerra civil i travessem la llarga dictadura de Franco. I gràcies a l'energia d'aquesta idea som protagonistes de la recuperació democràtica l'any 1975.

Avui, en aquest any 2010 que s'acaba, aquesta idea ha de servir-nos per imaginar nous camins que ens permetin superar les crisis que ens angoixen i el dur bloqueig institucional que patim com a nació. Bo i sabent que el món ha canviat i que alguns interrogants importants de 1914 o de 1975 ja han tingut resposta.

Ara sorgeixen noves preguntes, les que són pròpies d'un món global al qual, com vaig dir l'any 2007, ha d'adaptar-se el catalanisme amb l'esperit crític que exigeix la complexitat que ens envolta. I nosaltres, els catalans i les catalanes d'avui, tenim dret a fer preguntes i a rebre respostes clares sobre la nostra llibertat.

Vull proclamar des d'aquí, solemnement, el meu compromís amb aquesta idea de futur i d'esperança que representa Catalunya. Una idea que ens pertany a tots, per damunt de partits i creences, orígens i accents. Només des de la dignitat i des de la responsabilitat que conté aquesta idea podem fer allò que ara cal fer. I ho hem de fer tots plegats, des del Govern i des del Parlament, des de les institucions i des de la societat.

El que resulta decisiu no és l'èxit del Govern, sinó l'èxit del conjunt de la societat catalana. O ens en sortim tots plegats, com un sol poble, o tots els esforços seran balders.

El nou Govern i el seu president –si finalment surto elegit pel Parlament– volem guanyar-nos la credibilitat a base d'explicar la veritat, per dura que sigui. Des de la política no podem, ni devem, ocultar, maquillar o desfigurar la realitat en benefici dels missatges. Avui la gent valora més els testimonis que els mestres i quan valora aquests últims, és perquè son testimonis.

Nosaltres volem ser un govern de paraules, de fets i de paraula. Un govern que s'explica, que pren decisions, i que compleix, sense divorci entre l'explicació, els fets i el compliment dels compromisos.

Estic fermament convençut que el nostre país és conscient de les dificultats de tot ordre a què haurem de plantar cara i sé que no se'ns demanen ni miracles ni solucions màgiques, que estan fora del nostre abast. La societat ens demana, però, serietat, responsabilitat, lideratge, cohesió, sentit pràctic, ideals i esperança.

Aprofito la solemnitat d'aquesta sessió d'investidura per fer una crida a la coresponsabilitat i el colideratge de la societat catalana.

El país necessita un bon lideratge polític, però si ho refiéssim tot a aquest lideratge polític no ens en sortiríem. Un govern fort com el que vull presidir necessita una societat forta, dinàmica i amb el coratge necessari per coliderar, per coresponsabilitzar-se del camí que hem d'emprendre cap al futur. El govern ha de fer unes coses i la societat n'ha de fer unes altres, certament, i el país necessita la col·laboració entre ambdues esferes i que les iniciatives sortides de la societat civil siguin animades i potenciades, més que no pas entorpides, per l'Administració.

Catalunya ha sobreviscut perquè la societat s'ha sabut dotar, sovint sense institucions pròpies o amb els poders en contra, d'instruments efectius per desenvolupar-se en tots els terrenys. Aquesta societat ha de posar les seves millors energies al servei del repte col·lectiu d'aixecar Catalunya, sense por al fracàs o al judici públic desfavorable. És hora de tancar les perses i de fer aflorar el coratge perquè Catalunya necessiti les millors contribucions de la seva societat.

Aquesta crida que faig al compromís i a la responsabilitat descansa també en un deure moral: tothom que tingui un determinat talent, una qualitat específica, una ex-

periència acumulada pot posar-lo al servei del país. No és el moment de mirar què fa el nostre veí pel país, sinó que podem fer cadascun de nosaltres per Catalunya.

Vivim temps decisius per al futur de Catalunya i probablement les decisions que prenguem ara marcaran el rumb del país durant més temps o durant temps més llargs que els que dura una sola legislatura. Tots estem cridats a posar el nostre gra de sorra per aixecar Catalunya i enlairar el seu esperit i el seu exemple en aquests temps difícils. Tots tenim dret a participar de l'obra col·lectiva que suposa construir un país. Aquelles persones, però, que la vida els ha portat a tenir més talent o més capacitat no només tenen el dret sinó també el deure de retornar a la societat una part del que n'han rebut, i sobretot en moments en què Catalunya necessita aquests talents i aquestes capacitats.

Acabo amb una reflexió de caire personal. Recordo que en una discussió parlamentària a l'inici de la legislatura anterior el president José Montilla em va recordar que ell havia arribat a la presidència de la Generalitat al primer intent. És evident que no és el meu cas. Tanmateix la vida t'ensenya que els fracassos i els èxits són relatius. Amb la perspectiva dels anys els he de dir que mai em vaig sentir un fracassat amb la derrota, però que tampoc ara em sento un guanyador amb la victòria.

Arribo a aquesta etapa de la meua vida lleuger d'equipatge, però alhora carregat d'il·lusió per poder fer, durant un temps limitat, un bon servei a Catalunya, i continuar així escrivint algunes pàgines més de la història de Catalunya, un país que ha cregut i creu prou en ell mateix per mantenir-se dempeus entre les nacions amb més tradició del món, com demostra la mateixa institució de la Generalitat, de la qual, després de més de 650 anys d'existència, aspiro a ser el cent vint-i-novè president si vostès m'atorguen la seva confiança.

Visca Catalunya!

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Se suspèn la sessió, i es reprendrà aquesta tarda a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 127 del Reglament de la cambra i amb el que s'ha convingut amb els portaveus, el debat tindrà lloc d'acord amb la seqüència que ha estat lliurada als representants dels grups parlamen-

taris. El candidat pot fer ús de la paraula tantes vegades com ho demani, sense limitació de temps. Quan el candidat respondrà individualment a un dels diputats que haurà intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. Si hi ha resposta a les rèpliques, que també serà sense limitació de temps, el grup pot contrareplicar durant cinc minuts. La votació per a la investidura del president de la Generalitat serà pública per crida, d'acord amb l'article 89 del Reglament del Parlament de Catalunya.

En primer lloc, té la paraula el president del Grup Parlamentari Socialista, senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, honorables consellers i conselleres, diputades, diputats, senyores i senyors, senyor candidat... És evident, i vull afirmar-ho, que Convergència i Unió ha guanyat les eleccions. Felicitem la coalició i Artur Mas; ho hem dit i ho hem fet i ho hem reconegut des del primer dia, i, ara, l'inici d'aquest debat volem reiterar aquesta felicitació.

Volem també fer, com a Grup Parlamentari Socialista, un reconeixement especial al president José Montilla per la seva actitud, la seva exigència, la seva dedicació, l'exemplaritat dels seus gestos i la dignitat extrema en l'exercici de la presidència; per la mateixa manera d'assumir la presidència des d'una catalanitat convençuda, no com la culminació d'unes polítiques concretes anteriors; per haver portat Catalunya a la màxima fita d'autogovern de la seva història i també al màxim nivell d'infraestructures i serveis públics.

Precisament, penso que, ja que el candidat ha insistit de forma preferent en els temes de la crisi econòmica, estaria bé que Artur Mas fes seva la proposta en campanya de José Montilla de convocar immediatament, un cop constituït el Govern, com a primera mesura, una cimera sobre la crisi.

Coneixem i respectem i hem treballat amb Salvador Alemany i amb el doctor Vilardell, però l'abast de la crisi requereix de consensos molt amplis i de assessoraments molt diversos, i exigeix que l'excel·lència de les persones triades per assessorar sigui la mateixa excel·lència que tinguin les persones triades per governar.

Un cop fet aquests reconeixements, voldria subratllar que el nostre sistema reclama, exigeix estabilitat parlamentària, tant en el desplegament de les facultats legislatives, com ara mateix en l'elecció del president. Les eleccions han deixat les coses clares, però deixen el primer partit a sis escans de la majoria. Aquesta és una dada rellevant; la garantia de l'estabilitat parlamentària despendrà, potser aleatòriament, de la disposició variable d'aquests sis vots que manquen. No sé si és un bon camí en els temps que corren; no ho és per garantir el Govern fort que, com vostè mateix diu, el país necessita.

L'endemà de les eleccions el Grup Parlamentari Socialista i el Partit dels Socialistes de Catalunya ens vam afanyar a aclarir que facilitaríem l'elecció immediata

de la presidenta del Parlament de Catalunya. Ho vam fer sense condicions, només per evidenciar de forma visible el reconeixement del resultat.

Avui, però, estem davant d'un moment diferent: hem d'elegir el nou president de la Generalitat de Catalunya. Hem escoltat atentament aquest matí el discurs i les propostes del candidat. No hi veiem elements rellevants per donar un vot favorable. No veïem l'orientació de les polítiques que es proposen ni veïem les majories amb què es proposa de tirar-les endavant; sovint ens ha parlat del què i mai no ens ha parlat del com.

M'agradaria, però, més enllà d'aquesta constatació, parlar de les qüestions més rellevants de la política i de la vida del nostre país. Pel Grup Parlamentari Socialista adquireix avui un sentit molt especial la paraula «futur». El tema central de debat és o hauria de ser el futur de Catalunya, i més concretament el futur de les catalanes i els catalans d'avui i de demà. Vull dir que aquest matí l'hem sentit parlar més d'empreses que de persones, hem sentit parlar més d'aixecar Catalunya que d'ajudar els catalans i les catalanes que ho estan passant malament; també ho ha fet, dic simplement que hem sentit més parlar d'una cosa que de l'altra.

Mirar el futur vol dir pensar Catalunya amb mirada llarga, vol dir mirar endavant i no mirar endarrere, vol dir no fer ara, avui, judici d'intencions sobre els darrers set anys o sobre els anteriors vint-i-tres, vol dir no anar a buscar a la cantonada excuses de mal pagador; uns anys i altres, indistintament, formen part del període més llarg d'autogovern contemporani de Catalunya, són testimoni viu de l'alternança; tenen, uns i altres, un valor exemplificador per a tothom.

En aquest sentit, hi ha un capteniment de ressorgiment democràtic que els proposo de compartir, un nou pacte cívic, de civilitat compromesa, de vibració compartida i il·lusionada en l'exercici pràctic diari de les llibertats, de trencament d'inèrcies, de sobreentesos, de frivolitats retòriques. La desafecció és el termòmetre de la política o és el reflex de problemes més profunds?

He llegit, senyor Mas, apel·lacions reiterades seves, en els dos debats d'investidura anteriors, dels presidents Maragall i Montilla, apellant a la necessitat de consensos amplis d'acord amb les necessitats de grans acords de país. I avui, de quins consensos parlem?

En aquells moments, per vostè, la governació concreta era la fàbrica d'abstencionistes. Ara, el vot en blanc actiu, la mateixa abstenció, l'obertura dels espais polítics és també una conseqüència de la governació recent del país? O és l'expressió més complexa de crisis més àmplies i més profundes que toquen igual, com no pot ser altrament, la política i la societat?

Estem abocats ara a treballar més amb valors i amb emocions, sovint intangibles, que amb el còmput material de l'obra feta. Pragmàtics i volàtils alhora, tots, afirmem, socialment, radicalment, que l'obra feta, feta està, i val pel que val, però els ciutadans esperen alguna cosa més. I, si és així, en la definició dels horitzons de futur, com construïm confiança i seguretat? Com construïm, no la seguretat, sinó les seguretats que la gent espera? Com construïm orgull i autoestima? Com

proclamem i exercim ambició i obertura? Com projectem una mirada generosa i extensa cap a la realitat d'un món global i en un procés de canvi vertiginós.

Hi ha en el seu discurs els ingredients que calen per respondre afirmativament a aquests interrogants? –interrogants que són genèrics, és clar, però que són rellevants i pertinents. Crec, sincerament, que no hi ha respostes. Crec que hi ha més mirada curta que mirada llarga, més pressa que paciència, més «regat» curt que visió de la jugada, més ambigüitat calculada que respostes clares, més nedar i guardar la roba que definició d'objectius, més abstracció que concreció, més vaguetats que propostes, més intangibles que programa.

Ho reitero per deixar clar que no votarem la seva investidura. Ho dic per afirmar algun dels temes que per nosaltres són transcendents. Ho dic per reiterar ras i curt, com he fet sovint aquests dies, que serem una oposició clara, contundent, exigent, rigorosa, crítica i constructiva quan calgui; una oposició que ha escoltat la veu del poble, que ha llegit els resultats, que sap que ara més que mai requerim la grandesa de la política per fer front al gran repte que tenim per davant: l'abast, la dimensió, les característiques de la greu crisi econòmica que tenim aquí i al món en graus diversos.

Som una oposició que no perdrà mai de vista en els propers quatre anys l'afirmació sovintejada dels ciutadans que diuen «no sabeu la que està caient». I, amb la que està caient, no fugirem d'estudi. És en aquest context que el Grup Parlamentari Socialista vol ser més alternativa que oposició.

Deixem ara, el Partit dels Socialistes de Catalunya i Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, el Govern de Catalunya, però el Partit dels Socialistes de Catalunya vol tornar a governar Catalunya. Ho afirmem amb modèstia i amb ambició, amb reconeixement de les dificultats actuals, però amb voluntat de formular propostes que ajudin. Volem ser el referent del catalanisme socialdemòcrata, també el referent del catalanisme i el referent de les esquerres. Treballem per un futur obert com a objectiu clar, amb un horitzó obert per lluitar contra la crisi. Podem carregar les tintes o podem mirar de dibuixar un quadre realista. El panorama és dolent, tothom ho diu, però ho és més en la perspectiva general, ho és en el panorama global, sobretot de les coses que no depenen de nosaltres; no només, però sobretot d'aquelles coses que no depenen de nosaltres.

Catalunya està més preparada que d'altres per sortir de la crisi, com vostè mateix ha reconegut aquest matí. A Catalunya hi ha símptomes esperançadors, hi ha potencialitats, hi ha oportunitats, cal explorar-les i cal aprofundir-les i cal explotar-les: Catalunya exporta més que altres; el turisme a Catalunya i a Barcelona va bé; Barcelona no és només un tema de seguretat, és també un tema de totes les potencialitats de la capital de Catalunya, reconegudes en molts camps que no són estrictament el de la inseguretat ciutadana que vostè plantejava aquest dematí; la culminació de grans infraestructures es comença a tocar, i Catalunya té més pes de la indústria que altres territoris i té una activitat econòmica més diversificada que altres territoris.

Tothom que explica que li van bé les coses afegeix immediatament totes les pors, tots els temors: por del crèdit, de la liquiditat, del deute, de la banca...; no tenen por per ells, tenen por pel sistema: la zona euro, Europa, el món..., temes dels quals, per cert, vostè no ha parlat, com si la crisi aquí fos una crisi diferent.

Ja li he dit a l'inici que li proposo que faci seva la proposta del president Montilla de convocar una gran cimera al voltant de la crisi econòmica. Caldrà també saber si el Govern i el programa que ens proposa, i que vostè vol presidir, estan en disposició de seguir, d'ampliar, d'explorar el full de ruta i el guió de treball de l'acord estratègic; un acord estratègic que es formula, que es signa i que es tanca amb anticipació a la mateixa evidència de la crisi.

I no cal dir que és evident que en els grans temes dels pactes nacionals convindrà saber, convindrà que la cambra sàpiga i els ciutadans també cap a on pensen decantar la seva orientació, les seves polítiques per respondre a les qüestions de la més apressant actualitat, al voltant de, primer, les infraestructures i l'equipament físic del país i els seus serveis públics –serveis públics, no interès públic–, en l'ordre de prioritats futures i en la culminació de l'obra en curs; segon, en el terreny que vostè ha esmentat, certament, de la recerca i la innovació, el món del coneixement al servei del progrés i de la modernització del país, i sobretot un nou impuls de més i més ambició econòmica orientada als sectors que aporten en aquest camp, i al costat de la recerca i de la innovació, alt valor afegit.

Tercer, l'habitatge i el sòl, que també ha esmentat, com un factor d'equilibri, d'igualtat, de contenció, de canvi de model imprescindible.

Quart, l'educació, objecte primer d'un pacte i després d'un acord per impulsar la Llei d'educació que ara s'ha d'aplicar. Si l'informe Pisa parla de progressos i d'una creixent igualtat en el model educatiu català, com continuem treballant per fer de la formació el factor clau de progrés i de les oportunitats del país i molt especialment de les oportunitats dels nostres joves.

Cinquè, la societat, la població que creix, les demandes que formula, les necessitats que té, la dimensió social de la demografia, posar les polítiques al servei dels ciutadans en la seva estricta individualitat, en la seva estricta organització familiar, sigui el tipus de família que sigui, i en la seva globalitat col·lectiva.

Sisè, la immigració, les condicions bàsiques per garantir la igualtat de drets i de deures, la rigorositat en el tractament dels fluxos i de les relacions laborals, la garantia imprescindible de la dignitat de les persones, i l'assegurament que determinades idees, orientacions i actituds que voregen la demagògia o la més radical manipulació del fenomen en sentit intransigent, per no dir xenòfob, no formen part, de cap de les maneres, del full de ruta de la governació que ens proposa Convergència i Unió.

I setè, podríem fins i tot parlar d'un pacte que va molt més enllà i que vam subscriure els nostres grups parlamentaris en la legislatura de 1995 a 1999 i que en alguns aspectes essencials, nacionals gosaria a dir, de

la política lingüística figura implícit en el pacte nacional per l'educació i la corresponent llei.

No cal, però, que li digui que aquests punts que acabo d'esmentar, pels quals reclamo una major concreció i un major compromís, no són els únics ni sempre són els més importants del nostre programa, dels nostres objectius, de les nostres propostes.

Fem també –i d'això vostè no n'ha parlat, no n'ha parlat gens– una aposta municipalista. No hi ha una Catalunya municipalista i una Catalunya nacional. L'entesa amb el món local és imprescindible, un món del qual, hi insisteixo, no ha parlat o només ho ha fet per subratllar dèficits de seguretat a Barcelona el mateix dia que es constata l'èxit d'un model turístic. Pacte amb el món local a favor de les persones i les institucions, sense condicions ni hipoteques, de reciprocitat. La construcció de consensos pot tenir aquí una geografia variable i nosaltres hi som força de govern i seguirem sent-ne en qualsevol escenari.

Però el consens social es juga en un altre terreny aquí també. La construcció d'un projecte nacional des de baix, des del territori, amb les persones i les institucions per assolir un edifici sòlid i equilibrat. El món local, la xarxa de treball social, de mediació, de dinamització econòmica, és la principal vacuna contra la fractura social, contra el trencament de la cohesió social. És una eina bàsica, una, no l'única, però és una eina bàsica de lluita contra la crisi.

El nostre accent es posa en aquest sentit en l'assegurament de l'estat del benestar, de les polítiques socials, dels compromisos amb la sostenibilitat. Ho dic perquè a vegades podria semblar que les polítiques es confonen i les prioritats també, i que sota el paraguai de la voluntat de sortir de la crisi s'hi aixopluguen fórmules màgiques i universals que no tenen cap càrrega ideològica, i que, per altra banda, ja s'ha demostrat que no serveixen.

Un govern *business friendly* és un govern que només pensa en el negoci i els empresaris? Que sota la idea de l'emprenedoria creuria que si no hi ha empresaris no hi ha empreses i que importen poc o clarament menys els treballadors? Un govern *business friendly* és només un govern amic dels negocis? Un govern que promet molt i abaixa impostos és un govern que guanya credibilitat, o és un govern que només es guia pel vent de la conjuntura? Un govern que diu que vol aprimar l'Administració, practicar l'austeritat, reduir el dèficit i crear llocs de treball, i no diu com ho farà, és un govern que pot suscitar la confiança i la seguretat que la ciutadania necessita i espera? Un govern que diu que vol aprimar l'Administració i no té els comptes clars d'on fer-ho, com fer-ho i per on tallar, és en realitat un govern que ens està anunciant retallades severes en les prestacions dels serveis públics que hem construït i conquerit amb sacrifici i dificultat?

Li recordo en aquest sentit que la base és l'Administració de 2010 i que fa temps, temps, anys, que en un 90 per cent les baixes per jubilació ja no es cobreixen. Si sumem tots els eventuals i tots els càrrecs i tots els aprimaments que vostè ha anunciat, quedem molt lluny, molt lluny, molt lluny d'aquest 20 per cent

d'aprimament que només s'aconseguirà si no és a costa de retallar els serveis públics.

Fins a aquí algú pot pensar que aquest és un debat molt llunyà d'algunes realitats recents, començant per la sentència del Tribunal Constitucional i les seves conseqüències –vostè també s'hi ha referit. Vull referir-me ara un moment a les qüestions que afecten el món de la cultura, el de la política altre cop i la seva valoració, i el del catalanisme i les relacions de Catalunya i Espanya.

No és un debat que es pugui defugir, però tampoc no és el debat que ens pugui acaparar l'atenció principal mentre hi ha qui no està en condicions de pensar i interessar-se per aquests temes, simplement perquè l'angoixa per la feina i per la vida de cada dia li ocupen tot el temps, sense marge. Però sovint les urgències fan perdre de vista les arrels, l'aliment nutritiu que ens assegura el futur de què parlàvem.

Alguns governs de Convergència i Unió havien arribat a tractar els temes de la cultura més com un perill que com una oportunitat. I essent això cert, és igualment cert que estic totalment d'acord amb la seva afirmació d'avui que la cultura és el nervi de la nació. I si la cultura és el nervi de la nació, i en altres èpoques –que no vull recordar– l'atenció de Convergència i Unió als temes de la cultura havia estat perfectament descriptible o com a molt marginal, com ho fem?

Aquest és ara, des del nostre punt de vista, un dels camins per al redreçament. El món de les llengües, de la literatura, del teatre, del cinema, de les arts plàstiques, de la dansa, de la creació en general, el món de les biblioteques, dels arxius, del patrimoni cultural i natural, és actualment un món ple d'oportunitats. És un camí també, només un, per a la creació de riquesa, per a la creació d'ocupació, per a la difusió i el coneixement, el prestigi i l'excel·lència a Catalunya mateix i Catalunya enfora del nostre país. En parlem poc, hi dediquem poca atenció i encara hi dediquem pocs recursos. I no veig ara en el seu discurs que aquesta qüestió hagi merescut massa atenció, que tampoc no ha merescut el món rural ni altres sectors de l'activitat econòmica.

No és un oblit sectorial. Podríem fer, com va fer vostè en el primer discurs d'investidura del president Maragall, un repàs a les llacunes en el terreny que tradicionalment hem anomenat dels grans sectors de l'economia productiva. Hi trobaríem unes quantes llacunes, i podríem dir: miri, no ha parlat d'això, d'això, d'això, d'això i d'això. No es tracta d'això, es tracta de deixar clar que fins i tot en el plantejament d'algunes de les qüestions transcendents per a la lluita contra la crisi hem trobat una confusió sorprenent entre allò que és micro i allò que és macro.

I ha atorgat valor de micro a coses que són brutalment macro. Per exemple les infraestructures. Tenim ben clar, és evident, és evident, que exactament igual com hi ha macrohistòria i microhistòria, la microhistòria només s'explica i només s'entén si es posa al servei de la macrohistòria. Vull dir que la mirada curta, la mirada local, en allò que és macro en l'arrel mateixa del seu problema requereix d'una atenció singular i especial que tampoc no hem vist avui en el seu discurs.

Però la clau del problema rau en el fet de no considerar aquesta qüestió, per exemple l'economia de la cultura, o la de nous sectors emergents, com formant part dels fets rellevants per a la necessària dinamització de tots els nostres sectors d'activitat econòmica.

Si la crisi econòmica és una qüestió, parlem de la crisi no per agreujar i aprofundir el sentit i la dimensió de la crisi, sinó per pensar en la creació de riquesa i en la creació d'ocupació. Com se'n surt fent això? Com ho fem? No ho ha dit. I jo crec que si vostè esmenta, per exemple, el 40 per cent d'atur en joves en edat de treballar i no ens diu com ho pensa fer, i no esmenta ni una sola de les polítiques actives d'ocupació, tenim un problema en el terreny del concret pel que fa a les qüestions que afecten, que preocupen, que neguitegen no només els joves que no troben feina, sinó els pares i els avis d'aquests joves que no troben feina. També aquí es compaginen alguns trets essencials de Catalunya, de la seva identitat i de la seva personalitat i la càrrega econòmica d'aquests sectors.

Acabo amb la política primer i finalment amb el catalanisme, per fer finalment un repàs d'algunes qüestions contraposades que donarien lloc a una visió diferent de les grans qüestions entre vostès i nosaltres i que quedarien aquí apuntades com el fil conductor de la relació entre Govern i alternativa.

He parlat al principi de la necessitat d'un reforçament i un ressorgiment democràtics. Voldria concretar la nostra preocupació. En el terreny de les percepcions ciutadanes, crec, només crec, modestament, que ni un sol membre d'aquesta cambra no pot romandre indiferent davant de l'enquesta que hem conegut aquests darrers dies sobre la percepció dels ciutadans amb relació a la corrupció. Simplement, perquè denota un grau de generalització del desprestigi que hauria de comportar un compromís col·lectiu i compartit de recuperació del crèdit. Ho dic sense fer esment de cap cas concret, ho dic només perquè aquesta és una qüestió al voltant de la qual no es pot amagar el cap sota l'ala i no aclarir totes les coses fins a les últimes conseqüències i amb la màxima radicalitat i exemplaritat. I per altra banda, perquè hauríem de tornar a situar la política molt més en el terreny que li pertoca, de proximitat i connexió amb la ciutadania.

I, finalment, el catalanisme, la relació Catalunya-Espanya. Hem dit i repetit que la restitució de la plenitud de l'Estatut i la revisió del pacte constitucional eren el marc per fer possible l'assoliment de l'autogovern màxim de Catalunya, per assegurar el camí de l'èxit i defugir la frustració, per parlar amb claredat, per evitar aixecar falses expectatives, per dimensionar adequadament els objectius i les energies que s'hi esmercin, per fer avenços tangibles sense retrocessos clamorosos, per defugir les ambigüitats.

Ho repeteixo i ho formulo ara, per acabar, amb paraules d'Isidre Molas en el llibre: El meu temps de presó. Trencadís de records. Un llibre que té alhora el valor de la màxima actualitat i el sentit de la revisió dels fets del passat i dels fets del present. Primer, doncs, el fil de la història. Diu Molas: «Vivia el meu catalanis-

me espontani, sobretot com la fidelitat d'una llengua comuna a una cultura comuna i a una pàtria comuna, des de l'ansia de plenitud de les llibertats i de la societat plural que forjava la seva expressió nacional en el federalisme.»

I saltem a l'actualitat per tancar el fil argumental del context que avui ens toca de viure. Diu Molas: «Mai no he estat nacionalista, però sempre he intentat viure i moure'm com un català nacional. L'esforç per fer més justa, més pròspera i més lliure la pròpia pàtria havia de desembocar en la participació d'aquesta en un mosaic de pàtries superposades cada dia més entrelaçades. Espanya i Europa haurien de ser pàtries compartides, si ens admeten tal com som, és clar. El catalanisme necessitava fer Catalunya, fer Espanya i fer el món com a pàtries lliurement volgudes dels catalans, cooperant en llibertat a través de llaços federals amb tots els pobles i les persones. No sé si aquest somni dèbil i llunyà, tot just entrellucat, coincideix o no amb les necessitats actuals més immediates, però segueixo creient que el millor futur de Catalunya passa per un catalanisme fidel a la concepció de la unitat civil del poble de Catalunya, compromès amb la conquesta de drets iguals per als seus ciutadans i amb la màxima justícia social.»

Estem en el període de més autogovern, millor finançament i màxima inversió a Catalunya; no entrem en una transició. Podem avançar? Sí, però amb pas ferm, clar i decidit, acordat amb un horitzó clar; sense generar, ho torno a dir, falses expectatives ni focs d'encenalls; tampoc sense renúncies bàsiques. No oblidí que sense nosaltres no hi ha consens. Som alternativa i defensem posicions contrastades. Més enllà de totes aquestes discrepàncies, hi ha acords possibles: els que els ciutadans consideren necessaris.

Nosaltres posem l'èmfasi en el servei públic; vostès, en l'interès públic. Nosaltres posem l'èmfasi en el món del treball i de l'empresa; vostès, només, aparentment, en el de l'empresa. Nosaltres pensem en l'alt valor de la funció i dels servidors públics; vostès parlen d'excés de burocràcia i d'aprimament imprescindible de l'Administració. Nosaltres parlem de l'estat del benestar; vostès de facilitar l'activitat econòmica eliminant obstacles. Nosaltres pensem que és difícil mantenir serveis i rebaixar impostos; vostès opinen que s'han d'abaixar impostos, fet perfectament popular, d'altra banda. Nosaltres proposem polítiques actives per treure el 40 per cent de l'atur juvenil; vostès en parlen però no proposen res.

He fet un repàs sintètic dels temes, de les prioritats, de les actituds del Grup Parlamentari Socialista. Com a alternativa, ens concentrarem en les persones i el país, i, com a oposició, ens concentrarem en el control, el seguiment i la crítica de l'acció del Govern, parlant clar i estenent la mà sempre que pensem que la gent i el país esperin de tots nosaltres un gest que faciliti la reconstrucció dels fils de confiança que la crisi econòmica ha trencat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Moltes gràcies, honorable senyor Joaquim Nadal. Té la paraula, a continuació, l'honorable senyor Artur Mas per respondre al president del Grup Socialista.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president del Grup Parlamentari del Partit Socialista, senyores i senyors, en primer lloc, moltes gràcies per la felicitació; ja que l'ha feta vostè en seu parlamentària, doncs, jo li corresponc, lògicament, l'agraïment.

Intentaré combinar algunes de les coses que vostè ha anat desgranant al llarg de la seva intervenció, començant per un aspecte que em sembla que és fonamental –jo mateix l'he situat com «el primer gran tema»–, que és el relançament econòmic de Catalunya, com aixequem Catalunya des d'un punt de vista econòmic, amb tota la derivada que això té sobre moltes altres coses: l'atur, l'atur juvenil en particular, l'atur en general, tota l'afectació sobre les polítiques de benestar i sobre l'estat del benestar, etcètera.

Vostè em deia, quan ha fet referència al president José Montilla, que jo el que hauria de fer és, diguem-ne, agafar-me, per dir-ho així, a la seva proposta de fer una gran cimera sobre com superar aquesta crisi econòmica, enllaçant, a més a més, això, vostè deia, amb tot el que va ser en el seu moment l'acord estratègic. Per cert, acord estratègic en el qual nosaltres vàrem intentar participar i no ens varen deixar gaire. Però, bé, de tota manera, això, doncs, tampoc és un punt, diguem-ne, massa important en aquest moment, perquè de les actituds del passat no n'hem de treure necessàriament exemples de futur; les coses es poden variar, es poden modificar i sempre a millor.

I, per tant, jo recullo el guant –jo recullo el guant. I, a més a més, no em costa recollir aquest guant del que vostè proposa perquè, si vostès ho recorden, no tenen per què recordar-ho, però si vostès ho recorden, jo mateix, durant la campanya electoral, quan vaig parlar dels primers compromisos, dels primers compromisos que assumiria si guanyava les eleccions i era president de la Generalitat, vaig dir que, dels primers, hi hauria precisament una convocatòria per parlar exactament del tema de la situació econòmica del país.

Jo li diria, senyor Nadal, que en aquest sentit coincidim. I, per tant, si coincidim, no cal veure qui va fer el primer pas o qui va fer el segon, és absolutament irrellevant; a la gent el que li interessa és si som capaços de fer la feina que hem de fer i al màxim de conjuntament possible. I, en aquest sentit, hi insisteixo, jo recullo qualsevol iniciativa i qualsevol idea, vingui d'on vingui, i especialment si ve per part del segon grup de la cambra, del Parlament, per poder actuar en aquest sentit.

Deixi'm dir-li, de tota manera, endinsant-nos en aquest punt de l'economia..., i aquí sí que voldria, doncs, precisar algun concepte que potser no s'ha entès prou bé, però que jo repeteixo contínuament i que ara em plau poder-lo explicar davant del Parlament, que és si es pot contraposar el tema de les empreses i de les persones. Jo crec que no –jo crec que no.

Els en posaré alguns exemples, no? Imaginin un autònom, que està sol. Aquest autònom que està sol és una empresa? Sí, és una empresa. Deixa de ser una persona pel fet de ser una empresa? No, segueix sent una persona, i, en aquest cas, sola.

Un autònom que té un contractat, posem per cas un familiar, segueix sent una empresa, i són dues persones. Deixen de ser persones pel fet de ser una empresa? Tampoc.

I una empresa petita i mitjana? Que és que, al final, l'empresa només és l'empresari? L'empresa és allà on es troben els emprenedors, el món professional i el món del treball; aquí i a tot arreu del món. I com més empreses, millor, perquè vol dir que com més empreses hi hagi més persones hi ha treballant, que és el gran problema que té aquest país –més persones treballant–, i això requereix més empreses i millors empreses.

Per tant, jo li demanaria que no contraposem –ho dic sense cap mena de retret, que quedi clar, eh?, simplement a títol, diguem-ne, explicatiu per part nostra, no?, i per part meva–, crec que no s'ha de contraposar el concepte «empresa» amb el concepte «persona», perquè l'empresa és el lloc de confluència entre el que té un projecte i està disposat a arriscar alguna cosa –l'empresari, l'emprenedor– i el món professional i el món del treball, i ens cal donar-hi valor social, a aquest concepte, no només al de l'empresari, no només al del treballador, al del lloc comú, i el lloc comú és l'empresa; en podem dir d'una altra manera, si vostès volen, però fins ara n'hem dit «empresa», i per això jo subratllava aquest valor important, precisament, d'aquest concepte d'«empresa».

I això ho enllaço amb com s'ha de sortir de la situació d'atur que tenim acumulat. Doncs, miri, n'hem de sortir amb polítiques concretes; vostè ho deia. Però qui ens traurà d'aquesta situació d'atur no és l'Administració, ni les administracions, que no poden contractar pràcticament a ningú més; ni els ajuntaments, ni les corporacions locals, ni l'Estat central, ni la Generalitat de Catalunya. Vostè mateix deia, ens recordava que ja fa temps, diuen, que no cobreixen les baixes per jubilació, ergo –ergo– vol dir que vostès mateixos s'han adonat que no es pot seguir creixent; estan fent polítiques, vostès mateixos, d'anar aprimant, amb el pas del temps, l'Administració. Nosaltres el que diem és que això s'ha de fer amb més èmfasi i creient-hi més, simplement diem això, però no és tan diferent del que vostès diuen que vostès mateixos han fet fins ara.

Per tant, qui ens treu d'aquesta situació d'atur? Ens en treuen les empreses. I perquè les empreses ens treguin d'aquesta situació d'atur necessitem que les empreses tinguin un bon marc i un bon clima. Però és que això que dic jo no ho diu només un partit com Convergència i Unió, és que ho diuen partits de tot tipus que governen a qualsevol país d'Europa i de qualsevol signe, perquè tothom entén que finalment aquesta és la part substancial.

Vostè també deia que jo havia contraposat molt..., vaja, contraposat, que havia parlat molt d'aixecar Catalunya i poc d'ajudar les persones. I si de la mateixa

manera que es diu que no es pot contraposar l'empresa i la persona, tal com jo ho veig..., tampoc es pot contraposar el país i les persones. Quan jo dic «aixecar Catalunya», a què em refereixo? Doncs, senyor Nadal, al que és la pura evidència. Què és el país? És la gent i el territori, la suma d'aquestes dues coses, però la gent sobretot. He dit, al final de la meva intervenció, que un país i una nació la fan els homes i les dones concretes. Per tant, quan jo dic «aixecar Catalunya» és una manera, diguem-ne, més o menys emfàtica, de parlar d'aixecar un país de persones, de 7 milions i mig de persones, que crec que, en aquest moment, des de molts punts de vista, necessita ser aixecat.

Vostè em deia que no han trobat en el meu discurs d'investidura cap element per donar-hi suport. Jo, senyor Nadal, només li faig un prec, i és que el llegeixin amb atenció, crec que ho han fet, que el tornin a llegir, si pot ser, i amb una mica més, diguem-ne, de lectura fina, per entendre'ns, i veuran com hi trobaran bastants elements per poder identificar-se conjuntament amb el programa que avui presenta Convergència i Unió, entre d'altres coses, perquè hi ha coses que les hem fetes junts.

Vostè, després, ens ha donat una llista de set temes importants, però els vull recordar que, en els set anys d'oposició, Convergència i Unió, amb vostès en el Govern, ha arribat a acords en alguns casos de molt calat i de molta profunditat. Fins i tot, els he de recordar que, en temes substancials de país on vostès internament no estaven d'acord, com a govern, Convergència i Unió els va donar el seu acord, el seu vistiplau, el seu vot, la seva actitud positiva i la seva feina conjunta per millorar les coses. Per tant, si vàrem fer això des de l'oposició, amb un cert dret, tenim també la possibilitat de reclamar-ho com a futur possible govern; no estem demanant res més que allò que nosaltres vàrem oferir i no només vàrem oferir, sinó que vàrem fer.

Si vostè agafa la llista d'aquests set temes que vostè ha esmentat, veurà que en gairebé tots ells nosaltres vàrem ajudar i vàrem estar d'acord en moltes coses. Per exemple, infraestructures. Vostè ho sap millor que ningú. No vàrem poder signar, finalment, el Pacte nacional d'infraestructures, però li posaré un exemple. Jo estic convençutíssim que amb el Partit Socialista podem arribar –dic «amb el Partit Socialista», potser amb altres grups també, però amb vostès, segur– a un gran pacte d'infraestructures en aquest país, perquè tampoc ens allunyen tant els conceptes, ni les prioritats. I per tant n'estic convençutíssim. Si no va ser possible en aquell moment, va ser perquè, dintre de la complexitat del Govern que vostès tenien i tenen encara avui, doncs, era difícil arribar a aquest tipus d'acords. Però estic convençut que amb vostès hi podem arribar, per exemple, no?

Recerca i innovació. Vàrem signar el pacte nacional. I el conseller Huguet em sembla que és testimoni directe de la feina que en aquest sentit va fer Convergència i Unió i que va fer el diputat Toni Castellà. No vàrem regatejar cap mena, diguem-ne, d'aportació; al revés: modestament, vàrem intentar aportar les nostres idees. Es va signar el pacte. El mateix conseller Huguet i

jo en vàrem parlar en alguna ocasió. Nosaltres vàrem facilitar el terreny d'uns acords que crèiem que eren bàsics i fonamentals a nivell de país.

Habitatge i sòl. Vàrem estar a punt –i el president Montilla ho sap perfectament, perquè vàrem tenir una conversa telefònica en aquest sentit, en aquell moment–, a punt, a punt de signar el Pacte de l'habitatge. Hi va haver un punt sol –un punt sol–, el lloguer forçós, que ens va separar d'aquell pacte, l'únic punt; però, en tota la resta, nosaltres, doncs, estàvem disposats a subscriure'l.

Educació, ja ho he esmentat abans. Serveis socials... Immigració –immigració. Escolti'm, en immigració, hem subscrit el pacte nacional, i ens hi vàrem afegir. En serveis socials, vàrem fer conjuntament la Llei de serveis socials de Catalunya.

Em poden dir, per tant, algun terreny dels que vostès mateixos esmenten a on no hi hagi hagut en aquests últims anys la col·laboració positiva i activa i compromesa de Convergència i Unió?

Política lingüística. L'any 98, es va fer una llei, governava el president Jordi Pujol, i en aquella llei es va intentar que hi haguessin grans consensos, amplis consensos; llei, per cert, vigent encara avui, després de més de deu anys.

Fixi's, i agafo els set temes que vostè ha esmentat. Què vull dir amb això? No vull dir que vostès estiguin –perdó, eh?– obligats de cap manera a votar la investidura, ni tan sols a abstenir-se. Vostès han de fer el que creguin que han de fer, tenen tota la llibertat del món per fer el que calgui i el que vostès pensin que és la seva prioritat.

El que vull dir és que, si vostès s'ho llegeixen amb un mínim d'ànim positiu, el que he dit aquest matí, estic segur que trobaran elements importants, i n'hi podem afegir d'altres –i n'hi podem afegir d'altres–, per tenir una actitud, diguem-ne, que simplement és responsable, constructiva, en el moment de deixar que un partit que ha tingut un gran aval a les urnes, que és allà on mana la ciutadania, pugui exercir la seva responsabilitat de govern, que és la que volen en aquest moment els ciutadans; no d'una manera absolutament lliure, en el sentit de fer el que es vulgui. Jo mateix he dit que érem plenament conscients de la nostra situació parlamentària, i que, per tant, cal que nosaltres cerquem l'acord, arribem a consensos, la prova és que fins ara n'hem estat clarament capaços.

L'estabilitat parlamentària. Vostè hi feia referència i deia que el sorprèn una mica que nosaltres, doncs, ens presentem en aquest debat sense tenir lligada aquesta estabilitat parlamentària. Bé. Jo els demano, en aquest sentit, simplement, doncs, que vegin altres situacions que es produeixen en altres administracions i en altres cambres. No anem gaire lluny, relativament a prop d'aquí, a la plaça Sant Jaume, hi ha l'Ajuntament de Barcelona, capital de Catalunya. No hi ha pas un govern amb majoria absoluta. Tenen alguns acords puntuals amb uns, amb uns altres, de tant en tant és un partit, algunes vegades és un altre, en moltes ocasions amb el concurs de Convergència i Unió des de l'opo-

sició, i governen vostès. Si anem més lluny, doncs, podríem anar a Madrid –no sé si és un bon exemple, això de Madrid–, aquí ja es podria, diguem-ne, matissar bastant més, no? Però, en qualsevol cas, el que vull dir és que no és estrictament obligatori que hi hagi un acord, ja des del primer moment, d'estabilitat parlamentària, tancat. Crec que és bo que tots plegats –tots plegats–, veiem com comença a desenvolupar-se la legislatura, i, en funció de com es vagi desenvolupant la legislatura, veurem quins tipus d'acords es poden fer amb els diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra. I això, aquests acords aniran perfilant també, segons els temes, majories que jo espero que siguin majories sòlides.

Vostè em deia que no hem fet cap referència al món municipalista. Bé, en definitiva, doncs, queda clar que quan s'ha de tirar endavant un país, quan s'ha d'aixecar un país com Catalunya, tothom hi està cridat –ho he dit– i, òbviament, els ajuntaments són una peça important. Deixi'm que li posi un exemple, de tota manera. Vostès han tingut el nostre suport en aquests darrers temps per desenvolupar, per exemple, tota la Llei de l'Àrea Metropolitana. Això és administració local. I, si vostès recorden la història, convindran amb mi que Convergència i Unió no tenia fàcil donar aquest suport –només que vostès recuperin una mica la mirada històrica–, però ho vàrem fer. I, per tant, jo li demano que, quan jutgem aquests temes en l'àmbit municipal, es tingui també en compte allò que Convergència i Unió ha fet molt recentment que va en la línia de donar suport al desplegament d'iniciatives en l'àmbit municipal i en l'àmbit municipalista, que em sembla que són significatives.

Vostè em deia que fem anuncis de reducció de l'Administració del 20 per cent, però que no els complirem –em venia a dir això–, i que si els complim, serà a base de carregar-nos-ho gairebé tot. Jo ho he intentat explicar moltes vegades. Aquí sí que li demano, senyor Nadal, que corregeixi una mica el tret. Corregeixi'l, perquè nosaltres en cap moment hem dit que escapçaríem el 20 per cent de l'Administració sencera. No ho hem dit mai, això –no ho hem dit mai. Vostès s'han agafat a això perquè els semblava, abans de les eleccions i en campanya electoral, que podia ser un element d'erosió contra Convergència i Unió. Però les eleccions ja han passat. Ja coneixem el resultat. El resultat és el que és. Nosaltres el que vàrem dir és que hi ha d'haver unes polítiques de màxima austeritat a dintre de l'Administració i d'un cert aprimament. I avui ho he repetit. I el que és l'estructura política de la Generalitat es pot reduir. I si es pot reduir, s'ha de reduir. I avui els he posat un exemple que és ben concret. Els he dit: «On vostès són quinze, en aquest primer banc, nosaltres en serem dotze.» Més concret no pot ser. (*Veus de fons.*) No, ara no són quinze, senyor Carod, però sí, quan hi estan tots..., ara són dotze –ara són dotze–, però quan hi són tots, són quinze. I durant aquests últims anys hi eren tots, i, per tant, eren quinze. No passa res, escolti'm, era la seva opció, tampoc la crítico –tampoc la crítico. L'única cosa que dic és que, si hi ha menys departaments, doncs hi haurà menys secretaries, i menys direccions generals, i menys alts càrrecs en general, i menys personal even-

tual, i menys personal de confiança. I, si em deixa dir-li-ho, hi haurà menys organismes, i els que quedin, alguns d'ells, doncs, no seran tan exuberants –alguns d'ells–, des del punt de vista de les seves plantilles.

Suposo –ho suposo– que nosaltres, doncs, tenim dret a aplicar un programa electoral que ha estat clarament guanyador a les eleccions. I, en aquest sentit, nosaltres, evidentment, no debilitarem els serveis bàsics de l'Administració, ni tan sols els serveis públics. L'única cosa que pretenem és..., bé, doncs, gastar menys i gastar millor. I jo crec que això la ciutadania ens ho reclama: gastar menys i gastar millor. I no hi vegin altra cosa ni altre propòsit que aquest mateix.

Acabo amb alguna referència final. Vostè..., vostè feia referència a temes més sectorials. N'ha parlat bastant, del tema de la cultura. Jo hi estic d'acord. Estic d'acord amb el que vostè comentava, simplement ho enllaço amb coses que jo mateix he dit també, no crec que hi hagi cap contradicció en aquest sentit, no? Vostè diu que la cultura pot ser –i, de fet, ja ho és, en aquest moment– un sector d'activitat econòmica que pot ser clau de cara al futur. Jo recordo que en la meua intervenció, en algun moment n'he esmentat tres o quatre, de sectors especials: el del disseny, el de la salut, l'agroalimentari i el de la cultura; precisament he esmentat aquest, perquè coincideixo amb vostè sobre la importància estratègica d'aquest sector.

El tema micro i el tema macro. Pensi que jo, quan parlo del tema micro..., potser aquí em surt una mica la deformació més, diguem-ne, de formació econòmica. El tema micro no és inferior al macro. No. Són tan importants les polítiques, diguem-ne, arran de terra, que les polítiques de gran elevació. Quan..., no he parlat de polítiques macro, doncs, escolti'm, perquè el tipus d'interès a Europa, que és política macro, el decideixen a Frankfurt; ja no el decideixen a Madrid, el decideixen a Frankfurt, el Banc Central Europeu. Això és política macro, absolutament macro. Ara, les infraestructures són política micro, que no és pitjor que la macropolítica o la macroeconomia, és diferent, i les infraestructures són política micro arran de terra: no es decideixen només a Frankfurt, les decidim nosaltres aquí, en bona part, o es decideixen a Madrid.

I aquí, nosaltres, doncs, torno a dir-li-ho, ja que vostè ha fet aquest esment, torno a dir-li-ho, que en aquest terreny, per exemple, de les infraestructures..., i vostè en aquest cas, doncs, en té –i la té– una experiència àmplia i dilatada, que hem de saber aprofitar, per cert –que hem de saber aprofitar–, com totes les experiències bones de l'actual Govern que hem de saber aprofitar. Ho he dit aquest matí, he dit que nosaltres seríem un govern amb sentit institucional, i que allò que considerem que el Govern actual i els governs anteriors han fet bé, nosaltres no només ho defensarem, sinó que ho defensarem com a propi i ens en sentirem orgullosos. No sé si aquest és un motiu perquè vostès reflexionin sobre la investidura, però Déu n'hi do –Déu n'hi do. I ho diem seriosament i ho diem sincerament, a més a més –ho diem sincerament. No està el país per desaproveitar coses que ja estiguin ben fetes i que funcionin bé. Millor centrar-nos en tot allò que en aquest moment, doncs, cal canviar o cal, simplement, millorar.

I dues coses finals. Vostè parlava del tema de la corrupció i de l'afectació que això té sobre la ciutadania i d'una manera transversal. Nosaltres estem disposats a reforçar tots els mecanismes interns de l'Administració que donin confiança a la població, en el sentit que hi haurà una lluita clara contra qualsevol corrupció o, fins i tot, corruptela. Vostès saben que nosaltres, en el seu moment, no varem veure clara l'Oficina Antifrau, per exemple, però també els he de dir que nosaltres no ens dedicarem a desmuntar allò que en aquest moment pot ser vist, per part de la població, com un ens, com un organisme, com una entitat que pot ajudar –que hi pot ajudar– que hi hagi més transparència general en el nostre país. Qualsevol idea i qualsevol àmbit..., vaja, qualsevol iniciativa que vostès entenguin que val la pena plantejar en aquest terreny concret, nosaltres estarem amatents, escoltarem i esperem posar-nos d'acord per poder prendre mesures en aquest sentit.

Només demano una cosa, que crec que no és molt demanar –ho dic com a reflexió, no com a excusa–, que no sotmetem la societat en general a un tipus de macrocontrols –en aquest cas sí, macrocontrols– que l'acabin ofegant; només demano això. I demano que hi reflexionin, cosa que no és una excusa, hi insisteixo. Qualsevol iniciativa que vostès vulguin plantejar, nosaltres l'escoltarem amb tota atenció –vostès i altres grups parlamentaris. Vigilem simplement quin tipus de control posem sobre la taula, no fos cas que, al final, en aquest país no hi hagi ningú que tingui ganes de fer res. I això crec que també seria clarament negatiu.

Una darrera consideració sobre el tema de la transició que vostè deia. Veig que aquí vostè no hi està d'acord. Ho entenc. Jo ho entenc. Quan jo plantejo una transició, una transició nacional catalana, és simplement amb una constatació. Diguin-me, vostès, si, després de la sentència del Tribunal Constitucional, queda alguna possibilitat d'intentar transformar l'Estat espanyol en un estat que aculli Catalunya, amb el que Catalunya representa, és i se sent: una nació. Vostès hi estan d'acord, ho hem votat junts. Diguin-me, vostès, si això és possible. Si ens convencen que això és possible, doncs, escolti'm, ho rellegirem. Però va ser una sentència molt clara, en aquest sentit, claríssima. I portem trenta anys –trenta anys– de col·laboració, no només positiva, sinó fins i tot generosa, per defensar l'interès general del conjunt de l'Estat; vostès, i nosaltres també. I si després d'aquests trenta anys, t'adones que al final el resultat és aquesta sentència del Tribunal Constitucional, que lamina qualsevol aspiració en l'àmbit nacional català, com a mínim tenim l'obligació de reflexionar-hi i de no seguir picant contra una paret o contra una roca, que s'està demostrant molt dura.

I jo els poso, crec, les coses en un terreny de pacte possible. Els dic: fem una transició que ha de ser per a grans consensos interiors, i és evident que si han de ser grans consensos, un partit com el Partit Socialista de Catalunya hi ha de ser. Ara, els demano que ens moguem, que no quedem quietes, que no quedem paralitzats, que ens adonem de quina és la situació i que, com a Catalunya, com a conjunt del poble de Catalunya, reaccionem i busquem les vies. Nosaltres n'oferrim una en la qual creiem, que és una via de consens,

de consens social almenys, no sé si polític, que és el tema del pacte fiscal.

Val la pena que Catalunya intenti proposar a l'Estat un sistema que ja existeix en altres parts de l'Estat espanyol, a través del qual Catalunya i les seves institucions puguin administrar els recursos que genera la mateixa Catalunya? Això que la Constitució permet per a alguns territoris, no ho pot acabar permetent per a Catalunya? Treballem en aquest aspecte.

I només..., i acabo amb una última consideració. Quan vostès, i concretament el president Pasqual Maragall, va llançar el repte del nou Estatut, Convergència i Unió hi va ser. Hi va ser, a Catalunya, i hi va ser, a Madrid, a tot arreu, i a Catalunya també –i a Catalunya també.

Doncs, si Convergència i Unió hi va ser quan el president Pasqual Maragall, del Partit Socialista de Catalunya, va llançar aquell gran repte, jo els demano que vostès, el Partit Socialista de Catalunya, almenys –almenys– estiguin disposats a escoltar i a treballar conjuntament perquè, des d'una òptica catalana, puguem, com a mínim, avançar decisivament cap allà on una majoria de ciutadans de Catalunya estan plenament d'acord; ciutadans que voten tots els partits, també el seu, també el Partit Socialista de Catalunya, i que saben que aquesta situació on Catalunya es dedica a aportar una quantitat immensa de recursos a la resta de l'Estat espanyol, que no sempre tenen una inversió com l'haurien de tenir i un ús com l'haurien de tenir, i que el que fan és drenar i «mermar» les possibilitats de progrés, de progrés econòmic i de benestar a Catalunya, que això algun dia s'ha de revisar, i s'ha de revisar a fons. I la invitació que nosaltres els fem és, simplement, a pensar i a treballar en aquest terreny.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, honorable senyor Artur Mas. Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal per a la rèplica del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Ferreras

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors, començo pels temes més concrets. És veritat, després d'haver contribuït decisivament a la seva eliminació, Convergència i Unió va contribuir raonablement al seu restabliment –l'Àrea Metropolitana. És veritat, li ho reconec: primer la van liquidar i després, ara, en el context que ha calgut, han contribuït al seu restabliment. Vull pensar que, si això és així, s'haurà acabat per sempre més aquella contraposició entre –són paraules del president Pujol– la Catalunya hanseàtica, de ciutats estat, i la Catalunya nació, contraposada a la Catalunya ciutat, vell somni dels noucentistes, no? És a dir, o finalment no hi ha dues Catalunyaes, una Catalunya d'una velocitat i una altra d'una altra, una de metropolitana i una altra *off* la metròpoli, i comencem realment a pensar el país en el seu con-

junt, o estem entrebancats en un vell episodi en què, si vostè diu –com és veritat que ha passat– que hi han contribuït decisivament, doncs, fem que ara, amb la llei aprovada i amb el procés en marxa, no hi hagi cap obstacle perquè es desplegui en la seva plenitud legislativa i reglamentària la Llei de l'Àrea Metropolitana.

Segona qüestió, l'aprimament de l'Administració. Vull creure que ho he entès bé; és a dir, vull creure que ho vaig entendre malament durant tota la campanya electoral. Convergència i Unió no deia en campanya electoral que aprimaria en un 20 per cent tota l'Administració, sinó només l'estructura política de l'Administració. És així? *(Pausa.)* Finalment ho he entès. *(Remor de veus.)* Ara, un cop he arribat a entendre això, arribo a la conclusió que, en fi, en la campanya com a mínim es jugava al joc dels malentesos, perquè, si ho tinc ben entès, la proporció que pot representar la reducció de l'estructura política –no diguem ja el nombre de conselleries– respecte al pressupost total de 40.000 milions d'euros del Govern de la Generalitat és infinitesimal.

Per tant, en fi, estem parlant d'una cosa merament simbòlica, si és que la reducció en el nombre de tres conselleries permet realment, a l'hora de duplicar les estructures per sota per mantenir la diversificació sectorial..., no representa un increment de l'estructura política horitzontal de l'Administració de la Generalitat, que crec que és el que passarà. En tot cas, adverteixo ja, abans d'hora, que, molt bé, quedarà molt bé aparentment, com ha passat en d'altres comunitats autònomes, que es redueix el nombre de conselleries, de quinze a dotze, d'acord; ara, si el nombre de secretaris sectorials i l'estructura en vertical que correspon multipliquen la mateixa estructura, estem al cap del carrer, vostès és molt probable que incrementin l'estructura administrativa de la Generalitat, no pas que la redueixin. Aquesta és la meua manera de pensar.

Tercera qüestió. Crec que hi ha un terreny en què vostè avui ha anat molt més enllà, crec que ha anat molt més enllà del que representaven els pactes nacionals per a l'educació i les qüestions vinculades amb la salut. Crec que avui vostè ha traspassat la frontera del que podríem dir-ne un model en què la diferenciació entre servei públic i interès públic obre la porta a una gestió totalment al servei dels interessos privats; no de l'agilització de l'Administració, no de la millora de les prestacions, no de la millora del servei, sinó simplement l'entrega del servei públic a sectors que no directament estan vinculats a la funció pública.

Vull dir amb això una cosa molt clara: hem pactat la Llei d'educació i hem pactat un model equilibrat i hem definit que és escola pública tota aquella que estigui finançada amb fons públics, pública pública o pública concertada; d'acord, hem anat fins aquí. Ara, aquesta és una frontera no traspassable, perquè seria, diríem, l'evolució cap a un model individualista lliberal respecte al que són consensos generals assumits per les socials democràcies europees i per... o el centredreta o centreesquerra en l'àmbit de la política catalana.

Crec que això, que val per a l'educació, val també per a la salut, i hauria de quedar molt clar que aquesta és

una frontera a no traspassar, per, evidentment, no portar les coses a un terreny que seria considerat perillós, no tant per a la gestió dels recursos públics amb relació a aquests serveis públics, com per a l'eficàcia i la garantia de l'equitat i de la igualtat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya respecte a l'assoliment d'aquests serveis públics. És un tema més d'igualtat i de drets que no pas d'eficiència econòmica amb relació a la prestació d'aquests serveis públics.

Hi ha, naturalment, també el tema que vostè ha plantejat de les infraestructures com un camí que podríem recórrer. I ha esmentat infraestructures i habitatge com aquells dos grans pactes en què suposadament grans temes, numèricament petits –vull dir, un, un en cada cas, probablement–, van impedir que vostès subscriessin el Pacte nacional per a les infraestructures o el Pacte nacional per a l'habitatge, en temes que en l'evolució posterior que han fet un i altre –lloguer forçós o alguna qüestió respecte a alguna infraestructura concreta– no ha passat res que no fos consensuable entre tots. Fins al punt que a vostès els va semblar malament que algun sector –per exemple, les cambres de comerç– signés el Pacte nacional per a les infraestructures, naturalment. Per què? Perquè posava en «entredit» un front d'algun sector que vostès creien que podien arrencar al seu costat i d'aquesta manera fer més força per no subscriure un pacte..., que no cal tornar-lo a formular i pactar-ne un de nou; només caldria que vostès diguessin: «No, si en el fons hi estàvem totalment d'acord, però en el context d'una conjuntura política, a un any de les eleccions, no estàvem en disposició de subscriure fins a l'última lletra allò que en molt bona mesura estàvem en perfecta disposició de subscriure.» Perquè només així –només així– probablement la gent entendreà, com passa exactament amb això de l'aprimament de l'Administració, la gent entendreà bé que no estem amagant el cap sota l'ala, que no estem fent un debat absolutament artificios sobre grans afirmacions en el context electoral, sinó que de veritat allò que estem fent és intentar enfocar algunes qüestions polítiques d'especial rellevància.

Quan entrem en el terreny de si, o per la nació o per l'economia, comptem igual les empreses i les persones, o persones i territori, he de confessar que, home, hem fet algun pas. Perquè des d'aquelles èpoques en què el nacionalisme conservador considerava la nació un fet immanent, transcendent, d'inspiració extranatural, per dir-ho així, a la realitat concreta d'ara, en què finalment es reconeix que la nació la fan les persones en el territori, generació darrere generació, hem produït un avenç més que notable a l'hora de reconèixer de quina nació estem parlant i en quins termes n'estem parlant, per tal d'assegurar que el catalanisme polític té fins i tot més salut de la que vostès havien estat disposats a reconèixer, en la seva diversitat i pluralitat, molt més enllà d'un ús i una interpretació monopolística que en algun moment n'havien arribat a fer vostès mateixos.

Si traslladem això de la nació a l'empresa, home, és evident: si no hi ha treballadors no hi ha empresa. També és evident: si no hi ha empresaris no hi ha empresa. Però en el subratllar permanent de l'emprenedoria

i en la insistència de ser amics de l'empresa hi ha un oblit clamorós. Nosaltres som un partit i som un grup parlamentari que també està a favor de l'emprenedoria; està a favor del risc, de l'esforç, del treball, de la cultura del risc, de l'esforç i del treball que ha fet aquest país gran, hi estem radicalment a favor. I això ho han fet sectors econòmics molt determinats en algun moment de la seva història. Ara, és evident que afirmar només això i abonar aquesta qüestió sense tenir en compte el que representa l'aportació del conjunt dels agents econòmics i socials és una visió esbiaixada. Simplement dir: «Home, com que els empresaris ens demanen més camp per córrer i ens demanen llibertat per desplegar les seves potencialitats, eliminem els obstacles i subratllem l'aspecte que fa referència a l'emprenedoria.»

Home, el seu exemple és perfectament significatiu en aquest sentit: un sol autònom o l'empresa d'un autònom i un treballador, familiar o no, tots dos són més treballadors que empresaris; ara, formen el teixit essencial bàsic d'una estructura productiva d'aquest país, en què la petita i la mitjana empresa són d'una especial rellevància. Tant com que tampoc no ens podem permetre de cap de les maneres no pensar que la dimensió empresarial d'aquest país requereix processos de concentració, processos de reestructuració, de millora de determinats sectors, d'aprimament d'alguns sectors econòmics concrets que han crescut a l'emparedat d'un model productiu que ha caigut en desús i en obsolescència i que, per tant, requereix la mateixa reestructuració del sector sense resistències ni inèrcies per quedar-se com estan, i alhora, naturalment, contemplar tot el que representa l'aportació concreta del món sindical, dels treballadors, de tots els sectors productius que intervenen en el procés productiu amb la mateixa rellevància i amb una total interdependència amb el sector de l'emprenedoria.

Quedi clar: no hi ha contraposició –no hi ha contraposició. Però vostè, per omissió –vostè, per omissió, senyor Mas–, l'ha propiciat. No dic que ho hagi fet explícitament; per omissió, s'ha oblidat de tot un sector numèricament molt important, que sembla que no compta, i és evident que compta. I nosaltres l'únic que li estem dient és: miri, escolti, si vol realment relançar l'economia productiva, si vol crear riquesa, si vol crear ocupació, si vol que la gent se senti implicada en un procés de reconstrucció de l'economia d'aquest país, o comptem amb tots o només amb uns no en farem prou –només amb uns no en farem prou.

Aquí hi ha una altra qüestió en què vostè en bona mesura no és que em doni la raó, simplement subscriu allò que jo he dit i que vostè havia dit en algun altre moment d'altres maneres, que és la necessitat de, més enllà d'aquests dos consells assessors que vostè ens ha explicat que nomenaria, anar a una gran cimera per abordar aquest conjunt de qüestions que afecten la crisi econòmica. Hi estem d'acord, hi serem, farem tot el possible perquè hi hagi tothom qui hi hagi d'haver, i nosaltres farem per un per aquesta qüestió; per això li ho he proposat. Ara, si jo ho tinc ben entès, la cimera que vostè va proposar en el seu moment no era per a això, sinó per a una altra cosa; més orientada al pacte fiscal i al concert econòmic que no pas estrictament

a aquesta qüestió que feia referència a la sortida de la crisi econòmica.

I si hem de sortir de la crisi econòmica, si hem de contribuir a relançar l'economia productiva d'aquest país, si hem d'ajudar a crear riquesa, si hem d'afavorir i facilitar la creació de nous nínxols d'ocupació, jo crec que és cert que hem d'afegir moltíssima, moltíssima més llenya al foc necessari de la reactivació de l'economia. És a dir que amb els elements que vostè ens ha portat aquest dematí no n'hi ha prou, perquè estan carregats de bones intencions i d'una actitud, diguem-ne, benèvola respecte al que esperen determinats sectors de l'economia, respecte a una qüestió de clima. És veritat que el clima és important, és veritat que el clima és molt important, però amb el clima sol no n'hi ha prou. I hauríem de parlar d'aquelles qüestions que, no sent micro en la seva concepció de les dels temes econòmics, ho són en el desplegament diari de la vida econòmica de les persones, de les famílies i de les empreses. Per exemple, el consum; per exemple, el crèdit; per exemple, la liquiditat; per exemple, el sistema financer català i espanyol; per exemple, l'estabilitat de la zona euro, i per exemple, totes aquelles qüestions que fan referència a la solidesa d'un sistema financer determinat amb relació al crèdit internacional, al deute sobirà i totes aquestes altres coses que escapen una mica a les nostres pròpies capacitats, però que són les que realment tenen en el cap les persones que es preocupen, que estan preocupades per la situació de l'economia.

Jo li ho he dit, està ple de gent que diu: «A mi no em va malament; ara, això pinta molt malament. Jo exporto i me'n surto bé i a més a més em paguen» –diuen–; «ara, no tinc cap garantia que la banca amb què jo treballo aquí em doni les mateixes línies de descompte que em donava fins ara.» Bé, doncs, això és macro respecte al context en què es produeix, però és perfectament micro respecte a la vida concreta d'aquestes empreses i d'aquestes persones i d'aquestes famílies que tenen dificultats concretes per entomar algun d'aquests reptes d'especial singularitat.

I en aquest sentit jo crec, senyor Mas, que valdria la pena que, respecte a les grans qüestions que afecten la crisi econòmica, entre tots hi aportéssim totes les dosis de saviesa econòmica que hi ha en el món per tal d'intentar abordar i arbitrar aquelles polítiques que de veritat –de veritat– servirien per entomar un repte de singular importància, no només en l'àmbit de Catalunya, sinó a tot Europa, i també a tot el món.

Dues darreres qüestions: les majories parlamentàries i el context de la investidura. Pel que fa a les majories parlamentàries, home, ja sé que en alguns moments deu haver viscut algunes dificultats, però a dia d'avui –a dia d'avui– l'exemple menys proper dels que ha citat vostè funciona amb un pacte de legislatura amb un Partit Nacionalista Basc i una Coalició Canària que va tirant. Una altra cosa serà que per algunes qüestions no acabin necessitant alguna cosa més. Però, en qualsevol cas, en els termes de l'actual moment procedimental d'aquesta legislatura, el Govern espanyol té uns recolzaments més estables dels que tenia a l'iniciar la legislatura.

Vostè la comença dient –ho ha dit aquí i ho ha dit en públic de diverses maneres–: «Em sento còmode com estic, el resultat és tan bo que només me'n falten sis, ja veurem on els vaig a buscar.» La veritat és que té tot el dret de fer-ho, perquè el resultat l'empara en aquest sentit de dir: «Em sembla que probablement podré tirar d'aquí, d'aquí, d'aquí i d'aquí a cada moment, segons les circumstàncies.» I això val per al que val fins que val. I, en el moment en què vostè resulti que es demostra que no té els recolzaments, posem per cas, ni per a la investidura –si fos el cas–, ens trobaríem amb una situació paradoxal, que és que, des de la comoditat en què vostè se situa, a sis escons de la majoria absoluta, proclama aquesta absoluta comoditat, es situa en la perfecta equidistància, diu: «Ara d'aquí, ara d'allà, i ja veurem quines polítiques trio, però probablement en la justa..., en el punt mitjà hi trobaré la perfecta ambigüïtat, que sempre m'ha donat bons resultats, i qui dies passa, anys empeny.» No ho sé, si aquest fos el cas, estaríem en una situació, només de començar, molt, molt, molt entrebancada.

Però, en fi, en qualsevol cas, jo crec que seria recomanable que..., tot i que les majories parlamentàries no ho són tot, no sempre, i mai no ho són tot del tot; es pot tenir una gran estabilitat parlamentària i, malgrat tot, viure un període de dificultats. Ara, vostè ha dit que vol tenir un govern fort, ha dit que vol tenir un govern dels millors –ja li he dit que, si ha de ser un govern dels millors, estaria bé que els busqués, ja que n'ha buscat alguns per a alguns assessors, que també els busqui per al mateix Govern–, i, per altra banda, vostè té clar que per mantenir en aquest recorregut de quatre anys una certa estabilitat en aquest Parlament necessita uns recolzaments més sòlids que els de l'estricta equidistància per anar tirant i qui dia passa, anys empeny.

Ho dic perquè..., anem després a l'altra gran qüestió, no? El tema de la transició; la transició cap a on? El model de transició que vostè ens planteja és un camí cap a la independència a terminis? O allò que vostè ens proposa és simplement un calendari degudament calculat de maduració de les coses el 2011 per tenir la llibertat de triar, aquí i allà, el 2012 allò que convingui no en termes d'afirmació i aprofundiment de l'autogovern de Catalunya, sinó de manteniment de l'estabilitat o de les oportunitats parlamentàries, aquí i allà, de Convergència i Unió? El tema és el país o una altra cosa? Perquè si vostè ens diu: «El 2011 ho treballarem internament, farem els grans consensos. I el 2012, i quan hagin passat les eleccions generals, ja triarem.» Què espera?, passar un any i mig de maduració progressiva des de l'afirmació absolutament abstracta i inconcreta d'un model de transició que no sabem on ens porta?

De fet, vostè ha dit i ha recordat de quina manera vostès van estar al costat del president Maragall en el moment de tirar endavant el procés de reforma estatutària i d'aprovació de l'Estatut de 2006. I ha vingut a dir: «Home, no és que ens hi sentíssim molt empesos, però ja que el president i el Govern ens hi portaven, vam fer per un i hi vam estar sempre al costat.»

Venim d'on venim; venim d'un pacte, l'any 80, en què ja hi havia la reforma de l'Estatut. I durant..., le-

gislatura darrere legislatura –una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set–, aquest tema estava al calaix; estava al calaix en benefici d'una política concreta. Joc d'equilibris, ara cap aquí, ara cap allà, ara pacto amb l'un, ara pacto amb l'altre, i peix al cove. Clar, si aquesta és la transició que ens proposa, ja hi estic d'acord; acabem amb el peix al cove, acabem amb el «ara aquí, ara allà», i definim un horitzó nacional que sigui més creïble i que ens porti a alguna qüestió concreta.

Per exemple, només a títol d'exemple, vostè ha dit: «Tirarem com podrem amb el que queda de l'Estatut», ho ha dit. I podem mirar de tirar amb el que no queda i que hauríem de repescar entre tots? O vostè està dient que, donades les circumstàncies, aquest és un tema acabat i que, per tant, allò que vostè ens proposa en aquest hemicicle, però sobretot allò que vostè proposa als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya, no és això, sinó tota una altra cosa que no acaba de voler dir amb totes les paraules, perquè considera que encara no és arribat el moment.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Nadal. A continuació, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Molt breument en aquesta ocasió, senyor Nadal, per fer algun comentari sobre alguns punts que vostè ha tocat. Jo, en general, permeti'm que li digui que trobo que vostè mira molt pel retrovisor. Sí, quan ha estat parlant de tot el tema de l'Àrea Metropolitana, etcètera, vostè s'ha situat en els anys vuitanta; ja està bé. Sí, home, sí, va ser quan es van fer les lleis d'organització territorial, etcètera, no? Ja està bé; però, de tota manera, jo li he fet aquest comentari més mirant cap endavant que no pas mirant cap enrere.

A més a més, ara hi ha un avantatge, que és que vostès també han governat la Generalitat. Ho veu? Nosaltres no hem governat l'Ajuntament de Barcelona, encara –encara– (*remor de veus*), però vostès han governat la Generalitat, i l'han governada durant set anys. I això és un avantatge per una raó: perquè ara vostès, quan facin el discurs de l'Àrea Metropolitana i dels ajuntaments, etcètera, vostès ara ja saben –i vostè ho sap, senyor Nadal, i el senyor Montilla també com a president de la Generalitat–, vostès ja saben que hi ha un tema central en aquest país, que és que el Govern de la Generalitat, que té moltes limitacions des de molts punts de vista, si vol vertebrar un país ha de tenir per ell mateix una capacitat d'influència en el conjunt del país. Al costat de les altres administracions, evidentment que sí, i òbviament dels ajuntaments, només faltaria; però el Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya no poden perdre nervi ni poden perdre pistonada si volem construir un país que tingui una òptica general. I ara vostès això ja ho han vist des de l'altre costat, i crec que això serà un avantatge perquè ens puguem posar d'acord en determinats temes importants, com vostè deia.

Segon. Si vostè no ha arribat abans a aquestes conclusions sobre què vol dir aprimar l'Administració, deixi'm dir-li-ho, és que no es va llegir mai el nostre programa electoral, cosa que entenc, perquè vostè devia considerar que era avorrit. Però, de tota manera, això que he dit jo ara aquí està en el nostre programa electoral, aprovat molt abans de les eleccions; concretament, em sembla que va ser el mes de setembre. Per tant, si vostès haguessin prestat en aquest sentit una mica d'atenció, haurien vist que dèiem allò que diem.

Ara, permeti'm també una cosa: no es tracta només de reduir un 20 per cent de departaments; ja els dic avui que el compromís és reduir departaments i alts càrrecs en general. Per tant, no hi haurà trampa, no hi haurà molts més secretaris perquè horitzontalment no sé què i engreixem no sé quantes coses. No, no, ja ho veuran, hi haurà menys departaments, menys direccions generals, menys secretaries, menys assessors, menys personal eventual. I, a més a més, hi haurà menys organismes, que és l'altra part; i els que quedin, alguns d'ells tindran menys gent. I tot això sumat ja no és la xocolata del lloro. I vostès tenen informes de dintre de l'Administració que els aconsellaven d'anar molt més enllà en la reducció d'organismes, informes fets per l'actual Administració de la Generalitat.

Per tant, deixem passar una mica el temps, a veure què som capaços de fer des del proper Govern. Jo els asseguro que tenim la voluntat clara d'anar a una reducció de tota l'estructura política de la Generalitat. Si no ho aconseguim, vostès ja ens criticaran, o potser ens aplaudiran, perquè no volen que es redueixi, però nosaltres sí, i ho intentarem dur a terme. I li asseguro que hi posarem i jo mateix hi posaré mà ferma, en aquest sentit.

En el tema de les infraestructures, vostè diu: «No cal que fem res més, vostès es sumen al nostre pacte d'aquell moment.» Fem una cosa, senyor Nadal, ja que vostè és el responsable del ram i de la matèria, no? –encara avui, avui ho és–: ens posem d'acord sobre el quart cinturó, d'acord amb les al·legacions que vostès han presentat al Ministeri de Foment?, li sembla bé? Sap què passa? Que hi ha socis del seu Govern que no hi estan d'acord, amb aquestes al·legacions, però nosaltres sí. Ho veu, com és fàcil? Tema resolt. Una part molt important d'aquesta cambra està d'acord amb les al·legacions que vostè mateix ha presentat davant del Ministeri de Foment; el problema que vostès tenen és que dintre del seu Govern no hi estaven d'acord, però nosaltres sí. I en aquest sentit tenim molt més marge i molt més nombre, per entendre'ns, i molta més majoria que amb determinats equilibris que jo entenc que vostès hagin d'haver fet a dintre d'un govern que, per altra banda, s'acaba per voluntat popular, no perquè Convergència i Unió s'hagi inventat res, sinó per voluntat del poble de Catalunya.

En el tema de la cimera, ja li he dit que no hi ha cap inconvenient; només deixi'm recordar-li una cosa. Quan jo vaig presentar en plena campanya electoral els primers canvis i accions de govern, els primers, el primer deia: «Economia: reduir l'atur», i l'únic punt que hi havia en aquest compromís era: «Convocatòria d'agents econòmics i socials per debatre i, en el seu cas, consensuar un pla de reactivació econòmica,

amb l'objectiu de reduir l'atur.» Després, uns quants dies després, el senyor José Montilla, en aquell moment candidat del Partit Socialista, va dir coses que, poc o molt –segurament amb algunes diferències–, podien assemblar-se a això. Però és que és igual; si el tema no és si un ho va dir primer, ho va dir segon, si està posat amb lletres petites, amb lletres minúscules o amb lletres majúscules; si és absolutament igual! Si vostès volen entrar en aquesta via, jo encantat de la vida, perquè com més serem no més riurem, sinó que més sabrem –com més siguem, més sabrem–, més ulls hi haurà per mirar, més idees hi haurà sobre la taula... Entenguin que, de tota manera, si nosaltres acabem sent govern, nosaltres tindrem la responsabilitat de tirar endavant tot això i d'executar les decisions que en aquell moment es vagin prenent.

Per tant, cap problema des del punt de vista de la seva col·laboració; al revés, no només l'aplaudim, sinó que la necessitem –la necessitem. Els he dit aquest matí que el nostre Govern, si acaba sent govern, és un govern que vol ser ajudat. Es pot dir d'altra manera, però em sembla que és prou clar: el nostre Govern vol ser ajudat pels partits polítics i per aquests grups parlamentaris i per la gent de la societat, per la gent destacada de la societat. I crec que si persones del nivell professional del president del Cercle d'Economia i del president del Col·legi de Metges de Barcelona estan disposats públicament a lligar-se amb les polítiques del futur Govern de Catalunya, i a, d'una forma o d'una altra, doncs, ajudar que aquestes polítiques siguin millors, això no és un tema, diguem-ne, favorable al Govern, és un tema favorable al país; aprofitem-ho tots plegats, perquè tots en sortirem absolutament beneficiats.

El tema de l'interès públic, del servei públic. Miri, senyor Nadal, jo crec que aquesta és una discussió que sincerament l'hauríem d'acabar d'una vegada per totes. Jo entenc que vostès tinguin una certa voluntat de presentar-nos a nosaltres com aquella gent que vol contraposar un determinat sistema de protecció social; que nosaltres som això, una dreia pura i dura, una espècie de gent neoliberal que està disposada a desmuntar-ho tot, que només som amics dels empresaris... Però, senyor Nadal, sap què passa?, que això no s'ho creu ningú. Vostès ho poden anar dient, però la gent no s'ho creu. La gent no s'ho creu, perquè ens coneixen, i com que ens coneixen saben que no som així.

I li llegiré un article que és fonamental per no tenir més discussions. Ja les vàrem tenir en el seu moment, fa molts anys enrere. L'Estatut de Catalunya, el que està parcialment vigent després de la dentada del Tribunal Constitucional, diu: «Article 21. Drets i deures en l'àmbit de l'educació. Totes les persones tenen dret a una educació de qualitat i a accedir-hi en condicions d'igualtat. La Generalitat ha d'establir un model educatiu d'interès públic» –no diu «públic», diu «d'interès públic»– «que garanteixi aquests drets.» Ho diu l'Estatut de Catalunya votat per vostès.

Jo recordo perfectament que això va ser objecte d'una gran discussió amb Iniciativa per Catalunya, però ja la vàrem tenir. I vostès varen estar d'acord en això, que diu «interès públic». I, per tant, jo els demano que

no fem més aquesta discussió perquè és una discussió obsoleta, no ens portarà enlloc.

I a més a més hi ha una altra cosa, senyor Nadal, que és que vostès han ajudat a consolidar l'estat del benestar, i el senyor Jordi Pujol i els seus governs, durant vint-i-tres anys, el varen construir, en bona part, al costat de molts ajuntaments i de moltes administracions locals d'aquest país.

Per tant, escolti'm, si aquesta criatura és nostra, de tots nosaltres, o pràcticament de tots nosaltres. Doncs no cal que ens barallem per la criatura, perquè és nostra. Intentem-la protegir –aquest estat del benestar–, que prou difícil ho tenim en aquest moment. I vostès que encara són Govern, ho saben –ho saben–: com menys capacitat financera tenen les administracions i més deutes acumulen, més llores cauen sobre la protecció social i l'estat del benestar. I prova d'això és que governs socialistes s'estan carregant polítiques que havien venut com a polítiques de benestar social. I se les estan carregant pels forts endeutaments de les administracions, producte dels forts dèficits acumulats.

Per tant, no cal que ens barallem per això i ja ens posarem d'acord. Nosaltres no som una espècie, diguem-ne, d'elefants que entrarem aquí a carregar-nos l'estat del benestar. Al revés, ens en sentim pares d'aquesta criatura, i mares. I, per tant, volem protegir-lo. Altra cosa és que per protegir això, i per enfortir-lo, sabem que no hi ha volta de full: o l'economia funciona, es crea riquesa i es pot repartir bé aquesta riquesa o no hi haurà d'on treure aquests diners, i això sí que es carregarà l'estat del benestar. I ho saben, vostès ho saben, perquè són gent que toquen de peus a terra. I, per tant, com que ho saben, jo només els demano que no en fem d'això una discussió pública innecessària.

Dos darrers temes. L'estabilitat i la transició que vostè comentava que jo he esmentat en la meua primera intervenció. L'estabilitat: vostès ens fan referència sobre si l'estabilitat, si la busquem, si no la busquem, etcètera, etcètera, no? Jo entendria aquest discurs que vostès fan, que és un discurs que ens intenta ajudar a nosaltres, oi?, de dir, «vagin en compte que vostès no tenen garantida l'estabilitat permanent». Ja ho sabem, hem enfocat les coses d'aquesta manera. Però jo entendria aquesta invitació i aquesta preocupació si vostès avui vinguessin aquí i diguessin: «És que nosaltres volem garantir aquesta estabilitat, anem a parlar de com ho fem.» Però oi que vostè no ho ha dit, això? Vostè no ho ha pas dit. Vostès no s'ofereixen per garantir aquesta estabilitat. I ho entenc, perquè vostès diuen: «Anem a veure què fan aquesta gent des del Govern». Ho entenc perfectament. Per tant, ni la reclamo, ni la reclamo –ni la reclamo.

Només els demano una cosa: que de la mateixa manera que altres governs estan funcionant sense majories absolutes en els parlaments i sense pactes estables de legislatura; per exemple, el Govern espanyol no té cap pacte estable de legislatura.; té un pacte per a l'últim any de funcionament, però fa pocs mesos anaven darrere d'altres partits polítics a veure si els aprovaven el pressupost, entre d'altres, darrer nostre. I això ho feien vostès, el Partit Socialista.

Per tant, home, deixin-nos arrencar i deixin-nos anar veient com evolucionen les coses, sobretot tenint en compte que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya van donar un veredicta a les urnes que li donen a la nostra formació política una gran diferència sobre qualsevol altra..., sobre la segona, que són vostès. Per tant, crec que nosaltres hem de poder arrencar d'aquesta manera. I vostès ja faran oposició, i suposo que ens ajudaran, com nosaltres vàrem ajudar també en alguns temes.

I, finalment, vostè diu: «No sabem cap a on ens proposa la transició.» Jo els ho he dit, una altra cosa és que a vostès no els agradi del tot, això ho puc entendre, però jo els ho he dit clarament: la transició que ha de fer Catalunya, des d'un punt de vista nacional, ha d'estar inspirada en el dret a decidir del poble de Catalunya. I forjada sobre grans consensos interiors. I crec, i espero no equivocar-me, que un possible gran consens interior el tenim en el tema de com s'administren els diners en aquest país. Aquí tenim un gran consens interior, social. Per què no traduïm aquest suport i aquest consens social en suport polític? Aquesta és la pregunta que jo els faig. Per què no traduïm aquest consens social, aquesta gran majoria de catalans que segons totes les enquestes diuen: «Escolti'm, que Catalunya ha d'administrar els seus propis recursos.» Traduïm aquest consens social en un consens polític i posem-nos d'acord, aquí i allà, a Madrid, per defensar això. I condicionem tots plegats –vostès també, senyor Nadal– la seva aportació a la política espanyola a la consecució dels grans objectius nacionals consensuats interiorment a dintre de Catalunya. És molt clar això, és molt clar. Per tant, no em diguin que hi ha ambigüitat en això. Hi ha un full de ruta molt clar. Difícil. No difícil, difícilíssim. Ja els ho dic des d'avui. Sóc conscient de les enormes dificultats que té aquest camí, però la pregunta és: paga la pena intentar-ho, sí o no? Aquí tenim grans consensos interiors de país; estem protegits internament, no fracturarem la societat catalana per això, no la fracturarem.

I vostès han d'entendre que si jo vull ser president de Catalunya –president de Catalunya–, que vol dir dels 7 milions i mig de catalans, l'última cosa que faré és portar les coses a la fractura interna del meu país. Portaré les coses –si puc i si tinc la força suficient i tinc la capacitat suficient per fer-ho, i els demano ajut en aquest sentit–, jo portaré aquest país a la consecució de grans objectius nacionals, que tinguin aquests grans i amplis consensos interiors, i en aquest sentit jo crec que la col·laboració del Partit Socialista és una col·laboració absolutament indispensable.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'honorable senyor Joaquim Nadal, fent ús del dret de contrarèplica.

Joaquim Nadal i Ferreras

Moltes gràcies. Si comencem per allà on ha acabat vostè, senyor Mas, un pacte per al finançament no és una transició; un pacte per al finançament ho era també el model de finançament acordat fa un parell d'anys pel

Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya. Era un acord de finançament que comportava en els seus termes un pacte fiscal, no el pacte fiscal de què es parla, però, en qualsevol cas, hi havia un model de finançament respecte al qual no vam tenir en aquell moment el suport de vostès. Per tant, en fi..., jo crec que hauria estat bé que en aquell pacte fiscal que era un nou model de finançament i que representava un avenç respecte a acords de finançament anteriors, haguéssim avançat una mica més. Però bé, deixem-ho aquí. Aquesta és una qüestió que queda oberta.

Crec que la qüestió principal que vostè acaba de plantejar ara al final de tot és molt evident. Qui busca la investidura és vostè, no jo. No puc, eh?, però qui busca la investidura és vostè. Qui busca els recolzaments per ser investit és vostè, no jo! Jo no demano res. Jo ofereixo alguna cosa, en nom del Grup Parlamentari Socialista. Però qui demana ser investit i qui hauria de buscar els recolzaments per ser-ne és vostè. Per tant, queda dit, i així estan les coses.

I sobre això, afegeixo una última qüestió. Hi ha qui diu, amb molta, molta insistència: «Els socialistes, si voten que no a la primera, no hauran sabut llegir el resultat electoral.» Comentaris de gent que parla –eh?–, gent que emet opinió, i que diu, «home, tal com està el panorama, va, investiu-los ràpid i que comencin a treballar». És una expressió col·loquial que hi ha gent que conec i que té una certa capacitat d'influir que m'ha fet arribar. Bé, no serà així perquè ja ha quedat clar. Vostè ha dit que ho entén, i jo li he explicat quins eren els motius pels quals això no sigui així.

Tant és així que vull que s'entengui en la seva estricta literalitat. Demà nosaltres votarem que no a la seva investidura. Si dijous també votéssim que no –que és perfectament possible–, queda clar que, fins i tot en el cas de no haver votat favorablement a la seva investidura ni demà ni dijous, els nostres oferiments de consens i de gran acord pels grans temes de país, un per un, o per a qüestions més transcendents i de més llarga durada, queda fet i aquí està.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, presidenta del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Bona tarda. Molt honorable presidenta, molt honorable president de la Generalitat, consellers del Govern, senyores diputades, senyors diputats: voldria començar aquesta sessió d'investidura amb una doble felicitació. Una primera felicitació a la nova presidenta del Parlament de Catalunya. Crec que és una fita històrica que per primera vegada a Catalunya tinguem, a la casa del poble de tots els catalans, una dona assolint la màxima i principal institució. I per això, com a dona i com a presidenta de l'únic grup parlamentari que té una dona en la seva presidència, vull agrair, en

nom de tots els divuit diputats, aquesta decisió i la tasca que durà a terme la nostra presidenta.

Senyor Mas, vull felicitar-lo per haver guanyat aquestes eleccions. Ho he fet en privat, ho he fet públicament als mitjans de comunicació, però crec que cal fer-ho al Parlament i en una sessió solemne, com és aquesta investidura avui, o com pot ser-ho al llarg d'aquesta setmana, si vostè finalment surt investit cent vint-i-novè president de Catalunya.

Vull dir-los també, senyories, que per a mi és un honor avui tornar a reprendre la paraula en aquesta casa. Vaig començar com a diputada novella en aquesta casa d'ençà fa més de deu anys, i ara puc dir que torno a casa, que torno a casa meva presidint un grup, i en aquest cas, presidint el grup més nombrós del Partit Popular al llarg de tota la història de la democràcia.

Vull que sàpiguen tots, especialment, senyor candidat, que el nostre grup, que avui ostenta la posició de tercera força política i parlamentària a Catalunya, actuarà amb la responsabilitat que toca, exercirà l'oposició constructiva que creiem que ens han donat i ens han demanat els quasi quatre-cents mil votants, però també exercirem una oposició ferma i contundent en aquells aspectes de constitució de país que ens diferencien, evidentment.

Aquest matí, senyor candidat, Artur Mas, ens ha exposat el seu programa. Jo diria que ha fet vostè un exercici molt hàbil d'ambigüitat calculada. Vostè ha portat avui el seu programa de quatre anys de govern, i jo li vull dir dues coses molt importants, abans.

La primera. Vostè és conscient que no té majoria absoluta en aquesta cambra i que no té les mans lliures per governar el país al llarg d'aquests quatre anys. Ara mateix, vostè tenia unes paraules amb el senyor Nadal, en què vostè mateix li deia i li reconeixia que no tenia garantida aquesta estabilitat al llarg de quatre anys. Tingui cura, senyor Mas, perquè el que ara necessita Catalunya és un govern fort i no governs dèbils, governs que estiguin sotmesos a pressions d'uns i altres.

Però jo vull dir-li, a més, senyor Mas, que vostè no ha tingut un suport majoritari del poble de Catalunya solament amb vots que estiguin o que vagin a Convergència i Unió. Crec que vostè ha obtingut el suport de molts votants d'altres formacions que li han reconegut la utilitat, una única utilitat, que és encetar una nova etapa, deixar enrere el govern tripartit. I, per tant, vagi amb compte també que molts d'aquests votants poder no subscriuen tot el seu programa polític i no subscriuen especialment el vuitè punt que vostè ha presentat avui.

Així, doncs, crec que és molt important que vostè escolti les propostes de totes les forces polítiques, de totes les forces parlamentàries, com acaba de fer-ho fa uns moments, i com ara espero que ho faci amb el Grup Popular. Les nostres propostes i els nostres missatges són i van referits als problemes reals dels catalans, de les famílies i de les empreses. Nosaltres volem treballar per les persones. Crec que al centre de la vida política a Catalunya han d'estar les persones, la seva qualitat de vida, el seu progrés econòmic i social.

El missatge d'aquestes eleccions ha estat el del canvi. Avui crec que vivim moments greus i solemnes a la història de Catalunya. I m'agradaria també que aquest debat d'investidura traslladés la gravetat dels moments que estem vivint i la seva importància. Crec que els catalans estan esperant ja un govern fort, un govern que solucioni els problemes dels catalans, però alhora també estan demanant una oposició ferma, sòlida, que presenti alternatives de govern.

Alguns, senyor Nadal, sembla que volen passar del Govern al Govern sense passar per l'oposició. Això que s'ha de ser alternativa queda molt bé com a paraula, però, la veritat, jo tampoc ho he acabat d'entendre –deu ser igual que el del programa del senyor Mas. Jo sí, jo vull passar per l'oposició i vull arribar a ser partit de govern, perquè per primera vegada a la història s'ha visualitzat que el Partit Popular de Catalunya no és de cap racó, no és a la perifèria de la societat catalana; és al centre de la vida política a Catalunya, i ho assolirà molt més en els propers quatre anys, durant la nostra tasca d'oposició.

Senyor Mas, li demano algunes coses. Li demano ambició, li demano valentia i li demano coratge. I també crec que és important, senyor candidat, humilitat. Però sobretot li demano ambició per afrontar els grans reptes, els autèntics reptes dels catalans. Crec sincerament –i ho dic de bon cor– que l'anterior Govern no va entendre el resultat de les darreres eleccions. El senyor Montilla ha pres una decisió que l'honora i que li dóna la dignitat de deixar el seu escó i la seva responsabilitat després d'aquesta sessió. Però vull que sàpiguen que aquest nou Govern sí que ha d'assumir el missatge que el 28 de novembre van dipositar els catalans i les catalanes. Crec, per tant, senyor Mas, que cal valentia per no tornar a portar el poble de Catalunya a debats estèrils; li pregaria, senyor Mas, que no ho tornés a fer. I acaba de dir unes paraules, que no arriscarà la fractura social o fractura interna de Catalunya portant a una etapa de transició cap al dret a decidir. Alguns creiem que això podria suposar una fractura social. I li demano, representant quasi 400.000 catalans, que pensi en aquesta etapa que vol encetar, perquè no és l'etapa que crec que necessita el poble de Catalunya.

Jo crec que el pròxim Govern ha de tindre una prioritat i alguns principis bàsics. La prioritat, sens dubte, és la recuperació econòmica, tornar a crear llocs de treball a Catalunya, generar riquesa i generar oportunitats. Els principis bàsics són la llibertat i la cohesió i la igualtat social.

La recuperació econòmica, senyor candidat, hauria de ser la seva prioritat. De fet, escoltant-lo aquest matí i escoltant molts dels eixos que vostè ha plantejat, he vist que moltes d'aquestes propostes, com diria el senyor Nadal, són propostes populars. I ja li puc assegurar que bé que ens satisfà que aquestes propostes siguin populars.

Però nosaltres li demanem d'entrada dues urgències que aquest dematí vostè no ha presentat, senyor candidat. Una, que es presentin immediatament els pressupostos per a l'any 2011. Catalunya està enguany sen-

se pressupostos, amb uns comptes públics que gairebé pugen a uns 40.000 milions de deute acumulat, 30.000 de la Generalitat de Catalunya i més de 8.000 milions de les empreses que constitueixen el sector públic català, i crec que no podem romandre aturats per no tenir un pressupost que de veritat tingui les previsions acurades de creixement, d'atur, de previsió de dèficit, de previsió de deute, i per tant donar als catalans un full de ruta pressupostari per tornar a recuperar la situació econòmica del país. M'ha sobtat que aquest dematí vostè no ho presentés i vostè no ho digués.

La segona qüestió, crec que ha estat força debatuda entre el senyor Nadal i vostè mateix; fins i tot, de qui l'havia presentat primer o de qui ho havia o no fet abans. Nosaltres li demanàvem un primer ple extraordinari per parlar de la crisi econòmica, per donar respostes als problemes dels catalans, de la petita i mitjana empresa, dels autònoms, dels emprenedors, els treballadors, els aturats, amb els agents econòmics i socials. Així ho vàrem fer; ho vaig fer jo mateixa quan ni tan sols pertanyia ni estava en aquesta cambra. Li ho vàrem traslladar al senyor Montilla, i només ens va reunir una sola vegada, en la qual vostè, senyor Mas, era present, i mai més es va tornar a saber d'aquella cimera per sortir de la crisi econòmica. Benvingut, senyor Nadal, si ara la creuen de debò, perquè crec que aquesta cimera ha de ser una cimera de debò, una cimera que es realitzi de veritat, que no quedi en discursos, en propostes, que després, com va succeir amb el senyor Montilla, van donar ocasió a una fotografia i poca cosa més.

Senyor Mas, crec que el país necessita un pla de xoc per sortir de la situació de gravíssima crisi econòmica en què vivim. I pensi que els catalans que avui ens estan mirant estan amatents esperant una solució o esperant solucions concretes.

Avui en dia, com vostès saben, senyores i senyors diputats, tenim prop de més de 600.000 aturats a casa nostra. Això és un signe inequívoc de retrocés social i de retrocés econòmic, que hem estat patint al llarg d'aquests darrers anys. Per tant, tenim les administracions una gran responsabilitat; no la de crear ocupació –nosaltres no la creem–, sinó la d'establir les condicions, el marc favorable i idoni perquè es produeixi més treball. I jo li diré: més treball amb menys administració, amb menys intervencionisme i amb més llibertat. Aquests serien els eixos i el plantejament del Partit Popular.

En els últims anys, la pèrdua de pes i de lideratge econòmic, social i cultural ha estat paral·lela a una societat cada vegada més desmotivada. I crec que hem de recuperar la Catalunya dels emprenedors. Necessitem més liquiditat –vostè avui ho ha dit– i complir la llei de morositat. Però no ha parlat ni de l'Institut Català de Finances. No ha parlat de quines serien actuacions concretes. Jo li'n proposo alguna, com és que el mateix Institut Català de Finances sigui el qui avaluï el paper comercial i la renovació d'aquest paper comercial a molta petita i mitjana empresa. Menys regulació. Nosaltres creiem que cada vegada s'han d'aplicar els principis liberals que empren altres economies del món, i per tant li demanem menys regulació.

També, senyor Mas, menys regulació i menys sancions. Aquest grup que els parla no vol que els emprenedors catalans, que els autònoms catalans estiguin sancionats per sancions lingüístiques. Vostè ha parlat de l'any 98, de la Llei de política lingüística, i jo li vull dir que d'ençà el que s'establia en aquesta llei s'han aplicat més de 811 sancions, que pugen a un total de 718.000 euros en sancions lingüístiques. Aquest grup li demana, senyor Mas: vostè seguirà escanyant els emprenedors, els autònoms, i malmetent la seva llibertat mantenint unes multes i unes sancions lingüístiques? Perquè nosaltres no hi estem d'acord.

Hem de fer política pensant en el benefici de les persones, dels catalans. Per això nosaltres, senyor Mas, estem d'acord amb un aprimament de l'Administració. No de l'Administració política, sinó de tota l'Administració. No solament del personal eventual, del personal de confiança, no, no; de les conselleries, reducció de quinze a onze –ho hem presentat formalment en aquesta cambra–, reducció del personal de confiança, del personal d'alta direcció i dels assessors, i també reducció de les empreses públiques en un 30 per cent.

Aquesta voluntat també és molt conscient que no s'ha de seguir fent créixer la despesa pública. Tenim un seriós problema, i vostè ho ha dit molt bé: el cost per a la recuperació econòmica del país està en l'alt dèficit, en l'alt deute acumulat que tenim i en els costos que tenim fins i tot per poder emprar i utilitzar el nostre deute públic en els mercats nacionals o internacionals. Per tant, el nostre interès i el nostre objectiu és reduir aquest endeutament. Hem d'entrar en una era d'austeritat i de rigor, i els ho devem a tots els catalans que avui paguen curosament els seus impostos a Catalunya, senyor Mas. Vostè ho ha de fer, ho ha de complir, i ha de presentar un pla d'austeritat a aquesta cambra al més aviat possible. Ho ha de fer perquè els ho devem a les generacions futures i perquè és una irresponsabilitat seguir gastant molt més del que s'ingressa; ho pagarem ara i ho pagarem en el futur.

Vostè ha parlat aquest dematí, molt vagament, permeti'm que li ho digui, més descriptivament que nominalment, d'impostos. Jo li proposo una nova proposta d'un nou marc fiscal per a Catalunya, un marc fiscal basat en la baixada d'impostos; crec que abaixant impostos es pot incentivar el consum i s'eixampla la base contributiva, i per tant es dona més oportunitats i més creixement econòmic.

Nosaltres estem disposats a eliminar l'impost de societats..., de successions. Vostè havia dit que estava disposat a eliminar l'impost de successions amb efecte l'1 de gener del 2010. Avui no ho ha dit; avui ha parlat de moderació fiscal, ha parlat d'equilibri de l'impost de successions envers altres comunitats autònomes i ha parlat de tornar a repensar la situació dels impostos anteriors. Nosaltres li donem un compromís: tornar a deixar els impostos que va apujar el tripartit en la situació en què estaven, suprimir l'impost de successions i de donacions, i benvingut, senyor Mas, quan vostès es van negar l'any 99 i l'any 2003 a suprimir aquest impost.

Nosaltres creiem que encara s'ha d'anar una mica més enllà i s'ha de produir una rebaixa del tram au-

tonòmic de l'IRPF i un increment del mínim exempt, que seran útils per incentivar el consum.

Jo vull saber, senyor Mas: vostè hi estarà d'acord? Vostè creu que es pot fer això? Vostè abaixarà els impostos als catalans? Vostè tornarà a deixar els impostos que va pujar el senyor Montilla i el seu Govern a la situació en què estaven? Vostè abaixarà l'impost de successions i el suprimirà amb efectes retroactius l'1 de gener, com es va comprometre?

Li demanaria, senyor Mas, també un acord, per treballar no solament aquí sinó fora d'aquesta cambra, per tornar a aconseguir que l'IVA estigui als nivells anteriors de la seva pujada, que permet l'ajut a la petita i mitjana empresa; per aplicar al sector turístic un tipus superreduït del 4 per cent; per modificar i per fer complir el règim del pagament de l'IVA als autònoms, a les pimes..., que paguin quan no hagin cobrat aquestes factures. Això crec que és ajudar a la petita i mitjana empresa.

És veritat, senyor Mas, que vostè aquest dematí no ha fet propostes de caire laboral. Nosaltres li'n presentarem. Creiem que Catalunya no pot mantenir-se en quasi 600.000 aturats; hauríem de reduir en més de la meitat d'aturats en aquesta legislatura. I això hauria de ser una proposta del seu Govern.

I jo li proposo que en aquest Govern variem el Servei d'Ocupació de Catalunya. No funciona; és un sistema obsolet, arcaic, incapaç de mitjançar i d'«intermediar» entre els aturats i entre les empreses. Necessitem una reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, que és imprescindible per a una societat avançada, i des de l'àmbit públic no es pot penalitzar els catalans que tenen un instrument ineficaç per «intermediar». Li proposo concertació pública-privada, li proposo models d'intermediació privats que siguin eficaços i que permetin mantenir la titularitat del Govern, però també l'eficàcia de la gestió.

Vull parlar també d'infraestructures. Vostè n'ha parlat aquest dematí i em plau que hagi parlat del quart cinturà ara, perquè m'ha semblat no sentir-lo el matí. Les infraestructures són una aposta de país, són una aposta de futur. Hi estem d'acord. I ens tindrà i podrà comptar amb el nostre suport per donar impuls a les infraestructures que vertebrin i que desenvolupin el territori.

Volem començar per la supressió de la limitació genèrica de velocitat dels vuitanta quilòmetres, volem acabar d'una vegada amb el quart cinturó. I apostem pel corredor del Mediterrani. Entre tots hem d'aconseguir un corredor del Mediterrani que sigui un dels eixos prioritaris de la Unió Europea.

Li demanaria que tant amb les rodalies com amb els trens regionals, l'anterior Govern que no va aconseguir la gestió de les rodalies en condicions força precàries, perquè creiem que qualsevol millora l'hauréem de fer des de la Generalitat, valorin també les fórmules de cogestió públic-privat i estiguin també pendents de la modalitat d'operadors que vulguin fer-ne. Alguns se sorprenen, però, fins i tot, el senyor Zapatero ha vingut a fórmules de gestió, com en el model

aeroportuari, de gestió privades. Per tant, totes aquelles crítiques que abans hem sentit, ara alguns les escolten.

Vull parlar-li de polítiques socials. Crec que és immoral, senyor Mas, senyores i senyors diputats, que una societat com la catalana estigui patint, el 20 per cent de la seva població, uns nivells per sota dels llindars de la pobresa. Crec que no es pot admetre que un de cada cinc catalans estigui en els llindars de la pobresa, que estiguin patint aquesta pobresa transversal els joves, especialment els infants, i la gent gran.

Nosaltres li demanem, també, una política de família, amb una aprovació de la Llei de famílies nombroses, i vull saber si vostè apostarà clarament per les famílies.

Però, a més, també li demanem una modificació a la dependència. Volem que la dependència pugui reduir els terminis per a l'avaluació i la valoració dels PIA amb un límit de tres mesos. I això es pot fer, com ho han fet comunitats com la de Cantàbria.

Però, senyor Mas, permeti'm una valoració –permeti'm una valoració– que ens ha sorprès aquest dematí. Vostè ha dit que no podia concretar l'aposta del 55 per cent del nostre pressupost en polítiques socials fins que hi hagués creixement de la Generalitat. Jo vull dir-li: ajusti els pressupostos. Nosaltres ho hem fet. Nosaltres li podem demostrar com es pot fer un pla d'estalvi de més de 1.900 milions d'euros, que vostè pot fer demà mateix quan estigui al Govern i que li permetran incrementar pressupost a les polítiques socials. Per tant, faci-ho, treguin les despeses supèrflues, inútils, les despeses de malbaratament que va fer aquest Govern i facin un model de pressupost eficaç.

Vostè parlava del model educatiu. El model educatiu, per nosaltres, és cabdal. Nosaltres creiem que en l'educació rau el nostre futur, el futur de la nostra societat. Però vostè s'ha oblidat de dir, senyor Mas, que els professors no estan d'acord en un 80 per cent amb aquesta llei. Jo els anuncio que jo vull una nova llei, una nova llei on el professorat estigui valorat, on el professorat estigui molt més reconegut. I, per tant, crec que no podem afrontar uns reptes de futur amb un model educatiu amb el qual el professorat no hi està d'acord.

Crec, sens dubte, que hem de tindre un model educatiu de qualitat i crec, a més, que s'ha de basar en l'esforç, en els valors socials que avui crec que vostè no ha esmentat en concret envers el model educatiu.

Però, senyor Mas, jo no crec que el model d'educació sigui un model nacional d'educació. Crec que el model d'educació ha de ser de llibertat i d'excel·lència, que hem d'educar joves crítics, però amb llibertat. I jo no vull un model nacional que sembla que vostè sí que hi està d'acord.

Nosaltres creiem, evidentment, en les propostes que vostè ha esmentat envers la seguretat..., li demanem que les faci explícites i les faci complir. Esperem que els Mossos d'Esquadra tornin a recuperar la confiança, el prestigi i tinguin, senyor Mas, el lideratge polític que els cal per afrontar el creixement i el repunt de la inseguretat ciutadana.

Però, senyor Mas, vostè ha fet esment a un vuitè bloc. Nosaltres, a més, li anuncio, volem saber: vostè seguirà amb la política d'immigració del Govern tripartit que aquest dematí vostè semblava que referendava? Nosaltres volem una nova política d'immigració, a favor d'una immigració legal i ordenada, volem controlar els fluxos i volem atendre un pla per a aquells municipis, per a aquells barris en els quals hi hagi seriosos problemes d'integració.

Vull acabar, senyor Mas, amb tres qüestions cabdals, el seu vuitè punt, el punt en el qual vostè ha esmentat tres aspectes molt importants: un, vostè ha parlat de la reforma de la Llei de consultes. En quin sentit vol fer aquesta reforma de la Llei de consultes? Vol, vostè, permetre una nova llei de consultes que faci possible a Catalunya un referèndum per a la independència sense que això hagi d'estar avalat per l'Administració central? Digui-ho, senyor Mas, si és això el que vol, fer possible el referèndum per a la independència.

Segon aspecte, vostè ha parlat d'un camí de transició cap al dret a decidir. Jo vull parlar del camí que entre tots podem construir, que estem construint i que tots volem. Jo, senyor Mas, crec que el moment en què estem vivint..., es un momento, señor Mas, señoras y señores diputados, de libertad, y como tal, la ejerzo. Creo en esa libertad y creo en su ejercicio, y no creo que eso suponga en absoluto cuestionamiento por parte de nada ni de nadie. La libertad no solo se ofrece, sino que también se ejercita. Y, por tanto, señor Mas, quiero pedirle el desarrollo del Estatuto constitucional que ahora representa a todos y cada uno de los catalanes. ¿Usted se compromete a desarrollar por consenso ese nuevo Estatuto constitucional? Yo le ofrezco ese pacto, creo que debe ser un pacto por consenso que nos haga mirar al futuro y no permanentemente al victimismo del pasado.

En segundo lugar, esa transición hacia el derecho de decidir, se lo decía el señor Nadal, yo tenía previsto decirlo, ¿decidir el qué?, y ¿transición hacia dónde?, ¿hacia la independencia de Cataluña? ¿El derecho a decidir no lo ejercitamos todos los catalanes cuando vamos y depositamos nuestro voto y nos ofrecen la alternativa que hoy somos de oposición y de gobierno? Si usted quiere llevar a Cataluña al derecho a decidir hacia la autodeterminación, hacia la independencia, ahí no nos va a encontrar al resto de los catalanes.

Por eso quiero decirle, señor Mas, no busque usted reformas de leyes para posibilitar referèndums por la independencia, no busque usted el camino de la transición hacia el derecho a decidir, porque el derecho a decidir lo hacemos día a día los que construimos el pueblo de Cataluña cada día, ejercitando nuestras libertades.

No vull, ni voldria que ens tanquéssim en provincianismes o victimismes. A l'Europa del segle XXI ja no tenen cabuda les identitats construïdes contra enemics imaginaris. I estem al segle XXI i necessitem donar respostes a la realitat del segle XXI. Per tant, els demano, senyores i senyors diputats, que aquestes noves..., aquest nou Govern i aquesta nova oposició siguem plenament conscients de la situació que estem vivint i de la realitat que ens ha demanat el poble de Catalunya.

Cal ésser més exigents amb nosaltres mateixos. Cal estudiar i treballar incansablement per a realitzar les nostres nobles ambicions. Escolti, senyor Mas, «sense lluites, que res de profit no ens porten». Aquesta és una cita del que fóra president Josep Tarradellas, i que fem nostra. Crec que és el moment de parlar del que és prioritari per a Catalunya, i el que és prioritari per a Catalunya és donar solucions als problemes que realment tenen els catalans en la seva economia, en el seu model educatiu, la sanitat, les polítiques d'immigració, en la vertebració i en la cohesió social d'igualtat i de país.

Donar l'esquena un altre cop als problemes que patim els catalans seria un altre error i una altra irresponsabilitat. I jo li pregaria, senyor Mas, que no s'endinsés en una altra nova etapa de victimisme i de frustració. No comencem una altra etapa que allunyi el poble de Catalunya dels polítics i, per tant, de la política.

Jo voldria, senyor candidat, que quan assumeixi la presidència de la Generalitat en aquests dies vostè tingui com a prioritat la realitat del país. I la realitat del país i de Catalunya no és una Catalunya nacionalista, és una Catalunya de tots, és una Catalunya de llibertat i de pluralitat. Si aquestes són les seves prioritats i aquest és el seu model de Catalunya, aquí ens pot trobar; si vostè vol ser president no de tots, sinó de la Catalunya només nacionalista, crec que serà no solament una gran equivocació per a vostès i per al seu partit, sinó una gran equivocació i una oportunitat perduda davant les esperances i les il·lusions de milions de catalans que esperen de nosaltres una nova etapa, un canvi i no més del mateix del que hem viscut fins ara.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Alícia Sánchez-Camacho. A continuació, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas per respondre a la presidenta del Grup Parlamentari Popular.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora presidenta del Grup Parlamentari del Partit Popular, en primer lloc, molt agraït per la seva felicitació, que l'ha expressada vostè també públicament avui aquí.

Vostè demana un munt de coses en la seva intervenció. Jo intentaré, bonament, respondre'n algunes, ens demana ambició, coratge, valentia i humilitat. Deixi'm dir-li que si no haguéssim tingut una mica d'ambició, una mica de coratge i una mica de valentia, doncs, probablement no hauríem arribat fins aquí. I, a més a més, crec que la nostra victòria electoral, que em sembla que és prou clara, ningú podrà dir que no l'estem administrant amb una gran dosi d'humilitat. Crec que és així. Jo mateix avui m'he presentat davant del Parlament de Catalunya i, tot i que la diferència del resultat electoral a favor del primer, en aquest cas, és la més gran de tota la història democràtica, he demanat ajuda a tothom: a vostès i a la resta del país.

Jo no sé què entén vostè per humilitat; jo entenc això: no saber-se en possessió de la veritat absoluta; saber que tens una part de les respostes, però que són limitades; saber que la resta de gent té moltes coses a aportar; estar disposat a escoltar; estar disposat a aprendre..., i això sí, ja que em demana valentia, coratge i ambició, després decidir, perquè en els països decideixen, doncs, els parlaments el que els toca i els governs allò que els toca. I suposo que vostè el que vol és que el Govern de Catalunya sigui un govern que decideixi, que decideixi escoltant, però finalment que decideixi.

Segona cosa que li volia dir, vostè em parla dels pressupostos de la Generalitat i de la cimera econòmica. Del tema de la cimera econòmica, n'hem parlat amb el senyor Nadal, i li dic exactament el mateix: nosaltres quants més grups se sentin implicats en aquest repte d'aixecar el país econòmicament millor, i, per tant, benvinguts. Nosaltres escoltarem a tothom, intentarem treballar amb tothom, posarem les nostres solucions sobre la taula, les hem explicades avui, també durant la campanya electoral. Deixi'm dir-li, perquè suposo que vostè en això, doncs, hi estarà d'acord, que per a Convergència i Unió la primera prioritat, la primera abans que qualsevol altra, és aquesta. Jo he parlat de moltes coses avui, però la primera prioritat, la més important de totes és aixecar Catalunya econòmicament, i per aixecar Catalunya econòmicament entenem reduir substancialment l'atur. Per nosaltres, no podem dir que hem aixecat el país econòmicament si no hi ha un reducció significativa de l'atur. Aquest matí deia idealment «a la meitat» en els propers quatre anys, però no com un objectiu de govern, com un objectiu de país. I si és de país, vostès també hi han d'ajudar, amb les seves responsabilitats actuals i amb les que puguin tenir de cara al futur.

Pressupostos de la Generalitat. Doncs, també li dono la raó: els pressupostos de la Generalitat s'han de poder presentar en aquest Parlament. Vostè diu: «Però quan ho farà això?» Però, home, deixi'm arribar..., és que no conec els comptes. Vostè entendreà que quan hi siguem el primer que hem de fer és comptar a veure quina és la fotografia real de les finances de la Generalitat. No hi ha hagut ni tan sols el traspàs de poders, per altra banda, lògic, perquè jo no sóc president de la Generalitat, jo m'adreço a vostès com a candidat. Ja ho farem. Li diré més, i espero que no serveixi, doncs, com a ensurt respecte a ningú: vostès creuen que el pressupost de l'any que ve, el del 2011, pot ser tan alt com el del 2010? Jo m'ho pregunto. Quan sapiguem els comptes, quan els coneguem, ho sabrem, si el podem assumir o no, si aquest país el pot assumir o no.

Ara, jo faré una cosa: quan nosaltres tinguem consciència de quina és la situació financera de la Generalitat i dels seus comptes i del seu endeutament, nosaltres els cridarem, a tots, i els ho explicarem. I aleshores jo espero que vostès tinguin actitud de Govern. Vostè ha dit: «Nosaltres som oposició, però no descartem...» El senyor Nadal deia «nosaltres som alternativa». Molt bé. Li correspon al principal grup de l'oposició presentar-se com a alternativa. Però vostès també deien, vostè deia: «Nosaltres volem governar Catalunya.» Bé, doncs, si vostès volen governar Catalunya,

quan jo els cridi –si sóc president de la Generalitat– i els expliqui la situació financera de la Generalitat, els demanaré que actuïn amb mentalitat de govern. I, a partir d'aquí, com que vostès coneixeran la veritat, entre tots veurem quines opcions tenim de sortir de la situació en què ens trobem. I jo espero que vostès, lògicament, hi col·laboraran.

L'Institut Català de Finances. Vostè deia: «L'hem de potenciar molt, li hem..., molts avals, crèdits, etcètera.» Jo hi estic d'acord també, també hi estic d'acord. Ara, també m'admetrà que perquè l'Institut Català de Finances pugui fer més coses, segurament li haurem de posar més capital, i per posar-hi més capital necessitem més diners. I aquests diners jo no sé si hi són o no hi són, però en qualsevol cas hi haurien de ser, els hauríem de poder mobilitzar per donar força a l'Institut Català de Finances, però la condició prèvia és que hi hagi capital.

Vostès ho veuen amb totes les entitats financeres, l'Institut Català de Finances no és pas una institució diferent. Què fan les institucions financeres quan necessiten estabilitzar els seus balanços? Doncs, amplien capital. Però algú ha de posar aquests diners de l'ampliació de capital. I en el cas de l'Institut Català de Finances, com que és públic, els ha de posar la Generalitat. Jo quan els expliqui la situació veurem si això és possible, tant de bo que ho sigui, perquè per a nosaltres és una prioritat donar musculatura a les institucions financeres de la Generalitat per ajudar al teixit productiu del nostre país, les petites i mitjanes empreses, i les molt petites i els autònoms a poder anar endavant amb aquelles dificultats que tenen de morositat de tot tipus i de liquiditat de tot tipus.

El tema de l'impost de successions i de la reducció d'impostos. Si vostès han llegit el nostre programa i m'han escoltat aquest matí és exactament això. Nosaltres apostem per la moderació fiscal. He dit en moltes ocasions que nosaltres de manera progressiva el que farem és reduir els increments d'impostos que hi ha hagut en aquests darrers temps a Catalunya, ho he dit, de manera progressiva. I per què dic de manera progressiva? Doncs, perquè, escolti, hi ha una cosa que és bàsica, que és que abans de prendre decisions –però això vostè també ho faria a casa seva, si ho faria a casa seva s'ha de poder fer també en el país– vostè ha de saber quin és l'estat de situació, no prendrà decisions sobre el buit, ha de saber exactament quines pot prendre i amb quina intensitat. I això, a hores d'ara, senyora Sánchez Camacho, no ho sabem.

I sobre l'impost de successions, doncs, he dit molt clarament el que he dit, jo crec que aquest impost s'ha d'eliminar, no jurídicament, perquè és un impost de l'Estat i, per tant, és l'Estat central qui l'hauria d'eliminar. Crec que hi ha una situació de discriminació entre molts ciutadans de Catalunya i altres territoris de l'Estat. Quan jo dic que pràcticament s'ha d'eliminar, el que vull dir és que ens hem de fixar en la millor situació del millor territori de l'Estat espanyol en aquesta matèria, i, com a mínim, posar-nos en aquell nivell. Suposo que en això hi estarem d'acord. Això, a hores d'ara significa un esforç pressupostari que serà complicat d'assumir, jo els ho vull avançar, però mi-

rem el camí per fer-ho, no serà fàcil, però nosaltres estem compromesos a anar per aquest camí per evitar, precisament, aquestes discriminacions que es produeixen de Catalunya respecte d'altres territoris de l'Estat.

El tema del Servei d'Ocupació de Catalunya. També d'acord, és un servei d'ocupació que no acaba de funcionar, que no acaba de fer la seva feina i, per tant, s'ha de reconvertir, s'ha de millorar, se l'ha de fer més eficaç. No pot ser que un servei d'ocupació acabi només, diguem-ne, possibilitant el 2 per cent de les contractacions noves que hi han al nostre país, això no pot ser, ja s'entén, no?

Ara –i sóc jo ara que li demano una cosa a vostè–, per què no ens donen suport, al futur Govern, per reclamar que els fons de la formació contínua a nivell espanyol es distribueixin íntegrament entre les comunitats autònomes i, en el nostre cas, la Generalitat de Catalunya? Perquè hi ha una sentència del Tribunal Constitucional o dues, o tres que no s'han aplicat mai, ni els governs del Partit Popular ni els governs del Partit Socialista. Facin-me un favor, ajudin-nos a aconseguir que això sigui així a Madrid. Aquí vostè ho pot fer, vostè truca el senyor Rajoy i el convenç que això ha de ser així, i que Catalunya pot ser l'exemple que després serveixi per a la resta de l'Estat espanyol; segur que això ens permetrà més musculatura financera per, precisament, anar en la línia d'aquesta formació contínua, tan necessària per altra banda.

Els temes de família, pobresa, tot això nosaltres ho subscriuim, ho he dit aquest matí, creiem que són prioritats importants. M'ha parlat d'un pla d'estalvi de 1.900 milions d'euros. Jo li demano que ens el faci arribar de seguida que pugui, perquè si està ben fet li asseguro que no hi ha cap problema a estalviar en despesa supèrflua, cap problema, per tant, vostè ens el fa arribar.

La nova Llei d'educació, senyora Sánchez Camacho, no hi estem d'acord, li ho dic clarament. Nosaltres som col·laboradors i coparticipants de la Llei d'educació que s'ha fet a Catalunya, creiem que és una llei que ha tingut un clar suport del Parlament de Catalunya. Vostès, senyora Camacho, s'han d'acostumar que les decisions tan àmplies i tan majoritàries dels parlaments han de ser respectades.

Vostès lògicament tenen tota la possibilitat de presentar una nova llei d'educació, però entenguin que aquí hi ha un acord de base. I pensin una cosa, li demano que en això hi pensin una mica més i una mica més a fons. No és bo –i això desgraciadament a Espanya ha passat massa vegades– que cada cop que s'inicia una legislatura es faci una nova llei d'educació, perquè si alguna cosa despista els mestres i els professors és exactament això, que cada govern que arriba fa la seva llei d'educació. I quan el president José Montilla i jo mateix vàrem decidir fer aquesta llei conjuntament era per dotar Catalunya d'una llei estable en matèria d'educació, governés qui governés. I això nosaltres ho respectarem, la desenvoluparem en la línia que nosaltres creiem que s'ha de desenvolupar, però el marc és aquest, i procurarem, a més a més, anar als objectius de qualitat de l'ensenyament que tots plegats estic convençut que perseguim.

El tema d'immigració. Jo li voldria dir el següent. Jo crec que en algunes coses no estem tan lluny quan jutgem això, però en altres sí, senyora Sánchez Camacho. I deixi'm dir-li una cosa, que espero que vostè se l'agafi amb esportivitat i que, per tant, no s'ofengui pel que ara li vaig a dir. Però quan tant i tant es queixen de la immigració, diguem-ne, il·legal, sense papers, no regular que hi ha en el conjunt de l'Estat espanyol, sobretot en alguns territoris, i també a Catalunya, vostè hauria de recordar que aquest fenomen ha succeït bàsicament entre els anys 99-2000 i l'any 2010, fins al punt que l'Estat espanyol s'ha convertit en l'Estat de tota la Unió Europea amb un percentatge d'immigració extracomunitària més elevat. Només en deu anys –només en deu anys– som els que tenim aquest percentatge més elevat.

I jo li puc dir, perquè ho conec, que tant el seu Govern com el Govern del Partit Socialista, el senyor Aznar i el senyor Zapatero, van fer una política bàsicament de portes obertes, i la van fer, a més a més, amb aquella idea que Espanya havia de ser un país més gran, que es pogués equiparar a altres països de la Unió Europea, com per exemple Itàlia o França. I això va portar a aquesta política de portes obertes, que és bastant contradictòria amb el que vostès avui ens demanen i amb el discurs que avui vostès estan fent.

Finalment, tres comentaris més. El tema de les sancions lingüístiques, vostè en deia les sancions lingüístiques... Jo els demano una cosa als representants del Partit Popular. Si vostès estan en contra de les sancions lingüístiques, jo els demano una, que aleshores estiguin en contra de les sancions lingüístiques sobre el català i sobre el castellà. Perquè el que no pot ser és estar en contra de les sancions lingüístiques només quan es tracta del català, i oblidar-se de les sancions lingüístiques amb el castellà.

Vostès saben que a Espanya, senyora Sánchez Camacho, fixi's, a Espanya, a l'Estat espanyol hi ha més de tres-cents regulacions, normes, decrets, ordres, i tot el que vostè vulgui, més de tres-cents, que suposen tota mena de sancions si no s'utilitza com cal utilitzar el castellà com a llengua oficial de tot l'Estat espanyol. Què fem? Ens les carreguem totes? El Partit Popular proposarà carregar-se totes aquestes sancions, pel tema del castellà? Perquè jo no entenc que vostès aixequin la bandera en el tema de les sancions lingüístiques quan es tracta del català, com si el català fos una mena de dialecte regional, folklòric i perifèric, i que en canvi resulti que quan es tracta del castellà, doncs, no hi hagi ni una sola paraula. En què quedem? Es tracta d'anar contra les sancions o es tracta de posar el català en una determinada categoria incòmoda. Jo vull creure que vostès estan contra les sancions i, per tant, espero amb gran delit que vostès presentin moltes iniciatives en el Congrés dels Diputats i a les Corts Espanyoles per suprimir tota la reglamentació lingüística en castellà que hi ha a l'Estat espanyol i també a Catalunya. Ja li ho dic, tenen molta feina, perquè hi ha més de tres-cents normes.

La Llei de consultes. Doncs, miri, per una raó molt senzilla, la volem modificar, perquè en aquests moments la que tenim són només consultes via referèn-

dum, i per tant totes les ha d'autoritzar el Govern espanyol. Doncs, nosaltres volem que aquest Parlament, de tant en tant, pugui autoritzar consultes al Govern de la Generalitat. I després no vagi més enllà del que jo he dit, ja veurem amb el pas del temps quines consultes són aquestes, però ho dic dintre del marc legal, l'Estatut ho permet –l'Estatut, senyora Sánchez Camacho, ho permet– i, per tant, escolti'm, per què no hem de poder fer una llei de consultes? Perquè un dia es pugui fer una consulta sobre si els catalans, per exemple, volen o no volen la gestió dels nostres aeroports feta des de Catalunya, per exemple? O per què no es pot fer una consulta sobre el pacte fiscal en la línia del concert econòmic?

La consulta vol dir cridar la gent a les urnes. Això no li deu fer por? Per tant, escolti, per què no? Jo li demano que vostè, en el seu moment, ens doni suport perquè la Generalitat de Catalunya pugui fer consultes als catalans sense necessitat d'anar a demanar el vistiplau del Govern espanyol del color que sigui.

I, finalment, vostè deia el tema de l'Estatut, el Constitucional, etcètera. Miri, jo també els demano una altra cosa, jo els demano que si vostès no volen entrar en aquesta línia del dret a decidir del poble de Catalunya, etcètera –ho puc entendre en el cas del Partit Popular–, però el que no entenc és el següent. El que no entenc és que vostès siguin partidaris que el Govern basc i el Govern navarrès recaptin i gestionin els impostos que es paguen i es generen en aquests territoris, i li neguin aquesta possibilitat a Catalunya. No ho entenc. Puc entendre que no estiguin d'acord que Catalunya tingui un estat propi, això ho puc entendre, vostès són el Partit Popular, no volen que Catalunya tingui un estat propi. Està entès. Puc entendre que els faci mandra anar cap al dret a decidir del poble de Catalunya, ho puc entendre. Puc entendre que no els agradi la manifestació del dia 10 de juliol a la capital de Catalunya, també ho puc entendre. Però el que no entenc és que el Partit Popular a Euskadi digui que el Govern basc ha de recaptar els impostos que es generen a Euskadi, i el Govern navarrès exactament igual, i, en canvi, el Govern de Catalunya, no.

Perquè si del que es tracta és d'apel·lar els drets històrics, i si és més nació un territori o menys nació un altre, etcètera, jo els vull recordar que l'any passat es va celebrar el sis-cents cinquantes aniversari de la creació de la Generalitat de Catalunya. I els voldria recordar, senyora Sánchez Camacho, que la Generalitat de Catalunya va néixer en el segle XIV com una institució que, d'entrada, estava especialitzada en la recaptació d'impostos. Per tant, si algun territori de l'Estat espanyol té dret històric a plantejar poder recaptar els propis impostos que es generen en aquest territori és Catalunya, i és la Generalitat de Catalunya. I què els demano, jo? Doncs els demano, senyora Sánchez Camacho, que, enlloc d'introduir, diguem-ne, determinades pors en el país sobre si nosaltres volem trencar o no trencar la societat catalana –ja he dit que no, ho he dit clarament aquest matí–, si volem portar el país en un determinat sentit o en un altre, ja he dit que nosaltres el portarem cap on he dit aquest matí: al pacte fiscal, en aquests propers anys, jo els demano que

vostès hi ajudin. Hi ajudin, perquè si vostès i el Partit Socialista ens hi ajuden tindrem molta més força a Madrid. I si a més a més tinguéssim la sort que vostès condicionen la seva actuació a Madrid com a diputats i diputades del Partit Popular o del Partit Socialista de Catalunya a la consecució d'aquests grans objectius nacionals, els asseguro que aquesta força seria molt gran. Molt més gran que el pugui reclamar un govern de la Generalitat, estigui en mans de qui estigui. Facin aquest pas, facin aquest pas, aquí no hi ha por, aquí no hi ha fractures, aquí hi ha un gran consens social, molts votants del Partit Popular, senyora Sánchez Camacho, ho volen, molts. Per tant, ajudin en aquest sentit, joestic convençut que si tenim el seu ajut i el del Partit Socialista, com a mínim podrem plantejar-ho amb la força que aquest país requereix.

I la darrera cosa. Miri, no es tracta de si nacionalistes o no nacionalistes, es tracta de saber i d'acceptar, i de voler, si Catalunya és o no és una nació. Evidentment no és obligatori pensar que Catalunya és una nació, no és obligatori, però vostè ha d'entendre que aquest és un sentiment molt majoritari a la mateixa Catalunya. I no és casualitat que un partit com Convergència i Unió, que des de sempre ha defensat que Catalunya era una nació, amb totes les conseqüències, no és casualitat que un partit així hagi guanyat totes les eleccions que s'han fet des de l'any 1980 al Parlament de Catalunya, no és casualitat.

Per tant, entengui que, tot i que totes les posicions són perfectament acceptables, hi ha una majoria del poble de Catalunya que s'identifica amb aquest criteri, amb aquest concepte de Catalunya com una nació, que, per cert, senyora Sánchez-Camacho, no és patrimoni exclusiu de l'ideari de Convergència i Unió, perquè això ho ha votat aquest Parlament per amplíssima majoria. I jo suposo que la voluntat popular de la gent expressada a les urnes que determina la composició dels parlaments en democràcia deu ser el valor més preuat, fins al punt que m'atreveixo a dir que els ordenaments jurídics fóra molt bo que s'adaptessin a la voluntat popular majoritàriament manifestada al llarg de molts i molts anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, per a la rèplica, en nom del Grup Parlamentari Popular.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats..., senyor Mas, em plau que amb moltes de les qüestions que nosaltres hem plantejat vostès hi estiguin d'acord, especialment amb aquelles en l'àmbit econòmic que anirem analitzant, especialment amb algunes qüestions concretes d'àmbit fiscal i laboral.

Avui, vostè presenta el seu pla de govern per als propers quatre anys. És evident que serà el proper Govern, quan estigui constituït, el que durà a terme i farà els pròxims pressupostos, però també és evident que

aquest dematí vostè no ho ha esmentat. I per nosaltres és una prioritat de govern, tan bon punt vostès assoleixin el nou Govern, dur a terme i realitzar uns pressupostos austers, realistes, que ajustin les previsions de creixement, de dèficit i de deute a la realitat, i no, com ens ha succeït en els quatre anteriors anys de govern, que quan no es complien les previsions de dèficit, que es multiplicaven per quatre, ens trobàvem que els pressupostos següents tornaven a ser uns pressupostos mancats de realisme, mancats de rigor.

Per tant, crec que la seva primera responsabilitat és fer aquests pressupostos, que el poble de Catalunya sàpiga que estem en una situació de pròrroga per l'agonia de la situació a què ens va dur fer les eleccions en el darrer moment, i que la prioritat del nou Govern és fer uns pressupostos per sortir de la crisi. Evidentment, jo no li puc dir, ni ens correspon, com els ha de fer; sí que podem ajudar a donar les propostes, les idees que nosaltres considerem que són per incloure en aquests pressupostos. Ja li dic que són més rigor, més austeritat, reducció de les despeses supèrflues, reducció de les subvencions ideològiques, fins i tot supressió d'aquestes subvencions ideològiques, i prioritzar la política social.

Vostès deien que, aquest pla d'estalvi, si el tenim, els el fem arribar. Amb l'avinentesa que ens correspon en aquesta cambra, vostè ho tindrà de seguida. Però li avanço perquè algunes qüestions, com vostè ha esmentat aquest dematí..., ha fet referència que en qüestions protocol·làries vostès les reduirien, les despeses, entre el 15 i el 25 per cent.

Doncs, miri, li avanço que per exemple el Govern de la Generalitat té més de 7 milions per a despesa d'atencions protocol·làries i representatives; nosaltres en plantejem el 40 per cent, de la seva reducció, es poden quedar en 2.927.000. I li ho avanço perquè vostè pugui acceptar això i ho pugui incloure. Exposicions i certàmens té més de 36 milions; es pot reduir en un 80 per cent. I, per exemple, que prestacions com informes, treballs realitzats per altres empreses, que pugen molts milions, es puguin reduir en un 80, en un 100, en un 50 per cent. De segur que li serà molt útil aquesta feina feta prèviament pel Partit Popular i que dóna una reducció de 1.900 milions, que podran anar a reduir més de dos-cents barracons anuals –i m'agradaria que fóra un compromís del seu pròxim Govern–, a incrementar la ràtio de pressupost i d'inversió per alumne que permeti als pares tindre millors possibilitats, tant a la pública com a la concertada, millors possibilitats d'accés, de gratuïtat de totes les activitats i dels llibres, per exemple, en totes les etapes escolars, o d'altres qüestions que vostè ha de prioritzar, amb prestacions com la dependència o amb altres moltes a la família, que de ben segur que amb aquesta reducció vostè no haurà d'esperar que hi hagi creixement econòmic al país, sinó que ja podrà reordenar les despeses.

Ens plau que vostè digui que l'Institut Català de Finances ha d'anar en aquesta línia i que ha de tindre més avals, més crèdits, però per això necessitem més diners, torno a dir, ajustos pressupostaris, d'acord a la realitat, sense malbaratar els impostos dels contribuents, que els costa molt de pagar els impostos als ca-

talans, i han de ser gestionats de manera eficaç i eficient, i espero que el seu Govern així ho faci, perquè per gestionar com ho feia el tripartit ja estava el tripartit, i de ben segur que vostè ho pot fer diferent.

Nosaltres li demanarem dues peticions, que ja li vàrem presentar al senyor Montilla i no va posar en clar. Una, un gran acord amb les entitats financeres catalanes per ajudar a la liquiditat i a una major flexibilitat per a la petita i mitjana empresa, els autònoms, els empresaris, que estan ofegats i escanyats per la manca de crèdit i la manca de liquiditat. En segon lloc, reduir les exigències dels préstecs de l'ICF, que moltes vegades són encara més exigents que els mateixos requisits de les entitats financeres per accedir al crèdit. Per això no serveix. Si tenim l'ICF i encara és molt més exigent, escolti'm, miri, els catalans estan cansats de paperassa, estan cansats de burocràcies, estan cansats d'exigències i el que volen és un instrument útil i eficaç. I en tercer terme, el que li he dit, que el mateix ICF sigui l'aval del paper comercial o del descompte del paper comercial de moltes empreses.

També li'n podem presentar una altra més, i és que els deutes que té l'Administració, siguin ajuntaments o sigui la Generalitat, amb les petites i mitjanes empreses, aquest mateix deute sigui l'aval perquè moltes empreses puguin anar a accedir al crèdit, perquè el que no és acceptable és que, si les administracions, ajuntaments o Generalitat, no paguen en els terminis, no solament no paguin en aquests terminis que ara estableix la nova Llei de morositat..., sinó que això sigui, a més, senyor Mas, un aval i no pas un perjudici perquè puguin accedir al crèdit, perquè tenen aquells diners i no els han pagat les mateixes administracions.

Jo, quan he fet referència als impostos, és perquè vostè ha utilitzat, i així ho hem buscat en el discurs, altres paraules aquest dematí. Vostè ha dit aquest dematí revisar, revisar progressivament, no reduir, l'impost de successions. Nosaltres hem llegit aquesta paraula i hem considerat que el que s'ha de fer és suprimir, amb un 99 per cent de bonificació, perquè és un impost de titularitat estatal, bonificar el 99 per cent aquest impost, i per tant reduir, no progressivament, sinó que ens agradaria que ho poguéu fer l'1 de gener del 2010.

Evidentment, senyor Mas, vostè té la raó en el que ha dit, i així li ho vàrem traslladar en la primera reunió de govern: vostè primer ha de saber com estan els comptes de la Generalitat. Jo vaig llegir que el Govern que ara ens deixa anava a fer públics aquests comptes per evitar que posteriorment poguéu haver-hi crítiques. En el dia d'avui encara no ho hem vist –en el dia d'avui encara no ho hem vist. Tant de bo que ho vegem abans que finalitzi aquest Govern, que pocs dies els queda, però encara són Govern; tant de bo que tinguem aquests comptes públics, sapiguem què hi ha als calaixos dels comptes del Govern de la Generalitat i sapiguem quina és la situació real i la situació de comptabilitat financera i pressupostària dels comptes de la Generalitat.

Li demanem, senyor Mas, que, sens dubte, ho faci públic, no solament als partits polítics, sinó al poble de Catalunya, que crec que ha de saber i ha de ser co-

neixedor de quina ha estat la gestió, la utilització dels seus recursos i per tant l'execució d'aquests recursos.

Envers el Servei d'Ocupació de Catalunya, li agraeixo que estigui d'acord. Tant de bo posem en marxa una mesura perquè pugui dur-se a terme la modificació del Servei d'Ocupació de Catalunya i s'estableixin modalitats d'intermediació públicoprivats per garantir una millor intermediació al país. El que no pot ser és que amb 600.000 aturats només s'«intermediï» en els serveis públics un 2 per cent, un 2 per cent de l'oferta a Catalunya, quan hi han més de 150.000 contractes registrats i hi han més de 100.000 currículums registrats en el Servei d'Ocupació de Catalunya. I no es produeix aquesta intermediació. Per tant, presentarem aquesta llei al més aviat possible perquè pugui dur-se la modificació.

Vostè ha parlat aquest matí, senyor Mas, de l'impuls als sectors productius, a tots, a l'agroalimentari, a la pagesia, al sector industrial, sector del comerç, sector turístic, sector pesquer, sectors estratègics, sectors emergents; que ens manca al nostre mercat, tant mercat de treball com mercat productiu, competitivitat i productivitat, i que s'ha de basar en la recerca i en la innovació.

Nosaltres estem d'acord amb això; per tant, li demanem un major impuls del Pla d'innovació, que és l'únic que vàrem signar el Govern del Partit Popular..., i que no ha tingut encara ni ha assolit cap dels seus objectius, que estaven marcats en el pla que tots vàrem signar.

Però vostè ha parlat també aquest dematí de formació, i ara ens ha demanat suport. Miri el que li vaig a dir. Jo vaig ser principalment la persona que va transferir la formació ocupacional a Catalunya –la formació ocupacional a Catalunya. I li ben asseguro que envers el model de formació continuada, envers el model actual de Forcem, hi han moltes coses a millorar, que en podem parlar, i li asseguro que en podem parlar, però també parlarem d'un nou model de gestió i de redistribució de l'acció formativa al territori que en aquests moments no està produint el grau d'eficàcia que caldria per a la formació a les nostres empreses, per als joves i per als treballadors de qualitat i sobretot de nivell que necessiten les empreses.

Senyor Mas, vostè ha plantejat altres qüestions; envers, per exemple, la immigració. Vostè parlava de la immigració i de l'educació. Vull passar, en primer lloc, a parlar de l'educació. Jo lamento, senyor Mas, que vostè no vulgui modificar aquesta llei, ho lamento, perquè crec que –i coincideixo amb vostè en una cosa– els governs haurien de mantenir un model educatiu; com ha succeït a Espanya, en què quan el Govern del Partit Popular tenia una nova llei, es va suprimir, no es va deixar ni posar a efecte, aquesta llei, i el nou Govern socialista va fer i va passar de la LOGSE a la LOE, sense tindre en compte la Llei de qualitat educativa del Partit Popular. Per tant, el fracàs del model educatiu a Espanya és responsabilitat única i exclusiva dels governs socialistes –dels governs socialistes–, no dels governs del Partit Popular.

Jo li vull dir, senyor Mas, no contribueixi a aquest fracàs, no contribueixi a aquest fracàs, perquè nosaltres volem una educació de qualitat, en què es valori el profes-

sor, l'autoritat del professor. I li avanço que presentarem també una llei que reconegui l'autoritat del professor i que es reconegui com a autoritat pública per poder exercir l'exercici de la docència que correspon amb qualitat.

Però també volem un model educatiu trilingüe, senyor Mas, també volem un model educatiu trilingüe. Creiem que tant el català com el castellà han de ser llengües vehiculars i d'ús normal en l'educació a Catalunya i als nostres fills. I volem un model trilingüe en català, en castellà i en una tercera llengua. Creiem que això és el millor per al model educatiu a Catalunya.

Vostè no hi està d'acord, però nosaltres tenim un compromís, una responsabilitat amb els nostres principis, amb el nostre electorat, amb les nostres conviccions. I li asseguro que durem a terme aquestes lleis i que esperem el màxim consens, perquè creiem que el model educatiu actual és un model educatiu que ens ha portat al fracàs, i no creiem que aquesta llei, rebutjada pel 80 per cent dels professors, sigui l'instrument i l'eina que ens permeti recuperar els nivells educatius que necessitem a casa nostra.

Senyor Mas, vostè ens demana esportivitat, en algunes decisions. La política, com la vida, sempre és tindre uns marges i unes flexibilitats i una esportivitat que li ben asseguro que nosaltres, per la pràctica que tenim, la tenim molt desenvolupada, aquesta esportivitat, li ho ben asseguro. Però li puc avançar que, amb governs anteriors, tant governs socialistes com governs del Partit Popular, vostès també hi eren presents, al Congrés dels Diputats. Senyor Mas, vostès han donat suport a lleis d'immigració, vostès; per tant, vostès també seran coresponsables del que han fet uns i altres, perquè vostès també hi eren i van donar-hi suport. I amb això no vull dir res més que el que hi ha, que és que vostès no eren absents del Congrés dels Diputats ni de les grans decisions de política d'immigració que es van dur a terme a casa nostra.

Però, miri, jo, si ho vol, en concret, vostè ha parlat que som el país que més immigrants extracomunitaris tenim. Per nosaltres, que hi hagin comunitaris o extracomunitaris és una dada mancada de rellevància. Jo el que sí crec que és més rellevant és si tenim un alt grau d'immigració irregular, en situació d'illegalitat, que no pas si els immigrants són comunitaris o no comunitaris. Els immigrants són persones que dignament vénen a construir el seu futur, vénen a buscar una oportunitat de treball i el que volen és desenvolupar aquest futur i aquesta oportunitat de treball a casa nostra.

El que jo sí crec, senyor Mas, és que no hem de donar l'esquena a les situacions reals que es produeixen a Catalunya. Alguns hem estat molt criticats en campanya electoral, per això li deia allò de l'esportivitat, ja estem molt curats de tots aquests espants.

Però, miri, després hem vist que quan presentàvem el contracte d'integració dels immigrants, hi havien al·caldes –per cert, del Partit Socialista– que presentaven i sol·licitaven que en el desenvolupament del reglament d'estrangeria fos requeriment imprescindible l'arrelament i, si no es complia amb civisme aquest arrelament, es deneguessin els permisos tant de treball com de residència, que és el que dèiem nosaltres en el

contracte d'integració, com també dèiem, alhora, en el contracte d'integració, l'exercici del retorn voluntari, com el senyor Corbacho, aquí present, va aprovar un decret, quan va ser ministre, de retorn voluntari que establia aquest retorn voluntari amb el manteniment dels seus papers i que el van exercitar més de dotze mil persones a Espanya.

Per tant, nosaltres el que sí li demanem és que, per a aquestes decisions, vostès actuïn amb responsabilitat, perquè necessitem aquesta responsabilitat.

Sancions lingüístiques. Vostè parlava si era per qüestió de llengua o per qüestió de sancions. Està bé, està ben plantejat, és una manera de sortir-se'n. (*Veus de fons.*) No, no digui pas que no..., no, no, ja està bé això. Ara, miri, jo és que crec que quan un estat té una llengua, una moneda, s'han d'establir unes garanties, perquè es faci amb aquesta llengua o amb aquesta moneda; per tant, a la resta d'Espanya, escolti'm, doncs, clar, que es posin a parlar, doncs, amb una altra llengua crec que no és el que és normal, no?, perquè no garanteix la seguretat alimentària, la seguretat de tota mena que necessiten els consumidors. Però és que a Catalunya hi han dues llengües oficials. El que nosaltres no volem és que se sancioni a Catalunya per retolar amb una de les dues llengües oficials i no volem que això sigui així i no volem que això se segueixi produint així.

Vostè parlava, després, de la Llei de consultes. Evidentment, clar que poden fer-ho, senyor Mas, faltaria més!, la capacitat democràtica és per fer tot el que vostès considerin i tots els que considerem d'acord amb el nostre estat de dret i d'acord amb el nostre règim i model econòmic i jurídic.

Ara, jo li diria, i li ho he preguntat: «Vostè vol fer aquesta reforma de la Llei de consultes –vol fer aquesta reforma– perquè es pugui fer un referèndum per la independència a Catalunya en aquests propers anys?» Si vol, li ho pregunto més concretament: «Vostè vol fer un referèndum per la independència en aquests propers anys o vol que, a partir de la iniciativa legislativa popular, es faci un referèndum de la independència a Catalunya?» Això és el que nosaltres li hem preguntat. Nosaltres no ho volem. Nosaltres creiem que Catalunya no és el que necessita. Nosaltres creiem en una Catalunya forta dins d'una Espanya diversa, plural, una Espanya del segle XXI, però no pas una Catalunya independent.

Vostès parlaven de pors. Miri, nosaltres cap por, faltaria més! Nosaltres el que hem parlat és que creiem que el plantejament que vostè ha fet aquest dematí, la transició cap al dret a decidir, pot ser una transició cap al dret a decidir a la independència de Catalunya. I li ho hem preguntat nosaltres i el Partit Socialista. Vostè no ens ho ha dit. Si estem en una transició, cap a on? El senyor Mas ens diu: «Transició». Bé, però, cap a on? –cap a on?–, amb quins terminis?, a on vol arribar vostè amb aquesta transició?, a on vol arribar? Perquè a decidir... Jo crec en el dret a decidir de les persones, vostè creu en el dels pobles, però jo crec en el de les persones i ja hem decidit i decidim, contínuament, en les conteses electorals.

Jo no li he parlat, senyor Mas, de si Catalunya és o no una nació, ni dels sentiments. Crec que envers els sen-

timents no puc ni haig de parlar des d'aquesta tribuna. Els sentiments són legítims i cadascú els té. Vostè, si els vol tenir com a nació, està en el seu dret. Jo també estic en el meu dret de no creure ni considerar que Catalunya sigui una nació, sinó que sigui una nacionalitat històrica, com està en la nostra Constitució, que és i ha estat la llei més votada en referèndum en aquest país i sempre s'obliden de dir-ho.

Ara, el que jo sí li he dit, senyor Mas, és si vostè vol portar Catalunya a una nació independent. Això és el que jo li dic: si vostè vol una nació independent fora d'Espanya. Si això és el que vostè vol, nosaltres no ho compartim. I si aquest camí, aquesta transició cap a la independència ha de tindre aquest final, pensí vostè que hi hauran milers de catalans que no hi estaran d'acord.

Vostè el que fa és reconvertir això en un nou discurs identitari: el del pacte fiscal. Molt hàbil també per la seva part, eh?, senyor Mas, molt hàbil. Perquè, és clar, qui no vol tenir més diners? Tothom, escolti, vostè ho pregunta..., surt demà, aquí, al carrer: «Qui no vol més diners?» Les comunitats autònomes, les persones..., tots volem més diners, escolti. Digui-li a Madrid si no vol més diners o a Balears o a qualsevol..., voldran més diners, és clar!

Ara, parlem seriosament, senyor Mas –parlem seriosament. Vostè vol aquest concert econòmic que, a més, amb trenta-cinc anys de democràcia no l'ha volgut? Ens diu: «La història del general» –que sí, sí, la història del general i de la institució del general va ser en temps de guerra per poder recaptar els impostos, si la sabem..., alguns que no som nacionalistes també sabem la història del nostre país, ho sap vostè?, la sabem, i sabem que tenia com a origen aquest origen de recaptar diners.

Però, senyor Mas, nosaltres creiem que, si es diu això, el que s'ha de dir és el que es vol del model d'Espanya. Perquè, si Catalunya vol aquest concert econòmic, també el poden voler altres comunitats com Madrid, com Balears, com Andalusia, com qualsevol altra. Llavors, diguem de què estem parlant clarament. Estem parlant de canviar el model de l'Espanya actual?, de fer-la federal?, de fer-la confederal? Digui tot el que suposa, perquè els catalans, quan escoltin aquesta proposta, senyor Mas, han de saber el que porta aquesta proposta.

I jo li vull dir dues coses, i acabo amb això. Miri, no paguem impostos els territoris, els paguen les persones, senyor Mas, els paguem les persones, les persones físiques, les persones jurídiques; i són, evidentment, els territoris, com també dins de Catalunya, els que paguen de manera diferenciada. Li'n farà només un apunt, a tall de reflexió. Barcelona... –ara que jo pago impostos a Barcelona, abans els pagava a Girona–, ara, m'he assabentat que a Barcelona paguem més del 77 per cent d'impostos i rebem el 65 per cent dels serveis. Aquests serveis van complementats..., la resta del que paguem a Barcelona, a Girona, a Lleida i a Tarragona per a vertebrar el país. Doncs, si apliquéssim el mateix model de concert que vostè vol, tot el que recaptaríem a Barcelona ens ho quedaríem a Barcelona.

O si posem un exemple de Barcelona ciutat. Miri, segur que el Raval, segur que Ciutat Vella no paguen el

mateix que Sant Gervasi, no paguen el mateix que altres barris o districtes de Barcelona en els quals les persones que hi viuen tenen més capacitat adquisitiua i, per tant, paguen més impostos i hi contribueixen amb més impostos.

Jo li ho dic, perquè això també es pot plantejar, també. I li vull referir amb això, senyor Mas, que quan parlem del dèficit fiscal, quan parlem del concert econòmic, hem d'explicar bé als catalans el que suposa, hem d'explicar bé el canvi que comportaria i hem d'explicar bé que no estem parlant de trencar res, sinó que estem parlant d'una nova idea d'Espanya, per part seva, en plantejar això.

Nosaltres li agraiem, senyor Mas, que digui que, bé, vostès s'ho pensaran –ja deu confiar que al Govern d'Espanya hi haurà el Partit Popular, que de ben segur que hi estarà molt aviat–, però li ben asseguro que no crec que les coses canviïn, i no crec que el Govern –o en aquest cas el meu partit, si és pròxim Govern– estigui a favor d'un nou model, en aquest cas, d'Espanya, diferenciat del model de l'Estat de les autonomies que estem ara.

Per tant, senyor Mas, jo, quan sentia algunes d'aquestes paraules, recordava també les paraules del debat de l'Estatut. Vostès deien: «Augmentarem el sostre d'autogovern i tindrem un millor model de finançament.» Després de dos anys emprats per a la negociació del model de finançament, vostè mateix, senyor Mas, quan el Govern de la Generalitat va assolir un nou model de finançament, va dir que no era el model de finançament que necessitava Catalunya –jo ho comparteixo– ni que era el model de l'Estatut.

Jo els demano que no tornem a portar la societat catalana a un debat de frustració, a un debat, al llarg d'aquests dos anys, que deixi de banda les prioritats del país, que necessita ser l'avantguarda d'Espanya i l'avantguarda d'Europa, i, si vostè, senyor Mas, aposta per la ròtula de Catalunya en l'arc de la Mediterrània, jo aposto per la Catalunya líder i motor d'Espanya, per la Catalunya líder i motor de les regions europees. Aquesta és la diferència entre el seu model de país i el meu.

Però, a banda de tot això, el qui es presenta a la investidura per ser president de la Generalitat és vostè, senyor Mas, no sóc jo, és vostè; i, per tant, el qui ha de recaptar els suports, senyors Mas, és vostè.

I li avançaré una cosa aquí. Miri, podria no dir-la, però, miri, la diré. Aquest dematí, quan el sentíem, del primer al setè dels eixos que vostè anunciava, excepte el relatiu en matèria d'educació, podíem haver valorat o podíem haver considerat la seva investidura; però, sentint el vuitè eix en què vostè torna a portar com a prioritat del país la transició cap a no sabem què i, un altre cop, la transició a la Catalunya nacionalista, jo i el nostre grup hem considerat que no podem donar suport a un president que prioritza una transició cap a una Catalunya nacionalista i no cap a una Catalunya plural de 7 milions de catalans que estan orgullosos de ser catalans i de ser espanyols. I que el que hauria de fer vostè, senyor Mas, és tornar a reconduir les relacions Catalunya i Espanya, i aquí sí que ens oferim, senyor Mas, com un instrument negociador per tornar a recuperar i a reforçar el nostre prestigi i les relacions i el nostre encaix

amb Catalunya, perquè la majoria dels catalans, ho toro a dir, se senten catalans i espanyols.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, a mi em sorprèn una mica que vostè dediqui tants i tants minuts de la seva intervenció a tota aquesta part final, perquè diu que això és el que no toca. Vostè diu: «D'això, no n'hauríem de parlar» i, alhora, resulta que vostè, bàsicament, parla d'això. Diu: «Bé, aquí, deu haver-hi una certa, diguem-ne, contradicció, no?» Però suposo, doncs, que, en el fons, a vostè, li agrada parlar-ne o busca algun altre objectiu i, aleshores, en parla, i per això ens diu: «Els altres no en parlem, ja en parlaré jo.» Molt bé, doncs, d'acord; doncs, ja en prenem nota, no?

A veure, deixi'm dir-li unes quantes coses, aquest cop, de manera molt més breu, perquè segur que tindrem ocasió, durant aquests propers quatre anys, de parlar i debatre llargament de moltes de les coses que vostè ha apuntat avui aquí, no? Deixi'm començar pel final i acabaré pel començament, si vostè m'ho permet.

Vostè ha dit, al final de tot: «Una mica més i el votem a favor, no?» (*Veus de fons.*) Sí, ha dit això. (*Veus de fons.*) Bé, dona, no s'impressioni tant, no passa re... (*rialles*) –no passa re, no passa re. Diu: «Jo recullo...» Jo parlo una mica col·loquialment, pots ser he anat més enllà del compte, però, vaja..., he entès això, no? Vostè ha dit: «Una mica més...», o «una mica menys» –per ser més precisos, una mica menys–, «i el votem, no?» Però, vostè realment es pensa que jo podia, avui, venir a la tribuna del Parlament de Catalunya, després d'haver guanyat les eleccions com les hem guanyades, amb el programa que hem portat i oblidar-me d'una part significativa d'aquest programa per complaure'ls a vostès? Suposo que no ho pot pretendre.

Ara, vostè dirà: «Escolti'm, nosaltres..., hi ha una part del seu programa amb la qual no estem d'acord.» Perfectament legítim, jo ho entenc perfectament. Però, de la mateixa manera que vostè no està d'acord amb una part d'aquest programa, vostè ha d'entendre que una part molt important d'aquest país sí que hi està d'acord.

Jo sóc conscient –ho he dit aquest matí– que, com que no és la part del país que ens dona majoria absoluta, doncs, nosaltres hem d'arribar en aquest Parlament i arribar a acords i arribar a pactes, ho he dit aquest matí. Però és que li diré una altra cosa: és que encara que haguéssim tingut majoria absoluta, hauríem fet exactament el mateix en els grans temes de país.

Jo, avui, m'he presentat aquí amb un discurs que reflecteix el nostre programa electoral, que, lògicament, havia de ser un programa de Govern. Però sóc conscient que aquest país no tirarà endavant –i ho he dit aquest matí–

només amb un govern fort, fins i tot, encara que el Govern ho fes bé, hipotèticament, tampoc el podria aixecar només el Govern aquest país: cal el concurs de molta altra gent. Però, com vostè comprendrà, demanar-me que quan jo vingui al Parlament a defensar un programa que ha guanyat les eleccions i que ha tingut un suport molt ampli, que m'oblidi d'una part substancial d'aquest programa, jo..., seria traïr la voluntat popular de molta gent que ens ha votat. I això estic segur que una persona d'esperit democràtic com vostè entén perfectament que això jo no ho podia fer ni ho havia de fer.

Segona cosa. Vostè diu: «No sabem on porta la transició que vostè planteja.» Jo els ho he explicat aquest matí, una altra cosa és que no es vulgui entendre. Jo els he dit: «Durant trenta anys..., és més, durant més de cent anys, les forces polítiques catalanes de tot color o de gairebé tot color han fet una aposta per un estat espanyol plurinacional.» És veritat o no que la sentència del Tribunal Constitucional es carrega aquesta possibilitat? Que vostè ja hi està d'acord, per això van presentar el recurs, però es carrega aquesta possibilitat. I, aleshores, la seva alternativa quina és? No fem re, des d'aquest punt de vista nacional, que preocupa molta gent també? Perquè la nació no és la nació teòrica dels quadres, de les pintures, dels museus, dels retrats... La nació són les persones, senyora Sánchez-Camacho. I les persones no són només individuals; són individuals i tenen un sentit col·lectiu de les coses. Vostè defensa la família; què és la família, sinó un sentit col·lectiu d'organitzar una societat? Doncs, la nació, o el barri, o el poble, o la ciutat, és exactament el mateix, és una altra dimensió de la col·lectivitat de tota persona. Per tant, no es poden separar, la nació i les persones, perquè són una sola cosa, sigui la nació castellana, sigui l'espanyola, sigui la catalana, sigui la francesa, sigui qualsevol.

Per tant, transició cap a on? Els ho he dit: cap allò que majoritàriament, amb majories molt àmplies, el poble de Catalunya vagi decidint en el futur, tenint en compte que la nostra aposta centenària d'intentar transformar Espanya en un estat plurinacional està condemnada al fracàs. Ens podem dedicar trenta anys més a intentar-ho, però està clar que Espanya no vol ser canviada en aquest sentit. I tenen dret a no ser canviats; senyora Sánchez-Camacho, estic d'acord amb vostè: tenen dret a no ser canviats. Però els catalans també tenim dret a fer el nostre propi camí, també hi tenim dret. I, per tant, si hi tenim dret, el lògic és que el puguem fer.

Com l'hem de fer?, posant-hi límits? Jo no n'hi posaré. Jo en aquest camí de futur nacional de Catalunya, senyora Sánchez-Camacho, no hi posaré límits, perquè trairia les meves conviccions personals; però és que, a més a més, trairia el programa de Convergència i Unió.

Ara, jo hi poso una condició, que és molt important, i és que qualsevol cosa que el poble de Catalunya decideixi en aquesta línia de futur, en aquesta transició, qualsevol cosa que decideixi, ho ha de fer per molt amplis consensos interiors. Si aquests es donen, quina por hem de tenir? Vol dir que una majoria molt important del poble de Catalunya ho vol.

I aquí és on hi ha el tema dels diners i del pacte fiscal. Vostè sap que la majoria del poble de Catalunya

vol que Catalunya administri els seus propis recursos, pacte fiscal en la línia del concert econòmic. Quina por ha de fer, això? Doncs, cap. Doncs, per què no s'hi apunten? Per què? Perquè al PP a nivell espanyol no li agrada? Perquè no sé què? Però vostès són un grup en el Parlament de Catalunya, vostès han de defensar els interessos de Catalunya primer de tot, abans que res més. I, per tant, jo els convido novament a defensar aquesta línia de grans acords a Catalunya, en la línia concretament del pacte fiscal.

I vostè diu: «Som les persones, les que al final decidim», etcètera, no? Jo li poso un exemple, senyora Sánchez-Camacho: quan es va votar en referèndum si acceptàvem o no el Tractat de la Unió Europea, no va ser l'Estat espanyol el que va decidir en aquest cas adherir-s'hi?, i no va ser França, que va dir que no? I ara resulta que els territoris no tenen veu? És a dir, quan Espanya o França han de dir un que sí i l'altre que no al Tractat de la Unió Europea, qui parla? Doncs, parlen els estats. Doncs, escolti'm, si parlen els estats en un sentit, el poble de Catalunya també deu poder parlar, perquè aquí no hi ha ciutadans de segona i ciutadans de primera. No es tracta de ser nacionalista o no ser nacionalista, es tracta de saber si un poble té dret a pronunciar-se sobre els seus propis afers col·lectius. Jo estic convençut que en el fons vostès, en això, també hi estan d'acord.

I una altra cosa que li volia dir en aquesta línia. El tema de..., una mica, el nostre encaix en el conjunt de l'Estat espanyol. Vostès no creuen que ha arribat l'hora que Catalunya comenci també a fer preguntes a l'Estat espanyol de fins a quin punt l'Estat espanyol es vol fer atractiu perquè Catalunya se senti respectada a dintre d'aquest Estat? O és que sempre som nosaltres que hem de donar les respostes a les preguntes que ens fan des de fora? «Fins a on voleu arribar?», «No us passeu d'aquesta línia», «Feu bondat», «Tingueu sentit d'Estat», etcètera, no? I no ha arribat un punt en què Catalunya, després de tants i tants i tants anys de contribució generosa a l'interès general espanyol, comença a tenir dret a fer preguntes ella? No som nosaltres també com a catalans que hem de poder preguntar a Madrid i a l'Estat i als poders centrals de l'Estat si l'Estat espanyol es pensa transformar algun dia en un estat que sigui amable i que aculli la realitat catalana tal com la senten la majoria dels catalans? Pensin una mica també en això. No sempre hem de donar les respostes; també nosaltres tenim dret a fer preguntes, igual que se'ns fan per part de l'Estat a nosaltres en moltes ocasions.

I dit això, i molt ràpidament, en tota la resta de temes, jo ja li he dit que hi estàvem bàsicament d'acord. A presentar els pressupostos, com vostè comprendrà, absolutament d'acord. Jo els explicaré la situació de les finances de la Generalitat tal com estiguin; no com a retret respecte a ningú, ho vull deixar clar, nosaltres no anirem al Govern de la Generalitat a fer acusacions contra els altres, contra els que hi hagin potser, simplement intentant explicar la veritat. Veurem, a partir d'aquell moment, doncs, quin marge tenim, quines possibilitats tenim per tirar endavant determinades polítiques.

En els temes de formació i en el tema del SOC concretament, li dono tota la raó: necessita una evolució i necessita clarament millorar en molts sentits.

Respecte a la immigració, doncs, vostè diu: «Vostès hi van votar a favor.» D'acord, nosaltres vam votar a favor de les grans lleis a nivell estatal, però no hem estat mai en el Govern espanyol aplicant-les, no som els que hem donat els visats, ni els que hem fet els controls a Barajas per saber si entraven més o menys immigrants, com vostès comprendran. Això no ho feia Convergència i Unió.

I finalment, el tema de la llengua. Senyora Sánchez-Camacho, jo ara ja he arribat allà on crec que havíem d'arribar en aquest tema de la llengua. Ja hem vist a través de la seva intervenció que una cosa és el castellà i una altra cosa és el català. Ja ho hem vist –ja ho hem vist. (*Veus de fons.*) Sí, dona, ho hem vist perquè..., per una raó molt senzilla, no? Perquè vostè acaba dient: «No, no, és que hi ha d'haver regulacions que obliguin a l'ús del castellà, però no n'hi ha d'haver que obliguin a l'ús del català.» Doncs, ja hem arribat al cap del carrer. Sí, més o menys, vostè ha dit això, perquè..., vaja, jo he... (*Alicia Sánchez-Camacho i Pérez intervén sense fer ús del micròfon.*) No? Doncs, aleshores, si m'he equivocat..., si m'equivoco, m'equivoco, eh?, no hi ha cap problema a reconèixer l'error. Jo he entès això.

Aleshores, dius: home..., clar, jo entendria que el Partit Popular estigués en contra de totes les sancions i reglamentacions lingüístiques, això ho podria arribar a entendre; el que no puc entendre és que estigui en contra d'un i no d'uns altres. Perquè, perdoni'm una cosa, senyora Sánchez-Camacho, expliquem-ho clar d'una vegada: no hi ha cap norma ni cap llei a Catalunya que prohibeixi etiquetar en castellà re. I això vostès han d'ajudar a explicar-ho bé, perquè és que, si no, a fora de Catalunya se n'aprofiten, que no ho expliquem bé nosaltres. No hi ha cap norma que impedeixi retolar res en castellà. Hi ha normes, aprovades per àmplies majories d'aquest Parlament, que obliguen que, com a mínim, s'etiquetin coses en català. Per cert, quan dic «etiquetar» em refereixo a «retolar», perquè després les etiquetes dels productes i els reglaments de l'etiquetatge són els que són; per cert, plens de sancions si no s'etiqueta en castellà.

I vostè no pensa que aleshores, si el català és la llengua pròpia de Catalunya, un ciutadà de Catalunya o una ciutadana tenen dret a ser atesos en la llengua que consideren pròpia i amb la qual han nascut i que és la pròpia d'aquest país? Perquè, de llengües –vostè té tota la raó–, n'hi ha dues d'oficials: el català i el castellà. Però de llengua pròpia a Catalunya només n'hi ha una, que és el català. Oficials, dues; pròpia, una. I, si només hi ha una llengua pròpia, aquesta llengua, senyora Sánchez-Camacho, s'ha de respectar, per part de la gent que s'hi sent identificada i per part de la gent que no s'hi sent tan identificada, en la mesura en què estan en una comunitat i en una nació que es diu Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, fent ús del dret a contrareplicar.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyores i senyors diputats... Senyor Mas, jo començaré pel final que vostè ha fet. I fixi's que, de molts anys ençà, quan es parla del tema de la llengua, moltes vegades es diuen coses que no s'han dit, s'interpreten coses que no es corresponen amb la realitat. I a mi m'agradaria que d'ara endavant parléssim exactament del que estem parlant i no d'una altra cosa diferent. A més, per això serveixen les llengües, per comunicar-nos.

Li ho dic per una qüestió. Miri, quan nosaltres, per primera vegada, el Partit Popular, vam presentar que el castellà i el català podien ser, a lliure elecció dels pares, la llengua vehicular de l'educació infantil dels nostres fills, se'ns va dir de tot: que volíem segregar, que volíem separar, que volíem posar els alumnes a dues aules..., de tot. El Partit Popular només deia el mateix que estaven fent escoles a Catalunya, que era escollir la llengua vehicular, en la casella de preinscripció que s'utilitzava, fins als sis anys i l'educació infantil dels fills. No segregava ningú. Per tant, ja m'agradaria que, si d'ara endavant parlem de la llengua, la tractem amb el rigor del que diuen uns i del que diuen uns altres. I em plauria que fos així, perquè per a alguns la llengua és un element de construcció nacional; per mi no ho és, senyor Mas, per mi és la meua llengua pròpia, la llengua del meu país, de la meua terra, però també és la meua llengua pròpia el castellà. I, igual que amb els sentiments de la nació, jo els demano el mateix respecte –el mateix, ni un apunt més, el mateix– cap als que demanem la llibertat de poder-ne utilitzar una o una altra, amb el mateix sentiment i amb el mateix respecte. Ni som més catalans, ni menys; ni som catalans de primera, ni som catalans de segona. S'han acabat aquests discursos.

Vostè diu: «Una cosa per vostè és el català i una altra és el castellà.» Sí, evidentment; i l'anglès, i l'aranès, i el francès, tot és diferent. Si això és el que vostè ha entès abans, evidentment, sense cap mena de dubte; llengües mil·lenàries que parlen milers de persones, tant el català com el castellà. És evident que al català li hem de donar un ajut i una preeminència i li hem de donar un suport i un incentiu, però vostès i nosaltres discrepem de la manera de fer-ho. Vostès volen polítiques lingüístiques d'obligació; jo vull polítiques lingüístiques d'incentiu, que siguin compartides amb la llibertat d'elecció de la llengua castellana. Aquesta és la seva diferència amb la nostra: la seva política lingüística és d'obligació, les nostres no, són d'incentiu i de promoció d'una llengua que no malmeti i no menystingui l'ús social d'una altra. I coincideixo que l'ús del català és molt més dèbil, clar que sí, i que s'ha de potenciar, clar que sí, i m'hi trobaran sempre. Però amb polítiques lingüístiques d'incentiu, no d'obligació, perquè no crec en les obligacions, sóc profundament lliberal i crec en la llibertat de l'ús de les llen-

gües i en la llibertat d'ús de pertinença i de sentiment cap a les llengües.

Per tant, vostè diu... Ja sabem que és part..., de les sancions. Miri, és una cosa diferent quan hi ha una llengua, només una, en el territori –i no es poden fer només en altres llengües– que quan n'hi han dues. Jo el que estableixo és la llibertat. Vostè diu: «No es prohibeix en castellà», però, clar, s'obliga en català. I jo no vull que s'obligui en català per a l'empresari que no vulgui fer-ho i vulgui posar al seu nom «Fincas Blanco» i no «Fiques...», escrit en català, sinó en castellà, perquè vol fer-ho i perquè té la seva legitimitat per fer-ho, perquè defenso una política lliberal. I la seguiré defensant, senyor Mas. I això no vol dir que no m'estimi la meua llengua, que no impulsí la meua llengua, sinó que la vull impulsar d'una manera diferent dels altres, i que no considero que la llengua sigui un instrument de construcció nacional, com no crec, senyor Mas, que l'educació hagi de ser un sistema nacional; no ho crec. Crec que l'educació ha de fer persones lliures, amb llibertat, amb capacitat crítica. Jo no crec en cap adoctrinament.

Vostè diu, llavors, senyor Mas, que hem de reclamar coses a l'Estat. Estic d'acord amb vostè que el camí de la recuperació de l'encaix Catalunya i Espanya és un camí d'anada i de tornada, hi estic d'acord. Estic d'acord també que s'ha malmès en gran part el prestigi per equivocacions que s'han fet i poder ara no s'han de retreure. Però també li dic, senyor Mas, que els països tenim el que se'n diu «la seguretat jurídica» i el nostre estat de dret, i no podem anar més enllà del que ens permet el nostre estat de dret.

Jo crec, senyor Mas, que vostè no ha contestat allò que li he preguntat, poder perquè ha volgut seguir amb la seva ambigüitat calculada. No ha contestat en aquesta cambra i a aquest grup si vostè vol aquest dret, aquesta transició amb dret a decidir, per decidir l'autonomia, la independència del poble de Catalunya. No ho ha dit. Solament li he demanat un sí o un no. Vostè no ho ha dit. I jo crec que els catalans es mereixen saber si el pròxim president de la Generalitat vol fer això i si ho té com a prioritat. I jo li dic, senyor Mas: pensi que Catalunya és plural, pensi que molts dels vots que els han votat a vostès no estan d'acord amb la independència del poble de Catalunya. Recordi una part que li he dit del meu discurs: han votat com a vot útil per no tornar a tindre un tercer tripartit. Gestioni vostè aquests vots, gestioni vostè aquesta confiança, i, li ho torno a dir, tant de bo la seva prioritat sigui treure Catalunya i reconstruir el país.

I la darrera qüestió. Miri, poder l'impressionat ha estat vostè, quan jo he dit que estàvem valorant què és el que fèiem; no que votaríem la investidura, sinó que estàvem valorant què és el que faríem. A mi em plau que vostè s'hagi impressionat, ha fet una mica més interessant aquest debat d'investidura. Però li dic, senyor Mas, clar que vostè no ha de renunciar, ni per nosaltres ni per cap altra força política, al seu ideari polític, faria mol mal fet, i sé de vostè que mai ho farà perquè forma part de la seva manera de ser i de la seva lleialtat, dels seus principis i de la seva obligació amb el seu partit. Jo no li ho demanaria mai, com vostè suposo que no m'ho farà mai a mi.

El que sí que li he dit, i ho torno a reiterar, és que Catalunya ara no està per més aventures sobiranistes, no està per aventures independentistes. Catalunya ha patit molt, ha patit molt també per la mala gestió, està patint les conseqüències d'una crisi com mai, i jo vull una Catalunya amb progrés, amb recuperació, amb dignitat i amb prestigi, però sobretot amb qualitat de vida.

I, per tant, li torno a demanar que la seva prioritat en aquest Govern i en aquests quatre anys de governabilitat sigui el país, la reconstrucció de Catalunya i oblidi o aparqui les seves conviccions i propostes sobiranistes, perquè ara, com diria algú que també va ser president de la Generalitat com vostè crec que ho serà, «ara no toca».

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, suspendrem la sessió per cinc minuts. També vull comunicar-los que després dels cinc minuts substanciarem, només, el debat entre el candidat i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i demà començarem amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

Se suspèn per cinc minuts.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de vuit i cinc minuts.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Herrera, president del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Bona tarda, presidenta. Diputats, diputades, molt honorable president, és el primer cop que parlo a la tribuna del meu país i haig de dir que ho faig amb la voluntat i la convicció de defensar una força política d'esquerres, de ser una veu seriosa i rigorosa des del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida; també, de ser una veu belligerant davant de qualsevol temptació de retallada social, i també amb la voluntat de ser una veu del catalanisme d'esquerres, que vetlla perquè a la política catalana no es reproduïxi un dels seus principals mals: l'excés de tactivisme.

Sé, a la vegada, que estem en un Parlament molt plural, més plural que mai. I sé també que Convergència i Unió és la clara guanyadora de la nit electoral: 38 per cent dels vots, seixanta-dos diputats i un suport superior al de fa ara quatre anys. Sé que el seu suport prové d'un electorat ampli: de l'Àrea Metropolitana, de la Catalunya interior, fins i tot d'un electorat de centre

esquerre. No se'm cauen els anells en reconèixer-ho. I sé que tot això s'ubica en un context i en un context difícil, molt difícil, d'una crisi econòmica i social sense precedents, d'una crisi institucional també sense precedents i d'una crisi de la credibilitat de la política potser també sense precedents.

Li dic, per tant, que en aquest context el que necessitem és un govern amb sensibilitat social, amb rigor, amb transparència, amb respecte a la pluralitat. Crec que en aquesta etapa un govern amb els vots de molts no pot acabar fent una política per a molt pocs. I, a la vegada, crec que avui del que hem de parlar és del diàleg amb tota la societat, amb el Cercle d'Economia, amb el Col·legi de Metges, però també amb les centrals sindicals, també amb els treballadors, perquè aquest és un govern de tots, no el que parla només amb una part de la societat.

Li dic que tinc –que tenim– una obsessió: aconseguir una sortida justa, solidària i sostenible de la crisi. Que tenim un objectiu per a aquesta legislatura: la millora de la qualitat democràtica, de la transparència en la vida política catalana. I que tenim una proposta, i una proposta unitària perquè el full de ruta nacional sigui compartit, ambiciós i sense trampes.

Començo per la primera prioritat: la sortida justa i sostenible de la crisi. I aquí li vull demanar, en primer lloc, que el seu sigui un govern amb sensibilitat social. I li ho dic perquè el moment no és només duríssim, és que el moment és un moment de retallades socials. Vam començar amb la congelació de les pensions, es van reduir els salaris, ens va venir una reforma laboral que abaratia l'acomiadament i que havia de generar ocupació –que, per cert, no l'ha generada–; mesures impulsades des del Govern de Madrid, algunes d'elles –ho sap vostè– amb la seva complicitat. I ara ens diuen que no n'hi ha prou. Ens vénen a dir que cal eliminar els 426 euros i ens expliquen que el que cal és ampliar l'edat de jubilació als seixanta-set anys, en un moment en què, més que ampliar els anys que estaràs treballant, el que caldria és generar ocupació. Per això, perquè estem en aquest context de retallades socials a l'Estat i arreu d'Europa, li reclamo que el seu sigui un govern amb sensibilitat social.

I li dic que em preocupa, i em preocupa la seva intervenció. I per què? Perquè vostè ho ha dit: no hi ha diners, no hi ha més diners per a polítiques socials, educatives, de salut, mentre no es reactivi la crisi. Però, en canvi, ha dit que estudiarien, que estudiarien l'eliminació de l'impost de successions o que estudiarien que qui té una mútua pugui desgravar. Vostè ho ha dit: «D'on no n'hi ha, no en raja.» Doncs, a mi m'ha semblat que raja per a alguns però no per a tots. És per això que crec que cal que les seves prioritats siguin les prioritats de la sensibilitat social i que, per tant, avaluin. Però que, igual que diuen que no hi ha més diners per a polítiques socials, diguin, avui mateix, que mentre no sortim de la crisi no es pot eliminar l'impost de successions per a grans herències, perquè avui a qui afecta, precisament, no és a classes mitjanes ni a treballadores, és a grans herències. Aquest seria un govern amb sensibilitat social.

Li demano que mentre no sortim de la crisi no elimini l'apujada de l'IRPF o aprovi les desgravacions de les mútues, igual que fa amb les polítiques socials. I és que, si no ho fa, vostè estarà llançant un missatge clar, nítid, que la sortida de la crisi no recaurà en les rendes altes o en les rendes mitjanes-altes, sinó en les classes populars i treballadores. I jo crec que d'aquesta manera no podem tirar endavant. Senyor Mas, no hi ha justícia social sense fiscalitat justa i no hi ha competitivitat sense equitat. Per això li demano que la seva primera prioritat sigui la sensibilitat social.

I aquí li vull fer la meva primera proposta, una proposta senzilla, simple: que els 300, 350 milions que deixarem de recaptar si eliminem l'impost de successions, que afecta ja no a classes treballadores i a classes mitjanes, el destinem a aquelles persones que deixaran de rebre els 426 euros, a aquella gent que estarà en una situació límit, en el límit de la indignació, en el límit de la més absoluta de les misèries. Aquest seria un govern amb sensibilitat social. I l'hi emplaço perquè si em diu que no potser el seu Govern acaba sent un govern que, amb els vots de molts –li ho reconec–, acaba prioritant la política per a molt pocs.

La segona proposta: lluitar contra el fracàs escolar. Hi estic d'acord. Però vostè i jo sabem que el fracàs escolar té un origen i una causa: l'origen social de l'alumnat. Per això defenso un servei públic també en l'educació, el defenso avui i l'hem defensat sempre. I per això li demano que un govern amb sensibilitat social combati tot tipus de segregació per raons d'origen o de classe. I això vol dir un desplegament de la Llei d'educació que es faci garantint igualtat de drets i de deures a tots els centres sustentats amb diners públics. Que, per tant, avui no sigui un element de discriminació el teu origen de classe o allà on han nascut els teus pares. Que, per tant, tothom compleixi amb la llei; tots aquells que reben recursos públics tinguin drets i les mateixes obligacions. I no anem a un model dual, amb unes escoles per a la gent d'èxit i amb unes escoles per a la resta, perquè aquest no és el model d'excel·lència que tenen a Finlàndia, on no deixen ningú enrere.

Tercera proposta: li demano sensibilitat social amb la gent hipotecada. En els propers anys 160.000, no persones, famílies poden perdre el seu pis i, a més, estar hipotecats de per vida: el seu pis se'l quedarà l'entitat financera amb un valor que representarà el 40 per cent –el 40 per cent!– del valor de taxació.

I el que li proposo és que la primera proposta que fem a Madrid, al Congrés dels Diputats, aquest Parlament amb sensibilitat social sigui la modificació de la legislació hipotecària per garantir que estem al costat de les famílies i no al costat de les entitats financeres; una legislació hipotecària que el que faci és –que el que faci és– estar al costat de la gent i no estar al costat dels bancs. I en això no val la darrera proposta que han aprovat al Congrés dels Diputats, nosaltres en vam aprovar i plantejar moltes altres abans. En això el que necessitem és una proposta ambiciosa, com nosaltres li demanarem.

I també creiem que avui aixecar el país no pot voler dir oblidar-se de les polítiques d'habitatge o entendre

que les polítiques d'habitatge són solucionar només l'estoc d'habitatges buits, d'aquells que han invertit en els darrers anys. Política d'habitatge vol dir una política que lideri, polítiques públiques de lloguer, ajudes en els pagaments de lloguers i d'hipoteques, així com el foment de la rehabilitació i els programes de millora integral de barris.

Quarta proposta: li demano que sigui un govern amb sensibilitat social, que expressi el compromís concret i ferm de mantenir i ampliar els convenis i les transferències als ajuntaments per atendre els serveis assistencials de tota mena. Avui estar amb els ajuntaments vol dir estar amb aquella administració que és la primera trinxera dels problemes socials. I avui un govern amb sensibilitat social no es pot descuidar de la millora del finançament.

I, per últim –en matèria de sensibilitat social–, li demano una cosa: que el seu Govern no sigui un govern que es deixi endur pel populisme. Sóc conscient que és un debat complex, el de la immigració; sóc conscient que hi han problemes en els barris, sóc conscient que hi han escenaris de potencial conflicte; però, entorn d'aquest debat, no ens podem deixar endur per aquells que sembren l'odi en els barris per després recollir vots, que assenyalen l'immigrant com el responsable de tots els mals i després no donen solucions.

Miri, sé que en matèria d'immigració no estarem d'acord en tot –ho sé. Però la meva demanda és que no es deixi endur pel populisme i sigui belligerant amb la pretensió de dividir el país en funció de les comunitats d'origen. Avui tenim nous instruments, ens hi juguem massa i Catalunya ha canviat molt, però Catalunya ha de garantir que continua sent un sol poble. I això vol dir polítiques socials d'integració i no sembrar l'odi en els barris assenyalant l'immigrant com la causa de tots els mals.

Dit el bloc de la sensibilitat social, li plantejo el segon dels reptes per una sortida justa, solidària i sostenible: fer que el país sigui més lliure. I fer que el país sigui més lliure no només vol dir un govern amb sensibilitat social, sinó un govern que parli de llibertat, però d'una llibertat en un sentit ampli. Jo no vull un model on la llibertat d'uns fa menys lliures la immensa majoria. Per això li demano, com a segon compromís, que les polítiques públiques d'aquest país passin per la defensa de l'interès públic i no per la defensa de l'interès particular o el privat. Perquè sovint la suposada llibertat d'elecció d'uns, dels que tenen més diners, es converteix en l'accés a pitjors serveis educatius, sanitaris o socials per a la majoria.

I l'exemple el tenim lluny i a prop. Lluny: els Estats Units. Alguns creuen que una societat és més lliure si tu et pagues la teva salut i després tens desgravacions. I és una llibertat ben curiosa, perquè la lògica privada acaba encarint el sistema i exclouent milers de persones del servei de salut. L'exemple que tenim a prop, ben a prop, a Madrid: un servei de salut amb interès públic, però amb lògica privada, amb la lògica del negoci, que fa que realment la salut a Madrid sigui molt pitjor que la que tenim a Catalunya.

Per això li demano un compromís, i un compromís de garantir que el sistema públic de salut es garanteix amb la lògica de la defensa del que és públic. I li ho dic perquè em temo que la política de salut s'acabi fent des de la lògica i potser del lideratge de la patronal hospitalària per davant de la defensa d'un model públic de salut. I l'exemple el tenim amb les desgravacions que proposen per accedir a una mútua: redueixen els recursos públics i empenyen les classes mitjanes fora del sector públic. I, en canvi, amb la inexistència d'una sola proposta per a la reducció de la despesa farmacèutica, quan aquesta despesa continua sent molt elevada, tot i que l'hem reduïda percentualment en els darrers anys.

Li demano, per tant, que no desvirtui el concepte de llibertat. Hi ha qui entén que un país amb més llibertat és el que disposa de menys administració i on la lògica és la privada i la individual. I aquí la pregunta és ben senzilla: a qui fa més lliure una administració prima, potser esquivada, sense recursos ni instruments per fer polítiques socials, que cedeix la política d'aigua o la política d'habitatge, com ha cedit la política energètica als interessos privats? Jo li ho dic: a qui fa més lliure és a qui té els diners per pagar, no és a la immensa majoria de la societat.

Tercer repte per una sortida justa, solidària i sostenible: un país més modern. I la tercera demanda, per tant, és que siguem un país de segle XXI i no un país de segle passat; un país que sap que els temps han canviat, que estem a les portes d'una crisi energètica –i no ho diuen els d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, ho diu l'Agència Internacional de l'Energia–, i un país que és petit i que no el podem deixar hipotecat de per vida amb un territori més trinxat. Volem un d'aquells països d'avui que entenen que no hi ha futur sense més medi ambient, que no és possible canviar el model productiu ni es pot crear ocupació sense l'impuls d'una modernització ecològica del país.

Però també li ho dic des de l'escepticisme. Miri, a Europa, a Alemanya, el Govern de la senyora Merkel, un govern de centredreta, tenen un Ministeri de Medi Ambient que s'encarrega de la modernització ambiental del país, que entén que el sector ambiental representarà..., fins i tot que doblarà el sector de l'automòbil entorn de l'any 2020. Però, en canvi, vostès el que ens proposen és que el medi ambient quedi supeditat a les polítiques territorials, i el que plantegen constantment és el medi ambient com un llast per a l'economia. Sí, sí, li'n posaré alguns exemples.

Un govern modern i avançat, des del meu punt de vista, en un país com el nostre, un país que està a la Mediterrània, és aquell que fa una política de l'aigua basada en l'estalvi i l'eficiència, en el manteniment dels cabals d'aigua suficients, amb l'ús puntual d'infraestructures com les dessalinitzadores, i que entén que l'aigua, que la gestió de l'aigua s'ha de fer des d'una lògica pública. I vostè amb el seu discurs em fa un discurs antic: hem d'anar allà on hi hagi excedents; i avui on hi ha excedents?, al Roine? Que potser acabaran dient, com deia el Govern valencià, que els excedents també es produeixen a l'Ebre, perquè l'aigua es tira al mar? Això és una política antiga.

Segona proposta de política, jo crec, moderna: el tractament de residus. Avui a Catalunya tenim un 37 per cent del tractament de residus; a Espanya, un 18 per cent. I això fa que a Catalunya tinguem sectors en el tractament de residus que són líders a l'Estat i a Europa, perquè el Govern ha fet una determinada política. Per mi, una política antiga és tornar a la lògica dels macroabocadors i de les grans incineradores.

Tercer exemple: per mi, un país amb futur és aquell que entén que el model energètic es basa en l'estalvi i l'eficiència, en primer lloc, i en l'impuls de les renovables, amb una generació distribuïda. Però, en canvi, el model antic és el que va a buscar l'energia allà on està. Però que no ens adonem que és un bé escàs? Que no ens adonem que durant el segle XXI el petroli s'anirà encarint? Que no ens adonem que cal fer aquesta potenciació? Però, en canvi, hi ha alguns que creuen que el futur no és que només passi per l'energia nuclear, és que el futur passa –i aquí hi ha algun grup parlamentari que així ho demana– perquè en el territori més nuclearitzat de l'Estat tinguem tots els residus radioactius també de tot l'Estat, amb el cementiri nuclear a Ascó. I aquí sí que li demano el seu compromís concret per dir clarament que el Govern de la Generalitat s'oposarà que el cementiri nuclear vagi a parar a la Ribera d'Ebre i a les Terres de l'Ebre.

Per mi, un model antic és el que contraposa pagesia i medi ambient. I un model modern, un govern modern és aquell que entén que està al costat de la pagesia exigint a les quatre empreses que imposen preus que no els poden imposar. Un país modern és aquell que entén que avui la pagesia ha de fer noves aliances amb els consumidors i que això vol dir alguna cosa més que contraposar pagesia i medi ambient.

Per mi, un país modern és aquell que aposta pel ferrocarril, tal com ho vam incorporar al Pacte nacional per a les infraestructures. I un país antic és aquell que planifica ferrocarril però només acaba fent carreteres, autopistes i autopistes, sense entendre que l'escenari de la pujada dels preus dels carburats farà que, si multipliquem les autopistes, autopistes i carreteres, potser d'aquí a quatre dies aquestes infraestructures estiguin infrautilitzades.

Per mi, un país sensat i que s'homologa a la resta de les grans capitals europees és aquell que redueix el nombre de morts i la contaminació, amb la reducció de la velocitat en els accessos a Barcelona. I una política antiga és la de Madrid; sí, sí, la de Madrid: índexs de contaminació elevadíssims, congestió, sinistralitat..., i, això sí, a punt de caure'ls una sanció de la Unió Europea per haver superat tots els límits de contaminació. I aquí és on vull que em concretis: com pensa flexibilitzar els vuitanta quilòmetres per hora?

I acabo ja amb aquest bloc. Per mi, un país modern, un país capdavanter és el que fa de la lluita contra el canvi climàtic una prioritat i una oportunitat, com estan fent, per cert, moltes de les principals empreses – empreses, senyor Mas– que avui reclamen incrementar els objectius de reducció de CO₂. Avui tots els caps de govern situen com a prioritat la lluita contra el canvi climàtic; i vostè s'hi ha referit de forma tangencial. Per això li proposem un pacte nacional del clima i per

això entenem que avui el seu Govern, si és un govern de segle XXI, ha de situar la lluita contra el canvi climàtic com una prioritat.

Miri, hi estic d'acord, estic d'acord amb l'ecologisme del fer, i per això li he fet totes aquestes propostes, i per això espero que concreti la seva proposta sobre fiscalitat verda, que la concreti, perquè realment canviem el model productiu no només per tenir present el territori, sinó per estar més ben preparats, molt millor preparats per al futur. I el que em preocupa, senyor Mas, és que amb el que ha dit, supeditant les polítiques ambientals precisament a les polítiques d'infraestructures i del ciment, el que fem és un pas enrere sense precedents, no un pas enrere respecte al Govern d'entesa, sinó fins i tot un pas enrere respecte a allò que ja hi era en els governs de Convergència i Unió.

Quarta proposta: la millora de la qualitat democràtica. Perquè, miri, crec que ho podem constatar: més enllà de la crisi econòmica i social, el gran debat, l'altre gran debat és com aconseguim que hi hagi una millora de la qualitat democràtica. I és cert que el context no ens acompanya, en un moment on sembla que la política amb majúscules, la de l'orientació econòmica, l'emmarquen més els mercats i els interessos dels mercats que no pas els programes de l'acció de govern –i només cal que mirem cap a Madrid per veure-ho–, el que hi ha és, òbviament, descrèdit de la política. Però precisament en aquest context necessitem fer que la transparència, la lluita contra la corrupció, l'aprofundiment democràtic, siguin una de les màximes d'aquesta legislatura.

Per això li demano no només que aparqui els seus silencis davant de casos de corrupció, sinó que s'hi impliqui, que s'impliqui amb la resta de forces polítiques en una proposta d'aprofundiment democràtic. I és en aquest compromís on vull que hi hagi un compromís de garantir –ja ho ha dit– allò que està funcionant, l'Oficina Antifrau. Però també de continuar fent que els criteris professionals siguin els que marquin els mitjans de la corporació catalana de ràdio i televisió; un país sense mitjans públics potents i independents és un país que s'empobreix i que difícilment podrà afrontar la complexitat. I aquesta crec que també és la responsabilitat del nou Govern, no caure en cap temptació de restauració de vells esquemes, en què sota qualsevol excusa –i les excuses podien ser des de l'austeritat a la cessió de protagonisme a alguna empresa privada– el que es faci és que els mitjans públics perdin pluralitat i professionalitat.

Vull també que l'aprofundiment democràtic es consolidi, i crec que es pot consolidar amb allò que ens ha fet més rics i més savis en els darrers anys. Li'n posaré un exemple: les polítiques per a la recuperació de la memòria democràtica en són un cas clar. Per primer cop en molts anys hi ha hagut una explicació del que va ser la lluita antifranquista, posant dignitat a fosses, a espais de repressió, amb una política que ens ha homologat a les millors experiències europees. I per això m'agradaria, senyor Mas, que concretés què pensa fer amb el Memorial Democràtic.

I en tercer lloc, més democràcia també vol dir més transparència, també vol dir una administració que

adquireix prestigi a partir d'un funcionament més transparent; i és aquí on crec que hem de situar un dels reptes principals. Tenim l'oportunitat de fer que la nostra política tingui les parets de vidre. Un país que vol ser modèlic ho ha de ser en tot, i per a la recuperació econòmica també cal una recuperació d'una altra manera de fer política, amb relacions diferents entre política i els interessos existents.

Podem fer, igual com succeeix en les democràcies més avançades, que aquí, que en aquest Parlament se sàpiga com i amb qui es relacionen els lobbys de poder, sense satanitzar ningú, hi estic d'acord, però reconeixent que en la política es defensen interessos, interessos complementaris i, a vegades, interessos contraposats, interessos de treballadors, de petita i mitjana empresa, d'entitats financeres o, per què no?, també es defensen interessos de concessionàries d'autopistes. Per això li fem la proposta, la proposta perquè se sàpiga, amb transparència.

A més d'això hi afegim: avui, la darrera enquesta del CEO ho acredita, hi ha preocupació, i preocupació entorn de la corrupció, i jo li proposo que no mirem cap a una altra banda. Per això proposem la creació d'una ponència conjunta que ens permeti articular totes les mesures possibles per a la transparència i contra la corrupció, i que sigui aquesta ponència conjunta una de les primeres iniciatives del Parlament. Una legislatura per a la transparència inicia una ponència conjunta fent que aquesta sigui una prioritat.

I, finalment –i no em puc estar de dir-ho–, crec que a l'aprofundiment democràtic també contribuïrem amb les millores en matèria de seguretat. I li ho dic perquè avui les polítiques de seguretat estan més ben valorades que no ho estaven fa ara quatre anys; i li'n posaré exemples: les càmeres a les comissaries. Les càmeres a les comissaries han fet guanyar prestigi al Cos dels Mossos a nivell nacional i a nivell internacional, evitant falses denúncies i situacions puntuals de maltractaments. Doncs, també li dic: per això no entenc que el que vulgui és suprimir el Codi d'ètica, que tenen altres països europeus, que ho recomana la Unió Europea i que, com ha succeït amb les càmeres (*remor de veus*), estic segur que farà guanyar...

La presidenta

Senyor Herrera, perdoni...

Joan Herrera Torres

...prestigi...

La presidenta

Senyor Herrera, perdoni. Demano una mica més de silenci per atendre al que diu el senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Com li deia, que estic segur que faran guanyar prestigi, com ha fet guanyar prestigi la presència de les càmeres a les comissaries

al Cos dels Mossos, a nivell nacional i a nivell internacional.

Per últim, la darrera de les reflexions, i és la reflexió nacional. I aquí li haig de traslladar que des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida el que fem és donar-los la nostra mà estesa, ara, això sí, per avançar nacionalment.

Miri, la sentència del Constitucional és una sentència que trenca, i que trenca el pacte constitucional. Per obra del Tribunal Constitucional, a la Constitució ja no hi té cabuda la singularitat catalana; és així. I de la Constitució ja no se'n pot fer una lectura federal, prou que ho sabem la gent d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida. Per això crec que hem de fer una proposta, i una proposta d'avenç nacional unitària, amb cohesió, amb ambició i amb sentit de país, però que a la vegada no parteixi el país per la meitat.

Jo sé que a Madrid tant el PSOE com el Partit Popular estan convençuts que després de les mobilitzacions tan importants que hem tingut el darrer any ens podem acabar trobant que tothom vagi a la seva i que basculem del tot o res al tot continua igual, per, al final, acabar-nos conformant amb el regateig curt, és a dir, amb el peix al cove.

Des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida estem convençuts que no sortirem d'aquesta crisi institucional sense unitat, però creiem que aquesta unitat ha de combinar voluntat d'avançar, ambició i cohesió de país. Tenim un clam, el de la manifestació del 10 de juliol: «Som una nació i tenim el dret de decidir», i un mínim comú denominador: no acceptar els límits de la sentència del Constitucional.

És per això que jo el que li vull dir és que em sembla bé que ho fiïn tot al finançament, però també li vull dir que és difícil. És més, vostè sap tan bé com jo, segurament, que més enllà de la constitucionalitat de la proposta, si la proposta tirés endavant, segurament, gairebé segur que el Constitucional la tombaria. Vostè sap tan bé com jo, a més, que la proposta no resol l'encaix de Catalunya a Espanya, les relacions entre Catalunya i l'Estat, perquè al cap i a la fi és una proposta parcial, que no reconeix la identitat nacional de Catalunya. I vostè sap, segurament tan bé com jo, que aquesta és una proposta que el que intenta és millorar un molt millor finançament que el que teníem des de fa una pila d'anys i que a la vegada és una proposta que es pot trobar amb la negativa de Madrid.

Doncs bé, parlem-ne; parlem-ne, de la seva proposta, però parlem de totes les propostes, de totes. Nosaltres fem una proposta, una proposta de reforma federal amb un sentit plurinacional de la Constitució, i sé que és difícil –molt difícil–, com ho és la seva proposta, com ho són totes aquelles propostes que no siguin acceptar la sentència del Constitucional. Però crec que avui el que cal és precisament unitat, cohesió i sentit de país, ambició i entendre, en definitiva, que no podem acceptar la imposició que emana de la sentència del Constitucional i que significa no respectar l'Estatut aprovat el 2006.

Per això proposem una comissió parlamentària, i una comissió parlamentària formada per experts, per re-

presentants de grups parlamentaris, on participi la societat civil i on tots puguem dir-hi la nostra.

Miri, en la legislatura del 99 al 2003 hi va haver la Comissió per a la Millora de l'Autogovern, i va funcionar i va servir. I, per tant, el que plantegem és que puguem dir-hi tots els grups parlamentaris la nostra i que ho puguem plantejar amb rigor, sense fer-nos trampes al solitari, sabent que totes les propostes són difícils, però entenen, en definitiva, que tenim la responsabilitat de fer entendre a Madrid que anem de debò, que anem units i que tenim una proposta d'ambició; que no volem tornar al «peix al cove», sinó que el que volem és un horitzó nacional ambiciós, compartit per la majoria diversa del país i compartit per la majoria, també, del Parlament.

Acabo ja, senyor Mas..., acabo ja, senyora presidenta..., i constatant tres elements. Jo li ho confesso: en matèria de model de societat, és cert, nosaltres tenim un model diferent al seu, contraposat, eh?, des dels nostres deu diputats. I, per tant, crec que no el sorprendré en dir-li que per mi les seves prioritats s'allunyen del que necessita el país avui. Jo tenia una aspiració a les darreres eleccions, que és que el Parlament girés a l'esquerra. No hem reeixit, és obvi que no hem reeixit. Però també li dic que amb els models que vostès plantegen..., amb els models que nosaltres plantejgem, hi ha diferències.

En segon lloc, constato les nostres diferències en matèria ambiental, perquè vostès situen el medi ambient com una anècdota, i jo crec que en el segle XXI, Iniciativa Verds - Esquerra Unida creu que en el segle XXI el medi ambient ha d'estar en el bell mig de l'acció d'un govern simplement contemporani.

Però també, de la mateixa manera li dic que tindrà la nostra mà estesa per respondre davant del desafiament que representa la sentència de l'Estatut, amb ambició nacional i amb cohesió de país, però sense fer-nos trampes al solitari, sense que aquest sigui un subterfugi per escapar-se, eh?, del desafiament que tenim, i entenent que hem d'anar tots, que hem d'anar plegats i amb cohesió i amb sentit de país.

Jo l'he sentit avui molt atentament, i després d'haver-lo escoltat li reconec que no he vist en la seva proposta el país modern que a mi m'agradaria tenir. I aquest és un argument perquè des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida no li puguem votar la investidura. He vist una visió, en matèria ambiental, si m'ho permet, eh?, crec que una mica..., una mica antiga.

També haig de constatar, després d'haver-lo sentit, que quan vostè ha dit allò de «d'on no n'hi ha, no en raja» però en canvi sí que raja per eliminar l'impost de successions, jo m'he preocupat, perquè jo vull un govern amb els vots de molts que governa per a molts, no situant la prioritat en uns pocs. I em reconeixerà que, des d'una perspectiva progressista, aquest és un argument que ens fa molt difícil poder-lo votar.

Jo he vist en la seva proposta una proposta que parlava de transparència, però que no ha fet una proposta de regeneració democràtica profunda, tal com el moment requereix. Vostè en els debats d'investidura an-

teriors parlava de l'abstenció. Doncs bé, l'abstenció la continuem tenint, en proporcions menors que fa ara quatre anys però la continuem tenint, i la desafecció és molt elevada. I avui cal una proposta per la transparència i contra la corrupció, clara, contundent. I espero poder-li sentir.

Aquests són els motius que ens porten a votar que no a la seva investidura. Però aquests seran els motius que també ens portaran que Iniciativa Verds - Esquerra Unida sigui una veu d'esquerres, una veu rigorosa, una veu seriosa, una veu que en matèria nacional tingui la mà estesa per avançar i una veu que representi un catalanisme d'esquerres constructiu, lluny del tacticisme en matèria nacional; una proposta, en definitiva, que se situï en la lògica d'una esquerra verda nacional.

Res més, presidenta. Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Herrera. A continuació, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, vostè diu que després d'haver escoltat la meua intervenció d'aquest matí no poden votar a favor de la investidura, però deixi'm dir que jo ja li havia sentit això abans de sentir el meu discurs. *(Veus de fons.)* Vostè ja fa molts dies que ha dit que votaria que no, i jo no havia pas parlat en aquest Parlament, per tant vostès ja ho tenien decidit, cosa que no critico –cosa que no critico– i que entenc.

Que vostès votin que no, i que no i que no, perquè tant votacions com jo em presentés vostès sempre votarien que no, jo ho puc entendre, però no em digui que això és només conseqüència del discurs d'aquest matí, perquè aquesta és una decisió que vostès ja fa molt temps que la tenien presa i que, a més a més, insisteixo que es pot entendre, entre altres coses perquè, certament, la distància que hi ha entre la seva formació política i la nostra, en bastants temes és gran, jo no ho nego pas. En d'altres, potser no tant com sembla. Després m'hi referiré, al final de la meua intervenció. Però, en qualsevol cas, en molts temes, evidentment, és gran.

Jo li agraeixo, de tota manera, que vostè hagi fet una intervenció amb moltes propostes. Això sempre és d'agrair, perquè vol dir que és una intervenció, diguem-ne, de to positiu, en aquest sentit, i, per tant, insisteixo que jo això ho agraeixo des del punt de vista de l'aportació política i de país que significa.

Vostè ens reclamava un govern amb sensibilitat social. Jo entenc que vostè ho demani i jo procuraré que el nostre Govern tingui aquesta sensibilitat social. De tota manera, deixi'm dir-li una cosa. Vostè creu que en un país que hi ha més de 17 per cent de gent aturada, un 20 per cent de persones que viuen sota el llindar de la pobresa i un 40 per cent d'atur juvenil, es pot dir que sigui un país que no atempta contra els drets socials de la gent? *(Pausa.)* Perquè miri, hi ha països

europèus que tenen crisi i que tenen un atur del 4 per cent. I vostès han estat governant, estan governant encara avui. I aleshores, quan vostè reclama sensibilitat social, jo també li podria contestar que sensibilitat social, però tothom. I el balanç que tenim avui a Catalunya no és precisament de gran sensibilitat social.

Perquè suposo que vostè entendrà que quan un país té un atur tan colpidor com és del 17 per cent, 600.000 persones a l'atur, vol dir que, bé, que les coses han anat com han anat, i jo no dic que això hagi estat motiu d'insensibilitat social per part de l'actual Govern, perquè estic segur que no busca que hi hagi aturats, evidentment, segur que ha fet tot el possible, tot el que ha sabut perquè no hi fossin, però el balanç és aquest.

I vostès, senyor Herrera, en formen part d'aquest Govern, i n'han format part durant set anys. No poden veure simplement les coses des de fora. Les han de veure des de dins, perquè vostès han tingut grans i amplíssimes responsabilitats de govern, i durant bastants anys. I això crec que obliga a fer alguns judicis amb una mica més, diguem-ne, d'equilibri, no?

Per exemple, l'impost de successions, que vostè deia, i donacions. És clar, vostès formen part d'un govern que l'ha reduït. I aleshores, si a vostè li preocupen molt aquests 300 milions d'euros que queden de recaptació, que ens preocupen a tots, d'on sortiran –a mi també em preocupen, però nosaltres hem de ser creïbles en la nostra aplicació del programa, i això estava en el nostre programa de l'any 2006 i de l'any 2010, programa que ha estat àmpliament votat, i la gent sabia el que estava votant, i, per tant, té un gran recolzament popular–..., però la pregunta que jo ara li faig és: en plena crisi econòmica, vostès aquest impost també el van abaixar, i vostès hi van votar a favor. I els 400 milions d'euros que s'han deixat de recaptar amb la reforma que vostès han fet, on són? Perquè aquests no han anat a les polítiques que vostè abans ens recomanava. Vostès, aquesta reforma, l'han feta! I ara vostès diuen als altres que no facin res. Però vostès sí que ho han fet. I, per tant, això també requereix una mica... –ho crec jo–, una mica d'equilibri per part seva en el judici, doncs, que fa.

Fracàs escolar. Vostè diu: igualtat de drets i de deures, etcètera, etcètera. Jo li faig també un parell de preguntes en aquest sentit. Vostès que han estat governant durant set anys saben que en aquest moment, per exemple, el percentatge d'alumnes que vénen de la immigració en els centres concertats és exactament el mateix que fa set anys enrere. Clar, i aleshores vénen aquí i fan grans proclames, i aixequen grans banderes. Però, escolti'm, després de set anys de govern –set anys de govern–, amb una ideologia tan clara com la que vostès tenen, el resultat és zero. Sí, sí..., el percentatge d'alumnes de la immigració en els centres concertats és exactament el mateix que hi havia fa bastants anys enrere. Doncs, escolti'm, deu ser, en aquest sentit que vostè diu, un cert fracàs de les seves polítiques i de la seva ideologia. Però això sí, després ve aquí i adverteix a tots els altres que facin les coses diferents. Eil!, però si vostès les han fetes així –vostès les han fetes així.

I una altra pregunta que li volia fer. Vostès, si s'arriba un dia a un equilibri com el que vostè reclama, de drets i deures a tot el sistema escolar, estan disposats també que totes les escoles, siguin de titularitat pública o no, si compleixen amb aquests drets i deures, tothom rebí els mateixos diners i per tots els conceptes? Perquè, és clar, si tothom acaba complint amb el que vostè diu drets i deures, tothom ha de rebre els mateixos diners, independentment de si hi ha iniciativa social o hi ha iniciativa pública. Ara, això no els ho he sentit dir mai. Només diuen la primera part, però no la segona, i això és fer-se trampes. I, per tant, jo també li reclamo a vostè respostes en aquest sentit, no?

El tema de les persones que tenen hipoteques, la legislació hipotecària, convenis amb els ajuntaments per a serveis socials, en això jo estic d'acord; hi estic d'acord, crec que són temes en aquesta línia que vostè diu de sensibilitat social. Jo mateix, en aquest tema, doncs, d'«apretar» gent que ja han fet la hipoteca del seu pis, que després, quan han de tornar les claus d'aquest pis els acaben traient una part del sou i els acaben traient altres béns que puguin tenir, jo crec que això és un abús del sistema. I en aquest moment hi ha hagut unes iniciatives a Madrid que, per cert, s'han aprovat per unanimitat –vostès també hi van votar a favor–, que potser són insuficients però que, en tot cas, van en aquesta línia que vostè reclamava, no?

I convenis amb els ajuntaments de cara al serveis socials, crec que és un tema absolutament prioritari, perquè és evident que hi ha molta gent que en aquest moment ho està passant molt malament, i és cert que no només els ajuntaments –no només, però també els ajuntaments– estan fent una feina en aquest sentit, diguem-ne, de xarxa, de seguretat i de protecció per a molta gent que simplement ho està passant molt malament.

En els temes d'immigració vostè em fa una sèrie de recomanacions. Jo li vull recordar que nosaltres vàrem dir sí al Pacte nacional d'immigració amb el Govern que vostès representaven, que vostès representen, i vàrem donar suport a la Llei d'acollida. Per tant, fixi's, sí i sí; que això vol dir que som una formació política que, fins i tot estant a l'oposició, hem tingut una gran capacitat de consens. Ja m'agradaria que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa arribés a tants acords amb el futur Govern de Catalunya com als que nosaltres hem arribat amb l'anterior Govern, ja m'agradaria. Em temo que serà que no –em temo que serà que no. Però, escolti'm, en temes d'immigració i d'altres, nosaltres, aquesta sensibilitat l'hem tinguda.

I tres o quatre coses més per acabar. Tots els temes de medi ambient. Vostè ha contraposat contínuament el país modern i el país antic, el país modern i el país antic. Jo li faig una reflexió, que li demano que se l'agafi també amb sentit esportiu perquè no pretén ser una crítica, simplement és una reflexió. Vostè creu que Catalunya, que la societat catalana és moderna? La societat catalana és moderna? La societat, no Convergència i Unió, la societat: és moderna, en molts aspectes, no? Molt bé, doncs aquesta societat moderna, quan va haver de triar el 28 de novembre va triar per Convergència i Unió. Que això no té cap importan-

cia... No té cap importància això. Doncs no ens deuen veure tan antics! No ens deuen veure tan antics, perquè si ens veiessin és som una espècie d'antigalla, d'aquestes que estan en allò..., en els armaris i, allò, amb boles de naftalina, no?, doncs no ens haurien votat com ens han votat. Deu ser que han vist que Convergència i Unió, en els temps presents, té alguna cosa a dir i alguna resposta a donar de cara a les solucions i als problemes que la gent té a nivell de carrer i a nivell de casa, perquè si no, no s'entendria això, no?

Per exemple, quan parlem de temes mediambientals, o del tema dels vuitanta quilòmetres per hora. Comencem per aquí al final, vuitanta quilòmetres per hora. Vostès en fan una gran bandera, jo ho entenc, i hi ha gent que ho defensa, també ho sé –també ho sé. I no li dic –i no li dic– que els propòsits, tant de reducció d'accidents, òbviament –aquest és absolutament compartit–, com fins i tot de la millora dels nostres estàndards mediambientals i de la qualitat de l'aire, no siguin propòsits molt..., vaja, molt objectius i a més a més molt necessaris. No li dic pas que no. Ara, deixi'm dir-li una cosa: vostè sap que dintre del mateix Govern del qual vostès encara avui formen part hi ha veus discrepantes sobre tot això. És a dir, vostès no van poder ni convèncer bé ni als seus propis socis, i en canvi volen convèncer els que estàvem a l'oposició i segurament després estarem en el Govern. Alguna cosa deu fallar aquí. No tothom ho deu veure tan clarament com ho veuen vostès. I no tothom de fora del que vostès han representat, sinó de dintre. Jo he sentit moltes veus, en aquest primer banc, que deien que a partir d'aquestes eleccions revisarien els criteris, començant pel mateix president de la Generalitat, el senyor José Montilla, que deia que això ho hauria de revisar.

I vostès han format part d'un govern en aquest sentit conjunt, no? És una..., aleshores, permetin-me una cosa: com ho variarem això? Nosaltres mantindrem la velocitat variable. No hem pas dit que no, no ho hem dit mai que no. Ara, el que no farem és obligar la gent, a determinades hores del dia, i sobretot de la nit, a haver d'anar a vuitanta quilòmetres per hora per autopistes i autopistes que estan buides. Això no ho farem. Ja varem dir que ho eliminaríem, i en aquest sentit ho eliminarem. I ho torno a dir en aquest debat d'investidura, perquè quedi clar, perquè crec que les coses s'han de fer amb sentit comú, i crec que a això, en alguna mesura, li falta sentit comú. Vostès hi estan totalment en desacord. Jo ho entenc. Però, mirin, hi ha molta gent en aquest país que ho veu com nosaltres i no pas com vostès ho veuen. I això també deu tenir alguna importància.

Un país modern i un país antic en temes de l'aigua, dels residus, etcètera, no? Lliguem una cosa i l'altra. Vostès han promogut alguna dessaladora important en aquest país. Molt bé. Nosaltres n'havíem fet també en el seu moment; els governs del president Jordi Pujol en van fer una concretament a Tordera. Vostès n'han fet una a l'àrea de Barcelona. Tothom sap que les dessaladores, i com més grans siguin, tenen un consum energètic impressionant. O no? Ara això és modern. I resulta que altres coses són antigues. Bé, doncs, pensin vostès també una mica en aquest sentit.

I en el tema dels residus, pensin també que tota aquella política que es va fer en el seu moment dels eco-parcs, per exemple, va acabar com va acabar, i que no ha tingut precisament una grandíssima acceptació, i que arriba un moment en què quan no es pot reciclar més, doncs, en algun lloc s'ha de posar el residu. I vostès han tingut debats molt importants a l'Àrea Metropolitana en aquests darrers temps, que els han portat també al tema de la incineració, i al final han hagut de dir que sí, vostès, el seu partit, després de molts anys de batallar-hi en contra. Vol dir que potser que no posem aquestes etiquetes dels moderns i dels antics, perquè vostès, que apareixen com a molt moderns, després resulta que s'han d'ajuntar amb els antics, que potser no són tan antics i que són una mica més moderns del que sembla.

Finalment, el tema de..., vostè diu «el silenci sobre la corrupció». Miri, jo faré tot el que calgui perquè el futur Govern i la futura dinàmica del país sigui una dinàmica i un govern que llueixi per la seva transparència i per la seva honestedat. No hi haurà problema. He dit el que he dit aquest matí sobre l'Oficina Antifrau; ho torno a repetir en aquest moment.

Però els vull recordar una cosa. Quan jo vaig demanar comparèixer a la comissió d'investigació del tema del Palau de la Música en aquest Parlament, a mi se'm va impedir, senyor Herrera, que vingués. I després se'm diu que callo. (*Pausa.*) No, no, vostès no, però escolti'm, però això va anar així. No, no, és clar, arriba un moment que és clar... Sí, però vostès diuen que no però estan en un govern que diu el contrari. I mira, i no passa res. Doncs, no, senyors: quan s'està en un govern s'hi està amb totes les conseqüències. I aquest és un dels mals d'aquest país, que vostès hi han estat en aquest Govern però no amb totes les conseqüències: ara hi sóc, ara no hi sóc; ara tinc un peu a dintre, ara tinc un peu a fora. I d'aquesta manera han anat les coses, en el conjunt del Govern. Per tant, home, jo ja he demanat en algun..., vaja, no és que ho hagi demanat, és que m'he mostrat absolutament a favor de poder donar explicacions. Però en moltes ocasions això, doncs, no ha estat possible; s'ha estat amb el *ritornello* d'«aquests senyors no volen donar explicacions», «en Mas mira cap a un altre costat», etcètera, però això tampoc és conseqüent amb els nostres propis actes, no?

El codi ètic i les càmeres a les comissaries de policia. Si el problema no són les càmeres, senyor Herrera, el problema no són les càmeres; és l'ús que se'n fa del que passa allà, l'ús públic. Aquest és el problema. Perquè vostès han de saber una cosa: si hi ha una desmoralització gran de la policia..., i vostès saben que això ha passat, els agradi sentir-ho o no els agradi sentir-ho, fins i tot els van muntar una manifestació espectacular, contra vostès, dels mateixos mossos d'esquadra; per alguna cosa deu ser, no ho deuen haver fet tot tan bé, ni tot deu haver sigut tan meravellós, perquè, si no, la valoració seria clarament una altra, no?

I codi ètic. No li he dit pas que no n'hi hagi d'haver, jo no he dit que no n'hi hagués d'haver; el que he dit és que no es pot imposar d'un govern en contra d'un cos professional. Perquè vostè s'imagina alguna altra professió en aquest país en què a algú el Govern

li imposés un codi ètic sense que aquests hi estiguin d'acord? Els codis ètics es fan des de les professions, no des dels governs. I vostès ho volen fer des del Govern *manu militari*, mai millor dit. Doncs, jo estic en contra d'això, i crec que tinc dret a estar-hi en contra.

Finalment, jo li agraeixo tota la seva bona disposició i bona predisposició, fins i tot, i, vaja, crec que aquí ens podem entendre en bastantes coses, en tot el tema de l'evolució nacional de Catalunya i el que cal fer en aquest sentit. La hi agraeixo, perquè crec que vostès, doncs, aquí són molt clars des del punt de vista del que jo considero que és important i essencial: es pot avançar tant com es vulgui, però sempre a base de consensos interiors prou amplis. I crec que això és fonamental de cara al que ha de passar en aquests propers anys a Catalunya. Vostè diu: «Vostès, Convergència i Unió, ho fien tot al finançament.» No ho fien tot al finançament, no; el que passa és que situem el tema del pacte fiscal en el frontispici del que ha de ser una reclamació en aquests propers quatre anys. Però això no tanca cap porta –cap porta–; l'única cosa que fa és situar una prioritat, una prioritat important, que estic segur que vostès a més a més comparteixen, perquè jo a vostès els he sentit moltes vegades, al seu grup polític, els he sentit moltes vegades parlar del concert econòmic solidari. Bé, doncs, escolti'm, el concert econòmic solidari o el pacte fiscal acaba sent exactament el mateix. Posem-nos a treballar. Aquí podem estar d'acord, aquí podem sumar esforços.

I sobre la modificació de la Constitució, si vostè diu que el tema del pacte fiscal pot ser un tema molt arriscat, gairebé un brindis al sol, eh? –no ha dit exactament això, però diguem que més o menys–, escolti'm, la modificació de la Constitució, imagini's, perquè això sí que requereix –això sí que requereix– el vot a favor del Partit Popular i el vot a favor del Partit Socialista, conjuntament, més la dissolució de les Corts, més la convocatòria d'eleccions i més no sé quantes coses més.

El que nosaltres proposem és sortir de la LOFCA, d'entrada sortir de la LOFCA, sortir del règim comú de finançament del conjunt de les comunitats autònomes, a on ens van posar a principis dels anys vuitanta i encara no n'hem sortit. Nosaltres proposem això: sortim de la LOFCA. Li asseguro que dintre de les grans dificultats és més fàcil això que modificar una constitució espanyola sencera a favor de les tesis nacionals de Catalunya. Només deixo dit això perquè em sembla que crec que en aquest punt podem arribar a grans acords, podem arribar a acords importants, però posem-nos objectius que, encara que siguin difícils, siguin raonablement assumibles. Aquesta almenys seria la nostra posició.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mas. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, senyora presidenta. Vostè deia que no volia mirar enrere, mirar al Govern sortint, però és que, en

el que li hem plantejat i el que hem proposat, el que m'he trobat és que parlava tota l'estona del Govern sortint. Ho dic perquè hi ha també una certa contradicció, no?, amb el que deia aquest matí i amb el que ha acabat sent.

Sigui com sigui, entraré en matèria. Miri, jo sé que a Catalunya patim un atur, i un atur estructural molt elevat. Sí, sí. I és un atur fruit precisament del fet que hem sortit de les crisis sempre, a Catalunya i a la resta de l'Estat, amb un mercat laboral més desregulat; sí, abaratint costos laborals. I això ve de molt lluny. De fet, ve de tant lluny que, sempre que hi ha hagut una reforma laboral en què es perdien drets, el seu grup, en aquest cas a Madrid, sempre ha estat al seu costat, de les reformes laborals amb què es perdien drets. I així anem.

Jo no dic que el Govern d'entesa no tingui responsabilitats; el que dic és que amb les polítiques econòmiques que han guiat el país els darrers anys, amb els governs del Partit Popular i amb els governs del Partit Socialista Obrer Espanyol, vostès tenen alguna cosa a veure. Amb les polítiques econòmiques a Madrid, ja li dic, tot. Amb nosaltres no s'entenen; s'hi entenen en les polítiques socials. Les polítiques econòmiques les pactaven sempre amb el senyor en què han externalitzat, no?, això de les relacions amb l'Estat, amb el senyor Duran, no? (*Veus de fons.*) Sí, externalitzat, sí, sí, sí, externalitzat, sí, sí.

Segon element. Miri, quan jo li parlo de sensibilitat social li poso un exemple molt concret. Aquí es tracta de prioritzar –de prioritzar. I resulta que hi va haver una reforma de l'impost de successions que el que va fer és que classes mitjanes i treballadores no el paguessin. Però, perquè el Govern d'entesa es va entendre i perquè també Iniciativa Verds - Esquerra Unida ho vam demanar, es va garantir que qui heretava molt pagués. I el que em preocupa –a mi em preocupa– és que pel seu Govern avui sigui més prioritari que una persona que hereta 2 milions d'euros deixi de pagar l'impost de successions que no pas garantir que a qui deixa de rebre 426 euros no li arribin recursos per arribar a final de mes. Això és sensibilitat social concreta.

I la proposta que li faig, també molt concreta, és: senyor Mas, està disposat a posposar –a posposar– l'eliminació de l'impost de successions fins que ens en sortim de la crisi com ha posposat avui els increments d'inversió en política social?

Perquè jo el que no entenc és que per invertir en educació, en salut, en polítiques socials, es digui «ni un euro més fins que no sortim de la crisi», però que, en canvi, per eliminar l'impost de successions per a una persona que hereta 2 milions d'euros, això sí, per a això sí que hi ha quartos, per a això sí que hi ha diners. I jo crec que aquesta és una expressió d'insensibilitat social i d'un govern que ha rebut els vots de molts, moltíssims, però que, a l'hora de prioritzar, prioritza polítiques per a molt pocs. Per això li posava aquest exemple concret.

L'altre exemple, en matèria educativa. Miri, en matèria educativa, perquè hi ha un 33 per cent més de professors i professores, amb un escenari de canvi demogràfic, hem aconseguit precisament que l'oferta

pública es garantís per a tothom. Però també li ho dic: hem de fer més, hauríem d'haver fet més. I és més, allà on nosaltres hem tingut responsabilitats –miri, un exemple molt concret: l'Ajuntament d'Hospitalet–, el que hem aconseguit és que avui els immigrants que van a l'escola concertada siguin molts més que els que hi anaven fa ara quatre anys. Perquè, si no, el que fem, amb la pretensió de la llibertat d'elecció, és fer que hi hagi un model educatiu per a uns, els que no s'ho poden pagar, i un model educatiu per a qui s'ho pot pagar. I jo crec que avui els nivells d'excel·lència, els nivells d'èxit que té, per exemple, l'educació a Finlàndia, es produeixen perquè no es deixen ningú pel camí. I el que li proposo és: està vostè disposat a apropar-nos al model finès? O ens allunyem d'aquests exemples?

Tercer exemple, hipoteques. Miri, nosaltres fa una pila d'anys que plantegem una reforma de la legislació hipotecària. De fet el 2006 ho vam plantejar, i vostès, el Partit Popular, també el Partit Socialista, ens van dir que érem massa intervencionistes. Volíem evitar el sobreendeutament familiar, volíem que s'apliqués la legislació que s'aplicava a França –miri si som reformistes. Doncs, bé, ens van dir que érem massa intervencionistes. Doncs, bé, li proposo que el que plantegem és una modificació de la legislació hipotecària com hem plantejat. Perquè nosaltres també hem fet iniciatives com les que vostès han aprovat al Congrés, amb la unanimitat de tots, però, clar, hi ha la unanimitat si les edulcores i si no exigeixes res a les entitats financeres.

Li proposo que aquest Parlament el que faci és una proposta de modificació legislativa per modificar la legislació hipotecària i que no pugui ser, com avui passa, que les entitats financeres es queden amb el bé hipotecat, amb el valor del 40 per cent del bé hipotecat, i amb aquella persona endeutada de per vida; una de les primeres, que sigui la primera proposta de modificació concreta. Si vostè hi està disposat, parlem-ne –parlem-ne. I per mi això serà una expressió, com li he dit, de sensibilitat social.

Quart element. Miri, vostès han pogut acordar amb el Govern d'entesa per una raó: perquè el Govern d'entesa oferiria pactes. I jo el que espero és que vostès també ofereixin pactes, però que se situïn en la centralitat. Per què li ho dic? Dir avui que la salut ha d'anar a una lògica de..., com ho ha dit?, interès de servei públic?, sap què vol dir? Apropar-nos al model madrileny, al model en matèria de salut on alguns fan molt negoci però no es garanteixen drets. I això no és oferir un pacte des de la centralitat, sinó des d'un biaix, permeti'm, ideològicament molt liberal. És legítim, però crec que no és el que li convé al país.

Avui ha dit que no hi ha recursos o que, escolti'm, en aquells elements que ha de garantir el sistema públic de salut hem de reduir, però que, en canvi, hi ha diners perquè qui té una mútua es pugui desgravar. Això no es fa des de la centralitat, això es fa precisament des d'un biaix precisament, jo crec, sincerament, senyor Mas, molt liberal del país. Perquè el que no es pot fer és que es digui «no hi ha recursos per garantir tots els serveis que avui garanteix el servei públic de

salut», però en canvi sí que hi ha diners per a desgravacions per les mútues, perquè així les classes mitjanes se'n vagin cap a la privada. Això és el que no pot ser. I això és un govern que no governa des de la centralitat. I aquesta és la diferència. El Govern d'entesa oferiria pactes des de la centralitat; vostès ofereixen pactes des d'un biaix, permetin-m'ho, bastant liberal, que va més enllà de la base electoral, crec, modestament, que els ha votat.

En matèria de medi ambient. Miri, en matèria de medi ambient li he dit: «El Govern de la senyora Merkel manté el govern del medi ambient com un govern motor de canvi.» Quan parlem del 37 per cent en la gestió de residus, sap què suposa això? Que avui hi ha dues empreses líders en el sector que són líders en el sector no per casualitat, sinó perquè hi ha hagut una política en matèria de residus. I el que li dic és: liderin-ho. I el que em preocupa és que vostè el que fa és contraposar sovint el discurs mediambiental al progrés econòmic, quan avui progrés econòmic només pot anar de la mà del progrés ambiental, i d'entendre que el medi ambient és futur, i d'assumir que, avui, més important que implantar i situar grans centrals de cogeneració, potser hauríem d'anar al model danès, amb petites centrals de cogeneració, que, això sí, fa que les elèctriques guanyin una mica menys de quartos, però que permet, precisament, que hi hagi més estalvi i eficiència i un model molt més diversificat.

Però vostè què em planteja? «Anem a buscar allà on hi ha electricitat, allà on hi ha energia.» Però, perdonin, avui a Dinamarca, Suècia, a mitja Europa tenen models de generació elèctrica més diversificats. Això, crec modestament, senyor Mas, que és futur. I jo ja sé que la gent els ha votat perquè vostès han fet una proposta que s'ha identificat amb la majoria del país, però jo crec que vostès avui tenen una assignatura pendent que no tenen altres centredretes a Europa, que és la modernització ambiental. I, quan vostès supediten la conselleria de Medi Ambient a la política d'infraestructures, el que crec que fan és un pas enre-re fins i tot en allò que havia fet el president Pujol. I a mi això em sembla, permeti-m'ho, potser m'equivo-co, però em sembla bastant antic.

Miri, anem als vuitanta quilòmetres per hora. Si vostè agafa el cotxe de Montpel·lier i se'n va a Bordeus, arriba a les vores de Toulouse i redueix la velocitat. Sap per què? Perquè tenen índexs de contaminació elevats, perquè a més tenen un centre neuràlgic en el sector aeronàutic. Si vostè se'n va a Berlín, vostè ha de reduir les velocitats a mesura que s'atansa a Berlín. I per això el Govern –no Iniciativa Verds - Esquerra Unida, el conjunt del Govern– va implementar una mesura que ha evitat congestions, que ha evitat accidents de trànsit, fent que la reducció de la sinistralitat doblí en percentatges la reducció de la sinistralitat que s'ha produït a totes les carreteres, i que ha reduït la contaminació, i tant.

I la pregunta que li faig és: com pensen compensar els increments de velocitat? Perquè joestic segur que el seu Govern serà un govern rigorós, segur, i el que crec és que una mesura com aquesta s'ha de fer amb criteris tècnics, no?, no populistes; segur, no? Doncs,

per tant, l'emplaço: quina és la mesura que farà que es compensin els increments de contaminació a partir d'aquests increments de la velocitat? Parlem-ne. Però jo això no li ho he sentit. Crec que aquest és un problema, que aquell que aspira a governar digui: «Flexibilitzarem la mesura» i no ens digui automàticament com pensen compensar els increments de contaminació, que pot fer que la Unió Europea d'aquí a quatre dies ens sancioni per haver superat els límits de contaminació. Aquest és el govern de rigor que li demano –aquest és el govern de rigor que li demano.

Aigua. Miri, en matèria d'aigua, resulta que els consums energètics –i així ho acrediten diferents universitats– són superiors, molt superiors, l'aigua transvasada del Roine, que l'aigua que prové de la dessalinitzadora. Però és que és més: sap quina ha estat la principal política d'Iniciativa Verds i d'Esquerra Unida i del conjunt del Govern d'entesa en matèria d'aigua? Han estat les dessalinitzadores? No. No, no, ha estat la reducció dels consums, cosa que a Madrid no es produeix, saben per què? Perquè la lògica de la política d'aigua és una lògica privada i no pública. Aquesta ha estat la principal política, l'estalvi i l'eficiència. I aquesta és una política de futur, senyor Mas, especialment en un país on plou poc i malament. (*Remor de veus.*)

Avui vostè ha dit: «No vull que Catalunya ni que Barcelona siguin la capital de la transgressió.» Doncs, jo li dic: Barcelona ha estat la capital de la transgressió, li ho reconec, en un cas, en el cas Millet. Mai s'havia produït en un cas d'aquesta singularitat, en una institució cultural de la importància del Palau de la Música, que algú s'hagués endut tants quartos. I ha estat un factor precisament d'allunyament de la política. Doncs bé, fem possible, precisament, que aquests exemples de transgressió no es produeixin.

I com ho fem, això? Jo li proposo: un pacte per la transparència i contra la corrupció, una ponència conjunta, on puguem començar a treballar des de zero, on parlem del registre de lobbys, d'interessos, legítims tots ells, però que s'expliquin, i on evitem precisament situacions com aquestes. No va ser el nostre grup parlamentari qui li va dir que no vingués a comparèixer, com vostè sap; nosaltres volíem que vingués a explicar-se.

Però sigui com sigui, com vostè deia aquest matí, no mirem al passat, mirem al futur. I el futur què vol dir? Que, si en aquest país hi ha desafecció política davant dels casos de corrupció, aquest país té la responsabilitat de respondre amb un pacte per la transparència i contra la corrupció, amb una ponència conjunta i amb propostes noves que el que facin és que tinguem una política amb les parets de vidre, una política on casos com el del Palau no es puguin tornar a produir, una política on no hi hagi silencis davant dels casos de corrupció.

L'altre exemple que li volia posar: vostè m'ha explicat i posat l'exemple del Codi d'ètica. Miri, jo no dic que ho hàgim fet tot bé, clar que no; quan un governa s'equivoca. Però de la mateixa manera li demano que, quan les polítiques de seguretat avui estan més ben valorades que fa quatre anys, em reconegui que hem fet coses bé, de la mateixa manera. Perquè, clar, si avui les políti-

ques de seguretat del Govern d'entesa –no d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida o les polítiques de seguretat liderades pel senyor Saura: les polítiques de seguretat del Govern d'entesa– tenen millor nota avui que fa ara quatre anys, vull que em reconegui que alguna cosa hem fet bé, de la mateixa manera que jo li dic que clar que s'han comès errors. Perquè el que no pot ser –el que no pot ser– és que en aquestes polítiques al final ens guiem, en definitiva, en funció de les etiquetes que posen alguns, sinó que cal que ens guiem en funció de les percepcions de la ciutadania.

I, per últim, vostè ha parlat de la política fiscal a Madrid, el debat nacional. Miri, jo no li he dit que la nostra proposta sigui fàcil, és molt complicada, com totes –com totes–, però el que sí que crec és que la sentència del Constitucional el que representa és una ruptura del pacte constitucional. I, per tant, aquí tenim un desafiament, no Convergència i Unió, no Iniciativa Verds - Esquerra Unida, no el PSC, no Esquerra Republicana, el conjunt del país –el conjunt del país. I aquest desafiament què vol dir? Anar a Madrid amb una proposta àmplia, majoritària, compartida, i no caure en el tacticisme de sempre de la política catalana.

Jo li confesso una conversa que vaig tenir a Madrid abans de venir cap aquí. Un líder socialista em va dir –m'ho va dir en castellà, eh?, però ho traduiré–: «Bé, després de la sentència us mobilitzareu molts» –la va encertar–, «us discutireu molt a les eleccions» –la va encertar–, «i després *regate corto*, *regateig curt*», és a dir, peix al cove, eh? Jo el que li demano és que la seva proposta no caigui en el peix al cove, que la seva proposta sigui una proposta de país, que la seva proposta sigui una proposta d'ambició i que la seva proposta sigui una proposta compartida amb la societat i amb el conjunt de les forces polítiques parlamentàries, per superar el que representa la sentència del Constitucional. Sé que no és fàcil; ni la nostra proposta, ni la seva, ni totes les propostes que hi ha aquí, cap d'elles és fàcil. I sé que només hi ha una cosa fàcil: acceptar la sentència. Això és facilíssim, acatar la sentència, dir que ja ens va bé i anar tirant. Però crec que no ens ho podem permetre com a país ni com a societat, i que després de tants anys aquest no és el camí.

Per acabar, vostè aquests dies ha parlat de cercle virtuós. També li ho dic: el seu discurs no m'ha sorprès, perquè es basava en el seu programa electoral, no?, vaja, i la veritat és que ha seguit, el seu discurs, bastant el seu programa i també les inconcrecions del seu programa i de la seva campanya. Però aquests dies ha parlat del cercle virtuós, de l'espiral de progrés; menys impostos, més activitat econòmica: cercle virtuós. Jo el que temo és que el seu cercle virtuós s'acabi convertint en una espiral de reducció de l'estat del benestar, perquè quan comences a abaixar impostos, després no hi ha diners. Se'n recorda, d'allò d'en Zapatero? «Bajar impuestos es de izquierdas.» Va deixar de recaptar 30.000 milions d'euros i després van venir les retallades. Per cert, va deixar-ho de recaptar també amb el seu vot.

Jo no crec en aquests cercles virtuós. Jo crec que avui hi ha d'haver nous lideratges, nous lideratges de nous sectors empresarials, que innoven, i tenim nous liderat-

ges de nous sectors empresarials; no només tenim els lideratges de sempre, també en tenim de nous. Avui cal el lideratge de la petita i mitjana empresa. Avui cal el lideratge d'aquells que canvien l'economia. Avui cal que el medi ambient se situï en el bell mig de l'acció de govern. I avui el que cal jo crec que és una espiral de progrés que el que faci és dir a l'economia especulativa que calen més diners per invertir en equitat, en justícia, en progrés i en polítiques industrials actives.

Jo sé que no podem demanar més ni a treballadors, ni a classes mitjanes, ni a autònoms, ni a l'empresari que està canviant realitat; en sóc conscient. Però també crec que avui el seu Govern hauria de concretar com aconseguirem recursos provinents de l'economia especulativa, provinents d'aquella economia que contamina més, provinents d'aquells sectors precisament que no fan millorar el país, sinó que el fan empitjorar, per aconseguir un futur amb més equitat i justícia.

I és que, a més, d'exemples del seu cercle virtuós en tenim uns quants. Li poso l'exemple d'Irlanda: al cercle virtuós d'Irlanda abaixen impostos com mai, com enlloc, i miri on estan. Vostè sap que el nostre esforç fiscal, el de Catalunya i el de la resta de l'Estat, està a la cua d'Europa. Jo sé també que el que no podem demanar és esforç fiscal a l'economia productiva, ni als treballadors, ni als autònoms; però sí que sé que avui a l'economia que contamina, a l'economia especulativa, li hem de demanar esforços. Perquè, si no, el seu Govern acabarà sent d'aquells governs que parla de l'esforç de tots, però que després només se centra en l'esforç d'uns pocs: dels treballadors, de les classes mitjanes, dels autònoms, que veuen com no hi ha crèdit.

Li'n posaré un exemple. Vostè deia: «Cal recapitalitzar l'Institut Català de Finances amb 300 milions d'euros» –crec que ho deia en campanya, no?, recapitalitzar, en tot cas, l'Institut Català de Finances–, «perquè arribi el crèdit a la petita i mitjana empresa.» Fem-ho. Però el problema de fons és: si vostè situa la prioritat a eliminar l'impost de successions, hi haurà menys diners. I vostè ha de donar prioritats. I té un programa molt llarg, ha dit moltes coses. Però en un context de crisi i amb una base electoral tan àmplia, jo crec modestament que vostè té una responsabilitat: fer-ho amb tota la sensibilitat social. Si vostè fa que les seves primeres polítiques siguin governant per a pocs i que això signifiqui retallades per a molts, al final... –ja sé que això no ho pot anunciar avui, però això és el que acaba passant, eh?, quan hi ha retallades fiscals–, doncs, el que temo és això, que un partit amb vots de molts acabi governant per a molt pocs.

I, com que no vull que el seu cercle virtuós es converteixi en l'espiral de la reducció de l'estat del benestar, per això li he demanat coses tan senzilles com sensibilitat social, un país que ens faci més lliures –i ser més lliures avui vol dir no només triar, sinó garantir serveis públics de qualitat en educació, en salut i en serveis socials–, i per això li he demanat, òbviament, un país amb modernitat. D'aquesta manera ens entendrem, i si no, no.

I, ja li ho dic, en el tema nacional crec que podem avançar. Però, això sí, sense fer-nos tramples al solitari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Herrera. Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Només per fer un parell o tres de puntualitzacions, perquè de temps per debatre en aquests propers anys..., en tindrem segurament moltes ocasions; un parell o tres de coses.

Quan jo el sento dir que nosaltres governarem per a pocs... –sí, home, m'ho acaba de dir diverses vegades, és que és el seu titular avui, això, eh?–, jo em pregunto: vostès han governat per a molts? (*Rialles.*) Perquè, miri, si alguna impressió s'ha emportat aquest país és que vostès, precisament, han governat per a pocs; això està claríssim. Potser aquests pocs han quedat molt entusiasmats amb el seu Govern, no li dic que no. Però si alguna cosa els ha caracteritzat a vostès és que han governat per a pocs; han tingut una visió molt sovint ben estreta de les coses, jo no m'atreveixo a dir si era antiga o moderna, però, en tot cas, bastant estreta, molt sectorialitzada, amb una visió poc integral i poc global del conjunt de la societat. I això és governar per a pocs. I em sembla que precisament aquesta ha estat la seva etiqueta durant aquests darrers anys de govern.

Vostè presenta Convergència i Unió com aquells que retallen els drets laborals i amenacen amb una espiral de reducció de l'estat del benestar. Ha dit exactament això. «Sempre estan al costat d'aquells que retallen els drets laborals.» Senyor Herrera, pregunta que jo li faig: vostè considera que no tenir feina és alguna cosa que tingui a veure amb la manca de drets laborals o no? (*Pausa. Veus de fons.*) Perquè, és clar, si vostès estan en un govern que quan surt de la seva tasca de govern el balanç que presenta és un 17 i mig per cent d'atur a Catalunya, 600.000 persones a l'atur, i un 40 per cent d'atur juvenil, si això no és retallar drets laborals, ja em dirà vostè què significa. Ara, això sí, és molt fàcil fer el discurs cap als altres, però jo suposo que això deu ser una «merma» de drets laborals, almenys segur que totes les persones que estan a l'atur sense feina ho deuen pensar d'aquesta manera. (*Remor de veus.*) Una «merma» –«merma»–, dues emes –dues emes. (*Rialles.*) Vostès a tres quarts de nou ja no..., ja no estan atents, eh?

El mateix per a l'educació, senyor Herrera. Vostè ens ha fet tot el discurs de l'educació; jo l'entenc, no? Ara, la pregunta que jo li faig és també la mateixa: vostè considera que és un bon balanç que en el nostre país hi hagi un 31 per cent de fracàs escolar, que dobla el de la Unió Europea, de la Unió Europea dels vint-i-set països? Doncs, alguna cosa deu fallar des del punt de vista del model, perquè, si no, no tindríem un 31 per cent de fracàs escolar, tindríem el que tenen la majoria de països de la Unió Europea, un 15 o un 16 per cent; en lloc d'un de cada tres nois i noies de Catalunya de menys de setze anys que han fracassat escolarment, que no es treuen el graduat escolar, tindríem un 15 o un 16, en tindríem un de cada sis. No es això, senyor conseller? (*Pausa.*) Bé, doncs, ja ens ho

explicarà, però, vaja, més o menys, tothom ha entès que estem en una línia de fracàs escolar molt superior a la mitjana dels països de la Unió Europea. Alguna responsabilitat hi deuen tenir tots vostès, en tot això, dic jo, no?

I dues coses més. Vostè deia: «Els vuitanta quilòmetres per hora, ja ens explicarà com ho pensa compensar.» Bé, jo li demano una cosa: m'agradaria saber la seva opinió de per què els seus socis de govern encara actuals discrepen d'aquesta mesura quan s'apropen les eleccions. Ens ho volen explicar? No, perquè vostès en deuen haver parlat, en la taula del Govern, no? O és que no en parlen, d'aquestes coses? Suposo que en deuen haver parlat, en la taula del Govern? Doncs, expliquin-nos per què vostès no han acabat convenent els seus mateixos socis de govern. Perquè el més fàcil de tot deu ser convèncer el mateix Govern, abans que convèncer els altres. I vostès resulta que això no ho han aconseguit. Jo he sentit en la campanya electoral al senyor Montilla dir exactament coses bastant diferents de les que està dient vostè –i, per cert, coses bastant coincidents amb les que he dit jo aquest matí–, i li vaig sentir dir al senyor Nadal, un temps enrere, que no tothom ho veia tan clar com vostès ho deien tan i tan i tan clar; no tots els altres ho veien tan clar. Per tant, home, no ens posi a nosaltres ara com el dit acusador, com si fóssim els dolents de la pel·lícula, de tot aquest tema. És que vostès no han aconseguit, ni a molts alcaldes de l'Àrea Metropolitana, que no són de Convergència i Unió, no han pas aconseguit convèncer-los de la gran bondat d'aquesta mesura, no?

I finalment, el tema de l'aigua i de tot el que vostè, doncs, diu que és una política antiga, etcètera. Vostè diu: «Nosaltres hem fet una política d'estalvi i de racionalització.» Deixi'm recordar-li una cosa, per això de l'antic i del modern: el cost de l'aigua que es treu del Ter és quatre vegades menys que el que es treu de la dessaladora del Prat. I sap què passa, senyor Herrera? Que la dessaladora del Prat està pràcticament aturada, eh? Sí, vostès vagin fent tots els discursos que vulguin, però aquesta és la realitat.

Per tant, moltes banderes, moltes etiquetes, moltes proclames, molta ideologia, però després la realitat que vostès han instaurat és la que és. I, per cert, parlant de l'aigua, no vull fer bromes, eh?, però encara recordem les estaques de la Cerdanya amb les captacions puntuals d'aigua; encara ho recordem, això, eh?, senyor Herrera. Vull dir, la memòria a vegades és curta, a vegades no ho és tant. Jo he dit aquest matí, i ho torno a repetir, que la nostra obsessió no és estar mirant què ha passat fins ara, però, home, si vostès punxen pertot arreu, aleshores, pum!, es dispara un xip, eh?, que diu: «Ep, que alguna cosa recordem!» Eí, de bon to, eh?, de bon to (*rialles*), però alguna cosa recordem de tot el que ha passat durant aquests últims anys.

I tant de bo, senyor Herrera, el peix al cove del pacte fiscal el poguéssim posar no sé si en un gran cove o en una gran caixa o a on fos, tant de bo –jo crec que vostès hi poden estar d'acord, en la línia que vostès defensen del concert econòmic solidari–, tant de bo aquest país algun dia pugui tenir l'autonomia sufici-

ent i en el curt termini per administrar els seus propi recursos. Jo no sé si això és peix al cove o no, no sé si és peix o si és cove, o són les dues coses juntes, o és alguna cosa més gran, però tant de bo arribi aquest moment, perquè li asseguro que haurem donat un pas de gegant en la línia de l'autogovern de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula el senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, senyora presidenta. La veritat és que per no posar el retrovisor, doncs, Déu n'hi do, eh? Sigui com sigui, miri, nosaltres no ens hem oblidat de ningú, el Govern. Representàvem una força política amb dotze diputats, un 9,6, però la veritat és que crec que hem defensat serveis públics, òbviament amb la nostra idea de serveis públics: en habitatge, en salut, en educació, en polítiques ambientals. I, és més, jo crec que les polítiques que hem fet han fet que Catalunya sigui referència, per exemple, en gestió de residus.

És veritat que en matèria d'aigua vam rebre una política d'aigua inexistent –ho fiava tot al transvasament del Roine, que arribaria no se sap quan, no?– i que vam tenir una situació de sequera dura, i que aquesta situació de sequera dura la vam gestionar com vam poder, i que comunicativament –i el senyor Baltasar ho va dir– era manifestament millorable, aquella política comunicativa. Però també sé que avui la política d'aigua és diferent gràcies, precisament, al fet que no ho vam fiar tot al transvasament del Roine, al fet que alguns constructores potser fessin un negoci, i hi hagut estalvi i eficiència com mai, hi han infraestructures que no hi eren i hem recuperat aqüífers.

Jo ja ho sé, eh?, que treure l'aigua del Ter és més barat que l'aigua de les dessalinitzadores. Però també sé que aquest Govern és el que ha garantit el cabal ecològic del Ter. I la pregunta és: «Quin preu té, el cabal ecològic del Ter? –quin preu té el cabal ecològic del Ter?» Saben què passa? Que per a vostès el medi ambient, el respecte, té un preu; per mi hi han coses que no tenen preu. I això ho ha garantit, des de la modèstia, eh?, però aquest Govern.

I el que..., quan vostè diu: «Aprofitarem tot allò que s'ha fet bé», li proposo que ho facin, i que per tant, si avui tenim una política d'aigua que és millor que la seva fe –i alguna cosa més potser– en el transvasament del Roine (*remor de veus*), si avui tenim una millora de la política d'aigua, ho aprofitin –ho aprofitin. Perquè no es tracta..., si avui hem fet estalvis i eficiència i tenim noves infraestructures i noves instal·lacions, ho hem d'aprofitar.

Miri, sé que amb el retrovisor ha aconseguit una cosa: no contestar-me. I, per tant, el felicito. Perquè jo li volia fer una proposta molt concreta, li he fet una proposta molt concreta. Si vostè diu: «Ni un euro més, fins que superem la crisi, per a polítiques socials», li proposo: ni un euro adreçat a eliminar l'impost de successions fins que superem la crisi. És una proposta concreta. O és que per a polítiques socials no hi ha un

euro, però per a grans herències, per a qui hereta 2 milions, 3 milions, 4 milions, 5 milions d'euros, per aquí sí que hi ha euros? I això és una proposta concreta, senyor Mas. I jo el que demanava és que ho concretés.

Li prenc la paraula en matèria d'hipoteques per fer una proposta des del Parlament, que sigui una de les primeres propostes que vagi al Congrés, de modificació de la legislació hipotecària.

En matèria dels vuitanta quilòmetres per hora, vull que em doni arguments. És a dir, si vol ho pregunta vostè als socis, no?, però jo el que vull és que em doni arguments. És a dir, si aquesta és una política que és reconeguda a nivell europeu –europeu– com una política de referència, jo el que li dic és: si hem aconseguit que Catalunya, i concretament a l'àrea de Barcelona, no superem els llimars de contaminació, vull que em digui, a partir de l'increment de la velocitat, com ho pensa compensar. Li ho demano a vostè, que és qui governarà i qui ho tirarà endavant. I, si governés un altre i ho fes, també li ho demanaria –també li ho demanaria.

I per últim, crec que en una situació de crisi com l'actual necessitem un govern amb tota la sensibilitat social, tota, tota la del món. I jo no li he dit que vostè sigui un govern amb els vots de molts que governarà per a molts pocs. Li he dit que si vostè no es compromet a posposar l'eliminació de l'impost de successions per després de la crisi, i en canvi sí que ha dit que

no hi haurà un euro més per a polítiques socials fins després de la crisi, jo temo que el seu Govern i que la seva majoria, amb els vots de molts, acabi fent una política per a molt pocs. Però té l'oportunitat de sortir ara i dir: «M'hi comprometo. Em comprometo a no eliminar l'impost de successions fins que sortim de la crisi.» És diferent.

Per acabar, senyora presidenta, miri, jo crec que avui la relació entre Catalunya i Espanya no la solucionem ni amb el peix al cove elevat a l'enèsima potència, que és la seva proposta de concert. Però parlem-ne, parlem de totes les propostes, parlem amb ambició, amb cohesió de país, sabent que volem anar lluny, però volem anar-hi tots i de forma compartida, i aquest és el nostre compromís, el d'Iniciativa Verds i el d'Esquerra Unida, i aquesta és la nostra mà estesa per anar lluny i per anar-hi de forma compartida i majoritària.

Res més, presidenta, moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Herrera.

Se suspèn la sessió, i es reprendrà demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i dotze minuts.